

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê

Thẩm Tích Họa ở kiếp trước vốn là một tiểu thư con nhà giàu, đang sống trong thời hiện đại với nhiều mỹ nam vây quanh, hưởng thụ cuộc sống sung sướng thì không ngờ lại xuyên không vào thế giới cổ đại trong thân thể là một thứ nữ do thị thiếp sinh ra.

Mang danh là tiểu thư nhưng không khác gì nô tì trong phủ, nay vì tam tiểu thư quyền quý phải xung hi cho vị vương gia bệnh tật, suốt ngày phải nằm trên giường bệnh. Tuy làm vương phi cho tam vương gia bất hạnh này vẫn tốt hơn là thứ nữ. Nhưng hai chữ định mệnh đã đưa hạnh phúc của nàng sang một trang khác, mà người đời cũng không ngờ trước được. Mời các bạn đón đọc truyện xuyên không đặc sắc Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thứ nữ Thẩm Tích Họa (1)

Thành Diên châu

“Này, người có nghe nói tam tiểu thư của Thẩm gia lão gia phải gả cho ám sắc thuốc An vương gia không?”

“Thật sự?”

“Đúng đó, ta sao có thể lừa người a, cháu ngoại trai của bằng hữu ta làm gia đình tại Thẩm gia đấy. Tin tức rất chính xác.”

“Vị tam tiểu thư trong truyền thuyết lớn lên xinh đẹp như tiên hạ phàm, gả cho ám sắc thuốc kia chẳng phải là tuổi còn trẻ mà phải thủ tiết rồi sao?”. Ở một góc đường có ba vị phụ nhân đang tụ lại buôn chuyện.

Mấy ngày gần đây tin tức ám sắc thuốc An vương gia cùng tam tiểu thư Thẩm gia kết thân có thể nói là truyền khắp toàn bộ mọi góc lớn nhỏ ở thành Diên châu, tất cả mọi người ở nơi này đều biết con trai thứ ba của đương kim thánh thượng - Mặc Thanh Dạ từ lúc sinh ra thân thể đã không được tốt, thuốc thì không lúc nào rời thân, đại phu cũng là bạn bè thường xuyên của hắn.

Tuy ở nơi hậu cung hiểm ác, đương kim thánh thượng cũng tương đối yêu thương con trai của mình, cho nên cho hắn đến thành Diên châu này cách kinh thành tương đối gần. Ở thành Diên châu có một hành cung hoàng gia, nơi đó đông ấm hạ mát. Bởi vậy liên tục tiếp ban phủ đệ cho đứa con trai thứ ba này, đồng thời cũng phong hắn là An vương gia.

An vương gia là con trai trưởng của đương kim hoàng hậu, bà nghe đại phu hàng năm đi theo bên người An vương gia nói, An vương gia tánh mạng kham ưu, trong lòng vạn phần sốt ruột, như mẩu bên người cho bà một biện pháp, trong dân gian có một phương pháp chữa bệnh gọi là xung hi, tìm nữ tử có bát tự hợp với An vương gia gả qua, có khả năng trừ ma ốm.

Đương kim hoàng hậu liền cho người tìm kiếm trong dân gian, cô gái tìm được là tam tiểu thư Thẩm gia ở thành Diên châu, lại là đệ nhất mỹ nhân ở chốn này, lại có bát tự hợp với An vương gia, bởi vậy liên tục tiếp hướng nhà bọn họ cầu hôn.

Thẩm gia chẳng qua là một thương nhân, tuy có tiền cũng không chống lại được một tên tiểu quan. Ngược lại còn phải không ngừng hối lộ tri huyện thành Diên châu mới có thể bình an ở thành Diên châu này kiếm nhiều tiền như vậy.

Hiện tại đây là ý chỉ trên triều đình ban xuống, ông không thể chống lại, nhưng tam tiểu thư Thẩm gia - Thẩm Tích Thu lại là nữ nhi bảo bối của ông, làm sao có thể gả cho một cái ám sắc thuốc, nếu tên đó chết đi, chẳng phải nữ nhi nhà ông sẽ phải thủ tiết sao, cho nên ông tất nhiên là không muốn.

“Cha, nữ nhi không muốn gả.” Ngoài phòng của Thẩm gia Thẩm lão gia, một thân váy màu trắng với trăm đóa hoa mai uốn lượn thướt tha, uyển chuyển, thật là có điểm làm người ngây ngất. Eo nhỏ nhắn một bàn tay có thể nắm trọn, mềm mại tựa vào trên người nam tử ngồi trên ghế, đôi mắt trong suốt thì hàm chứa nước mắt, còn răng trắng tinh thì cắn cánh môi kiều diễm ướt át.

Một bộ dáng phi thường làm cho người ta đau lòng.

Thẩm Tích Thu, là nữ nhi bảo bối của Thẩm gia lão gia, nhìn bộ dáng như thế của Thẩm Tích Thu, Thẩm lão gia tâm đau như bị rì rầm. “Thu nhi, cha biết. Cha cũng không muốn gả Thu nhi qua đó.” Trên nét mặt già nua tràn đầy bi thương. Một tay đau lòng vỗ về tóc nữ nhi.

“Lão gia, ông nhất định phải nghĩ cách, tôi không muốn nhìn Thu nhi gả cho tên ma ốm lúc nào cũng có thể chết.” Đứng ở bên cạnh Thẩm lão gia là một mỹ phụ nhân trang điểm xinh đẹp chảy lệ nói.

Trong mắt mỹ phụ nhân bên cạnh Thẩm lão gia xẹt qua một tia tàn nhẫn. Bà lập tức nói, “Lão gia, tôi có một cách.”

“À ~ phu nhân có cách gì nói ta nghe một chút.” Vừa nghe đã có biện pháp, Thẩm lão gia cùng Thẩm Tích Thu đều tha thiết chờ đợi nhìn đại phu nhân.

“Lão gia, Tích Họa nhà chúng ta không phải thối sau tròn 16 tuổi sao.” Đại phu nhân - Trương tam nương cũng chính là vợ cả của Thẩm gia lão gia, mẹ ruột Thẩm Tích Thư.

Ý tứ Đại phu nhân đã phi thường rõ ràng.

“Cứ dựa theo cách của phu nhân mà làm.” Bởi vì nghĩ ra được biện pháp, cho nên trên mặt Thẩm lão gia nhất thời tràn đầy vui sướng, chỉ cần không phải bảo bối Tích Thư của ông gả đi là được. “Hết thầy đều giao cho phu nhân sắp xếp.”

“Vâng, lão gia.” Đại phu nhân cao hứng lắc mông đi ra ngoài, sau khi cho nữ nhi một ánh mắt yên tâm, liền rời khỏi đại sảnh, đi làm chuyện mà bà muốn làm.

Tất cả bọn họ đều không ai chú ý tới có một nha đầu ở bên ngoài đang thấp thòm nghe lén, cho nên khi nghe được đại phu nhân rời đi, nha đầu kia mới rời khỏi nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thứ nữ Thẩm Tích Họa [2]

Họa cư

Gió xuân nhẹ nhàng lay động hoa đào trong vườn, cánh hoa theo gió bay xuống đầy đất, hương thơm hoa đào thoang thoảng quanh quẩn trong vườn, cảnh sắc tuyệt đẹp mê người.

Dưới tàng hoa đào có một nữ tử đang nằm thoải mái ở trên ghế, vẻ mặt phiêu muộn ngắm nhìn hoa đào tung bay theo gió, từng cánh hoa đào thỉnh thoảng bay đáp xuống trên người vì nàng làm đẹp.

Đến gần nhìn sẽ thấy nàng kia cực kỳ xinh đẹp, thân thể thuần khiết yêu kiều rực rỡ tùy ý nằm ở trên ghế, tóc đen như thác mềm mại rủ xuống bên ghế. Lười nhác như mèo Ba Tư, đôi mắt sáng như sao lúc này lại lộ ra chút ừ ừ, trên ngũ quan tinh xảo khéo léo nộn nà kia tuy không thoả phần nhưng lại trắng như bạch ngọc, xuống chút nữa là cái miệng anh đào nhỏ nhắn không thoa son mà đỏ, kiều diễm căng mọng, tóc hai bên quai hàm theo gió nhẹ nhàng phe phẩy trên mặt làm tăng thêm vài phần mê người phong tình.

“Tiểu thư, Đông Mạt nghe được một chuyện.” Một tiểu nha hoàn thở hổn hển chạy đến trước mặt nàng, sắc mặt lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình nói.

“Chuyện gì nói nghe một chút.” Âm thanh tuy lười nhác, nhưng cũng rất thuận tai người nghe.

“Lão gia muốn tiểu thư thay thế tam tiểu thư gả cho ả sắc thuốc Tam vương gia.” Tiểu nha hoàn có chút bất mãn nói.

Nàng chính là Thẩm Tích Họa, ngũ tiểu thư thứ nữ của Thẩm gia. Nàng tên thật cũng là Thẩm Tích Họa, nguyên bản là minh châu bảo bối trên tay cha mẹ, hiện tại không biết tại sao lại xuyên không đến triều đại không có tên trong lịch sử, lại còn trở thành thứ nữ không được yêu thương.

Mẫu thân của nàng ở nơi này là nữ tử di nương của Thẩm lão gia, cho nên đứa con do bà sinh ra cũng không thể kêu bà một tiếng mẫu thân, chỉ có thể kêu là di nương, mà gọi vợ cả là đại phu nhân, kêu Thẩm lão gia là lão gia, cụ thể mà nói chính là so với nha hoàn bà tử trong nhà thì nàng chỉ cao hơn một chút, còn so với nha hoàn bên ngoài của đại phu nhân, lão phu nhân thì địa vị thứ nữ này của nàng lại không bằng.

Nguyên lai Thẩm Tích Họa là do một bà tử bên ngoài đại phu nhân hại chết. Không biết nên gọi chuyện này là gì nữa.

Nghĩ nghĩ liền cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, bất đắc dĩ mọi chuyện đã thành định cục, chỉ có thể là chuyện gì đến thì sẵn sàng đối mặt thôi.

“Cái gì? Để ta thay thế tam tiểu thư gả cho ả sắc thuốc Tam vương gia?” Đôi mắt sáng bỗng nhiên mở ra nhìn nha đầu đứng bên cạnh. Có chút kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, ở thành Diễn châu này không có người nào muốn gả cho ả sắc thuốc Tam vương gia cả, ai cũng đều sợ nếu gả qua đó không được mấy ngày, chẳng may Tam vương gia qua đời, thành quả phụ không nói, còn bị nói thành khắc phụ, có chết cũng không được từ tể.” Đông Mạt bất bình thay tiểu thư nhà mình, tuy rằng ngũ tiểu thư là thứ nữ, nhưng lại đối đãi với nàng như tỷ muội.

Tuy rằng từ sau cái ngày tiểu thư rơi xuống nước, nàng cảm giác tiểu thư có chút không giống với trước đây, nhưng đối xử tốt với nàng cũng chưa từng thay đổi qua.

Trong lòng Thẩm Tích Họa lại có một suy tính khác.

Cùng với lo lắng của Đông Mạt lại hoàn toàn bất đồng. Khóe miệng không tự giác tràn ra một chút tươi cười.

“Làm chính phi của Tam vương gia sao?” Thẩm Tích Họa khoe miệng hơi hơi giơ lên, tâm tình vì suy tính của bản thân mà vui vẻ không ít.

Đông Mạt rất là không hiểu nhìn tiểu thư nhà nàng lúc này mà sao còn có thể tươi cười cho được, nàng thì lo lắng cho tiểu thư gần chết, tiểu thư còn có tâm tình vui vẻ. “Tiểu thư, lúc này sao cô còn cười được chứ? Không được, Đông Mạt nhất định sẽ đi theo tiểu thư qua đó.”

Bộ dáng Đông Mạt như thấy chết không còn chọc cho Thẩm Tích Họa không khỏi “phốc xịch” bật cười.

“Tiểu thư, cô cười cái gì? Cô chẳng lẽ không sợ sao?” Đông Mạt có chút không hiểu tiểu thư nhà mình, khi nàng nghe được tin đó, trong lòng lo lắng không thôi, còn tiểu thư lại có tâm tình tươi cười.

“Được rồi, Đông Mạt, ta không cười, giả qua đó ta sẽ làm chính phi há?” Nàng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói.

“Vâng, Tam vương gia hàng năm nằm ở trên giường, hoàng hậu lo lắng cho bệnh tình của Tam vương gia, cho nên thường xuyên ban thưởng cho Vương gia một ít thị thiếp, nhưng lại chưa có chính phi. Cho nên lần xung hi này là do hoàng hậu mời người tính qua ngày sinh tháng đẻ của tam tiểu thư cùng Tam vương gia mới có thể cho cô ấy trở thành chính phi.” Đông Mạt giải thích cho tiểu thư nhà mình hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Thứ nữ Thẩm Tích Họa [3]

Từ lần tiểu thư bị nhị tiểu thư đánh vào đầu về sau liền quên rất nhiều chuyện, cho nên nàng mới cẩn thận giải thích cho tiểu thư nàng hiểu. Đông Mạt từ lúc được mua liền được đi theo Thẩm Tích Họa, cho nên đối với tiểu thư phi thường trung thành, cũng bởi vì Thẩm Tích Họa là người quá mức yếu đuối, nhưng những lúc nàng bị khi dễ, còn ngây ngốc nói sẽ vì nàng báo thù.

Kết quả là mỗi khi trở về phòng đều là một thân thương tích đầy mình, làm cho Đông Mạt khóc sưng cả mắt. Từ đó Đông Mạt cho dù bị ức hiếp cũng giấu ở trong lòng, nào ngờ lần đó nàng bị nhị tiểu thư khi dễ vừa vặn bị Thẩm Tích Họa thấy được, tiểu thư liền vọt tới trước mặt nhị tiểu thư, có thể nghĩ, kết quả thật bị thương.

Kết quả Thẩm Tích Họa của thế kỷ hai mươi một xuyên không nhập vào.

“Ừ, làm chính phi là tốt rồi.” Nàng là chính phi, chờ ma ốm kia chết nàng sẽ đem nữ nhân trong phủ của hắn bán đi, kiếm được chút tiền, tài sản của hắn cũng đều là của nàng.

“Hắn có con không?” Đột nhiên nhớ tới nếu hắn có thị thiếp, vậy chẳng phải là nàng còn phải san sẻ hắn với nữ nhân khác sao, nghĩ đến điều đó nàng cũng không cao hứng nổi. Đôi mày liễu nhất thời nhíu chặt lại.

“Không có. Tam vương gia như vậy thì làm sao có thể có con được. Cả ngày nằm ở trên giường, bệnh như thác đổ mà.” Đông Mạt vì tiểu thư nhà mình mà oán giận cho nên sắc mặt cũng phi thường khó coi.

Nghĩ nghĩ liền thấy tức giận, “Lão gia cũng thật là, tam tiểu thư là nữ nhi lão gia, tiểu thư cũng là nữ nhi của lão gia, sao đối xử khác biệt lớn quá vậy.”

“Đông Mạt, họa là từ miệng mà ra.” Thẩm Tích Họa thanh âm lười nhác nhưng cũng nghiêm khắc nói.

Thẩm Tích Họa nghe được Đông Mạt thay nàng bất bình, trong lòng cũng thật vui mừng, nhưng đây là ở cổ đại, rất dễ rước họa từ miệng vào thân.

Bị người có tâm nghe được, nếu ngày nào đó Đông Mạt không ở bên cạnh Thẩm Tích Họa mà gặp chuyện không may cũng không phải là chuyện lạ gì.

Đông Mạt là người duy nhất từ lúc nàng đến đây tín nhiệm nhất, lại là người duy nhất thật tình với nàng, nàng không cho phép nàng ta xảy ra chuyện.

“Vâng, tiểu thư.” Đông Mạt cúi đầu, thấp giọng nói. Nàng biết tiểu thư là vì tốt cho nàng. Nhưng chỉ vì nàng thấy tiểu thư làm thế thì không đáng giá.

“Đông Mạt, ngươi là người duy nhất ta tin tưởng, cho nên ta hi vọng ngươi có thể hiểu rõ ta.” Nhìn bộ dáng ủy khuất của Đông Mạt, Thẩm Tích Họa nói lời thăm thía.

“Không nói đến chuyện vẫn chưa có kết quả, nếu kết quả như thế thì đã sao, giả cho Tam vương gia làm Vương phi dù sao cũng tốt hơn địa vị ở nơi này, thứ xuất tiểu thư giả cho Vương gia cũng rất khó gặp được, ngươi nói đúng không?” Thẩm Tích Họa kéo tay Đông Mạt, con ngươi như nước nhìn Đông Mạt, đôi mắt để lộ ra sự tự tin cùng bộ dáng yếu đuối thường ngày hoàn toàn không tương xứng.

“Vâng, nhưng là...”

“Đông Mạt, ta muốn đi ra ngoài một chút.” Đông Mạt còn muốn nói thêm gì đó, nhưng bị Thẩm Tích Họa cắt ngang.

“Vàng, tiểu thư.” Đông Mạt cũng vội vàng nâng tiểu thư nhà mình dậy, cầm lấy áo khoác nằm trên ghế giúp tiểu thư nhà mình khoác áo vào, tuy rằng đã mùa xuân, nhưng có đôi khi ra ngoài trời không có nắng thời tiết vẫn có chút lạnh.

Thẩm Tích Họa đối với hành động của Đông Mạt cũng tương đối đồng ý, dù sao khí hậu ở hiện đại cùng cổ đại cũng không sai biệt lắm, mùa xuân chính là mùa dễ dàng sinh bệnh, nếu cẩn thận một chút cũng sẽ không sinh bệnh.

“Tích Họa muội muội, thân mình đã tốt chưa?” Đây cũng là lần đầu tiên Thẩm Tích Họa bước ra khỏi Họa cư đến sân vườn ở hướng bắc của Thẩm gia đi dạo, liền đụng phải một cái ôn thần.

Ở phía trước sân thứ tiểu thư như các nàng sẽ không được đi lại, chỉ có thể đi tản bộ ở trong sân, cũng may Thẩm lão gia coi như cũng tốt, ở trong sân cho xây một hoa viên, hồ nước, cảnh sắc coi như cũng không tệ.

Làm cho tâm tình nhóm nữ nhi tốt một chút, bộ dạng mềm mại một chút, như vậy thì có thể gả cho kẻ có tiền hoặc là kẻ làm quan nào đó, đối với Thẩm gia có ích lợi mới là mục đích lớn nhất của lão ta.

Thẩm lão gia rất có phúc, sinh được bốn nữ nhi lớn lên đều xinh đẹp. Trong đó tam nữ nhi - Thẩm Tích Thư là trưởng nữ, lại là người đẹp nhất, miệng lại ngọt, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, cho nên là nữ nhi ông ta đau đến trong tim.

“Đây là nhị tiểu thư - Thẩm Tích Kỳ.” Đông Mạt vội trộm hé môi nói cho Thẩm Tích Họa biết.

“Nhị tỷ, sao tỷ rảnh rồi đến vườn đi dạo thế, không đi thăm lão gia sao?” Người này chính là kẻ đã đánh chết Thẩm Tích Họa - nhị tỷ Thẩm Tích Kỳ. Thẩm Tích Họa nhìn bộ dạng Thẩm Tích Kỳ như khuôn đúc với câu mà mỉm cười.

Bộ đáng ti tiện. Trên đầu đội trâm cài, mặc áo hồng đào đường liễu đẹp để quý giá, cô ả chỉ sợ không có người nào biết ả là nhị nữ nhi rất được lão gia sủng ái hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thứ nữ Thẩm Tích Họa [4]

“Phụ thân đang bận rộn, thấy người bạn thì tự nhiên sẽ đi về, chỉ là không nghĩ tới ở trong vườn còn được nhìn thấy Tích Họa muội muội. Ta thấy Tích Họa muội muội đi dạo, thật sự là làm nhị tỷ lo lắng muốn chết.” Giả vờ a, giả vờ a, giả vờ a. Thấy nàng ta bình yên đi dạo trong vườn, sắc mặt cũng rất tốt.

Nghĩ rằng bản thân có thể kêu Thẩm lão gia là phụ thân thì giỏi lắm sao, Thẩm Tích Họa nàng cũng không hiếm hoi với loại xưng hô hư danh này. Cũng chỉ có phụ thân ở thế kỷ hai mươi một thương nàng đến tận mây xanh mới xứng để nàng gọi.

Còn tên Thẩm lão gia này nàng chẳng ham.

“À, vậy nhị tỷ đã chết chưa?” Nàng trào phúng nhìn nàng ta, trong mắt tối tăm làm cho người ta không thấy rõ điều gì, “Đông Mạt, gần đây trời bắt đầu nóng lên, cái dạng nuôi gì cũng có. Thật là âm ỹ quá.”

“Nơi này có muỗi sao?” Ngực to ngóc nghếch. Mắng nàng ta mà còn không biết.

“Có a, hơn nữa vóc người cũng không nhỏ đâu.” Thẩm Tích Họa khinh miệt nhìn bộ đáng ngốc tới cực điểm của Thẩm Tích Kỳ.

Nàng ta vậy mà còn nhìn xung quanh tìm muỗi.

“Tiểu thư, nàng ta đang mắng cô đó.” Nha hoàn bên cạnh Thẩm Tích Kỳ thấy ánh mắt khinh miệt của Thẩm Tích Họa, còn có bộ dáng cười vui vẻ, liền hoàn toàn tỉnh ngộ.

Thẩm Tích Họa có chút tán thưởng nhìn nha hoàn bên cạnh Thẩm Tích Kỳ, không thể tưởng được nha hoàn này vẫn có chút ít thông minh, nhưng với cái bộ dáng chó cạy gần nhà, gả cây gần chuồng kia, nàng nhìn thấy liền chán ghét.

“Tiện nhân. Chủ tử đang nói chuyện há lại để cho nha hoàn như mi chen miệng vào.” Thẩm Tích Họa nhanh chóng và miệng nha hoàn kia. Thủ pháp thuần thực, nhanh chóng, làm Thẩm Tích Kỳ bỗng chốc có chút giật mình.

Đôi mắt mang theo một tia tàn nhẫn, hơi thở lạnh như băng, làm cho nàng không tự chủ được mà sợ hãi, loại cảm giác này làm nàng muốn lùi bước. Người này vẫn là người bị nàng làm nhục, bị nàng đánh chửi, yếu đuối không nơi nương tựa Thẩm Tích Họa hay sao?

“Người dám đánh nha hoàn của ta?” Lại biến thành Thẩm Tích Họa yếu đuối vô năng kia, nàng không sợ nàng ta, nói xong dùng ánh mắt trừng Thẩm Tích Họa, giờ lên tay chuẩn bị cho nàng ta một cái tát.

Nhưng là tay đang giờ ở giữa đường lại bị ngừng lại. Cả người bị đẩy một cái. Thật không khéo vừa vịn rơi vào trong hồ nước.

“Ai nhanh tới cứu a, có ai không mau tới cứu nhị tỷ ta. Ô ô ô ô, nhị tỷ, trăm ngàn không thể có việc a.” Giả vờ à, nàng cũng làm được.

“Cứu mạng... A... Cứu mạng a...” Thẩm Tích Kỳ không ngừng đập nước.

“Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư, ô ô ô ô mau cứu nhị tiểu thư.” Nha hoàn Thẩm Tích Kỳ nhìn cảnh tiểu thư nhà mình liều mạng đập nước cầu cứu, bất đắc dĩ chính nàng cũng không biết bơi, nàng sẽ không ngốc vì cứu tiểu thư nhà mình mà làm loại chuyện nhảy xuống nước.

Trong mắt mang theo hèn mọn, trên mặt cũng là bộ dáng lê hoa đầy vũ, tựa hồ thật sự coi như đây là chuyện của mình.

“Nhị tỷ, ô ô ô ai tới cứu nhị tỷ ta. Đều là người, đều là người, người đem nhị tỷ ta đẩy xuống nước, người phải phụ trách đem nhị tỷ ta cứu lên.” Thẩm Tích Họa bắt đầu chơi xấu, nàng muốn nói xấu nàng ta, nếu không do đôi chủ tớ này, Thẩm Tích Họa thật sự sẽ không phải chết, nàng cũng sẽ không xuyên đến nơi này.

“Nhanh chút cứu nhị tỷ, ô ô ô ô ô.” Thẩm Tích Họa chỉ còn thiếu nước phải quì lạy, trên mặt thì treo đầy nước mắt. “Nhị tỷ ta đối với người tốt như vậy, người vì sao phải làm như vậy, van cầu người nhanh cứu tỷ ta lên.” Đã có người nghe được động tĩnh kéo đến thì nhìn thấy Thẩm Tích Họa đang lúi kúi kéo nha hoàn Tây Tinh của Thẩm Tích Kỳ đang quỳ trên mặt đất.

“Nhanh, nhanh cứu nhị tiểu thư.”

Đại phu nhân vốn là muốn tới tìm Thẩm Tích Họa, vì phải thông qua vườn này mới đi đến Họa cư không nghĩ tới vừa đến Bắc viện lại nhìn thấy cảnh tượng này. Lập tức bảo gia đình đi theo phía sau nhảy xuống cứu Thẩm Tích Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thứ nữ Thẩm Tích Họa [5]

Rất nhanh gia đình liền đem Thẩm Tích Kỳ cứu lên bờ. Do uống nhiều nước đã lâm vào hôn mê.

“Nhị tỷ, ô ô ô ô nhị tỷ, đều là Tích Họa không tốt, tỷ mau tỉnh lại, tỷ tỉnh lại Tích Họa nhất định sẽ đem Đông Mạt cho nhị tỷ xử trí, ô ô ô ô.” Sau khi cứu Thẩm Tích Kỳ lên, Thẩm Tích Họa lập tức bỏ nhào vào trên người Thẩm Tích Kỳ, khóc lóc trách cứ bản thân.

“Đại phu nhân đến.” Đông Mạt nói xong lập tức cúi đầu.

Đại phu nhân thấy Thẩm Tích Họa khóc nức nở trong mắt xẹt qua tia chán ghét cùng khinh miệt, nó cùng với di nương nó bộ dáng yếu đuối giống hệt nhau, bất quá cũng may ngũ di nương cũng không được sủng ái, mà nó so với Thẩm Tích Kỳ cũng coi như tự hiểu lấy mình, cũng không chạy tới tiền viện chọc người ta ghét.

“Tiểu thư ô ô ô ô.” Tây Tinh cũng lập tức chạy đến bên cạnh tiểu thư nhà mình.

“Đây là có chuyện gì? Ai tới đây nói.” Lúc này đại phu nhân liền thể hiện phong phạm của đương gia chủ mẫu. Uy nghiêm nhìn cả sân đang loạn thành một đoàn.

“Đông Mạt, người nói.” Ánh mắt cũng không nhìn Tây Tinh liếc mắt một cái, trực tiếp nhìn Đông Mạt nói.

Thẩm Tích Kỳ thì bà vốn khinh thường, một thứ nữ chỉ biết vượt mông ngựa, có tư cách gì mà gọi lão gia là phụ thân. Nương của nàng ta cũng là tiện nhân cho nên bà cũng là khinh thường. Bà còn ước gì Thẩm Tích Kỳ chết ở chỗ này, đỡ phải cả ngày âm hồn bất tán cùng Thứ nhi của bà tranh giành phụ thân.

“Vâng, mới vừa rồi Tây Tinh mở miệng vũ nhục tiểu thư, con liền thay tiểu thư cho nàng ta một cái tát, nhị tiểu thư không vui liền cho Tây Tinh đẩy nó ti cùng tiểu thư xuống hồ, kết quả cô ta không cẩn thận trật chân đẩy nhị tiểu thư, nhị tiểu thư liền...”

“Đông Mạt. Không được nói nhị tỷ như vậy. Đều là do Tây Tinh không vừa mắt khi thấy nhị tỷ đối tốt với ta, nên cố ý làm thế. Đã vậy thì sao lại liên quan đến nhị tỷ được.”

Thẩm Tích Họa đánh gãy lời Đông Mạt nói, giả bộ quở trách nàng ta.

“Người nói vậy, rõ ràng là các người đem tiểu thư nhà ta đẩy xuống.” Tây Tinh nghe lời Thẩm Tích Họa nói, lập tức trong mắt dâng lên một chút thù hận. Chủ tớ hai người các nàng thế nhưng mở to mắt nói dối.

“Ta làm sao có thể ngu như vậy, ở phủ này ai chẳng biết là ta cùng nhị tỷ không hợp, nếu là ta muốn hại chết nhị tỷ, còn không ngu để cho người khác vừa thấy liền nghĩ là chính ta làm.” Thẩm Tích Họa bình tĩnh nói.

Đại phu nhân nhìn Thẩm Tích Họa cùng Đông Mạt, ngẫm nghĩ lời Thẩm Tích Họa nói cũng hợp lý, đâu có người nào ngốc mà làm như thế, cho dù muốn làm cho ai đó chết thì cũng phải làm âm thầm, ít nhất bà cho tới bây giờ đều là làm như thế, sẽ không chia mũi dùi về phía mình, như vậy chẳng phải là tự tìm đường chết?

Nói tóm lại, người mà bà trợ giúp khẳng định là Thẩm Tích Họa chứ không phải là Thẩm Tích Kỳ, dù sao Thẩm Tích Họa đối với bà mà nói lúc này rất hữu dụng.

“Con tiện tì bất trung mày muốn gì, người đầu đem con tiện tì mưu hại chủ tử này kéo xuống loạn côn đánh chết cho ta.” Đại phu nhân không cần đi tìm nguyên nhân làm gì, bà chỉ biết thiên vị Thẩm Tích Họa.

“Không, đại phu nhân, cầu xin ngài, thật sự không phải nô tì, nô tì là một lòng vì nhị tiểu thư làm sao có thể mưu hại nhị tiểu thư được.” Tây Tinh nghe lời đại phu nhân nói, về mặt bi thương cầu xin bà.

Nàng cũng biết đại phu nhân đối với nàng cùng nhị tiểu thư cũng không thích, thậm chí là chán ghét, chính bởi vì nhị tiểu thư luôn cùng tam tiểu thư đối nghịch, lại luôn tranh giành sủng ái của lão gia.

Mà tam di nương cũng luôn cùng đại phu nhân ganh đua sủng ái của lão gia.

Cho nên dù là lỗi của Thẩm Tích Họa, thì cuối cùng người bị trừng phạt cũng sẽ là tam di nương, người bên cạnh nhị tiểu thư.

Ngay cả như vậy Tây Tinh cũng muốn tranh thủ một chút cơ hội sống sót, nhưng lại bị đại phu nhân một cước đá văng, “Còn không kéo xuống, mù hết rồi à”.

“Còn các người, sao không đem nhị tiểu thư vào phòng đi thỉnh đại phu. Nếu nhị tiểu thư có gì không hay xảy ra, ta sẽ hỏi thăm các người.” Đến thời điểm này, đại phu nhân mới nhớ tới cái người rơi xuống nước được cứu lên Thẩm Tích Kỳ còn đang nằm trên mặt đất.

Bà ước gì nàng ta cứ xảy ra chuyện không hay, như vậy liền không có người nào cùng nữ nhi của bà tranh giành sủng ái lão gia.

“Vâng, phu nhân.” Hộ vệ lập tức nâng lên Thẩm Tích Kỳ đã ngất đi về hướng phòng nàng ta.

Thẩm Tích Họa biết đại phu nhân có chuyện cầu nàng, cho nên bất luận như thế nào cũng sẽ che chở cho nàng. Huống hồ từ Đông Mạt nàng biết được tin đại phu nhân đối với mẹ con Thẩm Tích Kỳ rất chán ghét. Còn đối với Thẩm Tích Họa cũng là ôn hoà, do Thẩm Tích Họa từ trước đến nay là một bộ dáng yêu đuối đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: thứ nữ Thẩm Tích Họa [6]

Mà di nương Thẩm Tích Họa nguyên bản là nha hoàn của đại phu nhân, đơn giản là lần đó lão gia uống rượu, nhìn lầm bà là đại phu nhân cho nên mới có ngũ di nương, có ngũ tiểu thư Thẩm Tích Họa hôm nay. Cho nên đại phu nhân đối với Thẩm Tích Họa cũng không thích.

“Họa nhi, hôm nay nương đến thăm con. Nín đi, nhị tỷ con sẽ không có chuyện gì đâu.” Đại phu nhân nâng cánh tay Thẩm Tích Họa, về mặt vô cùng thân thiết nói.

Trong mắt Thẩm Tích Họa xẹt qua một chút khinh thường. Lập tức đã bị nàng che giấu, hai mắt đầm lệ lo lắng nhìn nhị tỷ nhà mình.

“Đại phu nhân.” Thật cẩn thận mở miệng, thứ tiểu thư như các nàng ở nơi này chỉ có thể gọi mẹ ruột là di nương, chỉ có chủ mẫu mới là nương của các nàng, nhưng nếu như chủ mẫu không thích không cho các nàng gọi nương thì các nàng cũng không được phép xưng hô như thế.

Thẩm Tích Họa trải qua trong khoảng thời gian này mới biết được điều đó. Trước khi được gả ra ngoài làm như thế mới đủ an toàn, bằng không ngay cả mạng sống cũng không còn, thế thì chẳng phải là uống công hay sao? Nàng Thẩm Tích Họa cũng không phải là loại người như thế.

“Họa nhi, còn gọi phu nhân cái gì, con là nữ nhi của ta, trực tiếp gọi nương đi.” Đại phu nhân về mặt mang ý cười nhìn Thẩm Tích Họa thân nhiên nói,

Ngoài miệng thì nói lời thật dễ nghe, nhưng trong lòng thì đang áp chế sự khinh thường với Thẩm Tích Họa, chỉ cần con bé đồng ý yêu cầu của bà, như vậy hết thấy đều dễ nói.

“Đại phu... Nương.” Xấu hổ, thừa dịp chuẩn bị kêu đại phu nhân, nhưng khi nhìn vào ánh mắt đại phu nhân có chút tức giận, nàng liền đổi giọng gọi một tiếng nương. Thật ra là Thẩm Tích Họa cố ý làm thế.

Lúc trước tính cách của Thẩm Tích Họa đã vô cùng yếu đuối, nếu trực tiếp gọi không chừng sẽ bị bà ta phát hiện. Đến lúc đó lỡ như không cho nàng xuất giá nữa, nàng cũng sẽ không vui nổi.

Ở nơi này một đoạn thời gian, tuy rằng gặp mẹ ruột rất ít, nhưng nàng biết bà rất thương yêu nàng, thường len lút an ủi nàng, yên lặng quan tâm nàng. Rất sợ nàng bị ức hiếp. Nàng không nói cũng không đại biểu nàng không biết.

Từ đó có thể thấy được, địa vị di nương có bao nhiêu thấp, nữ nhi ruột thịt cũng không thể quang minh chính đại gặp mặt, chỉ có thể len lút quan tâm.

Nàng cũng từng có lúc nghĩ tới nếu như ngày sau hôn nhân của nàng cùng một loại với di nương của nàng thì sao, hoặc là gả cho một lão già thì sao, nếu thế nàng khẳng định sẽ bỏ trốn, nhưng nếu thật sự chạy thoát, thì Đông Mạt làm sao, di nương của nàng làm sao bây giờ?

Nàng sợ hai người duy nhất nàng quan tâm chịu thương tổn, thì cỡ nào cũng không đáng giá.

Hiện nay lại cho nàng đại gả cho ma ồm Vương gia, làm chính phi, loại cơ hội này nàng tuyệt đối không thể mất đi.

Nàng không sợ trở thành quả phụ. Chỉ sợ trở thành tiểu thiếp. Thuộc loại không có địa vị gì trong xã hội. Loại địa vị thân bất do kỷ này, nhường cho nàng chỉ làm cho trong lòng nàng vô cùng khó chịu.

“Họa nhi thực ngoan. Họa nhi, tháng sau con đã tròn 16, đúng tuổi cập kê phải không?” Ôn nhu nắm tay nàng, một bộ dáng từ mẫu. Dùng khăn lụa vì nàng lau nước mắt.

Thẩm Tích Họa có chút khinh thường, trong lòng nàng biết rõ lý do bà ta đến tìm nàng.

“Đúng vậy, nương.” Nàng ôn nhu trả lời.

“Di nương con cũng từng là tỷ nữ của nương, nương cũng tự nhiên sẽ chiều cố con một chút.”

“Nương đối với Họa nhi tốt lắm.” Bà ta còn lại nhai kêu Họa nhi nữa chứ, thực ghê tởm. Chiều cố cái rắm, nếu chiều cố, Thẩm Tích Họa sẽ không phải chết. Đồ làm bộ làm tịch.

“Ha ha, đâu có, trước kia là nương sơ suất với Họa nhi. Đi thôi, chúng ta vào trong phòng đi.” Đại phu nhân thân thiết kéo tay Thẩm Tích Họa vào phòng khách Họa cư. Dẫn Thẩm Tích Họa phân chia chủ vị mà ngồi.

“Nương, con không thể ngồi.” Lúc có chủ mẫu cùng lão gia, còn có trưởng tử, trưởng nữ, thứ nữ không thể ngồi, chỉ có thể đứng ở một bên hầu hạ, trừ phi thứ nữ như các nàng được sự đồng ý mới phân chia ngôi thứ mà ngồi. “Nương cho phép con ngồi, nơi này chỉ có hai mẹ con ta, huống hồ Đông Mạt cùng Từ Lê cũng là tâm phúc, không ai dị nghị đâu.”

Đại phu nhân vẫn chưa buông nàng ra, vẫn là đem nàng ấn xuống một trong hai ghế ngồi chủ vị.

“Vậy Họa nhi, cảm ơn nương.”

“Mẹ con chúng ta có cái gì mà cảm tạ với không cảm tạ, thật là.” Bà che miệng thân thiết vỗ tay Thẩm Tích Họa một cái, “Họa nhi, nếu tam tỷ Thư nhi của con gặp nạn, con sẽ giúp đỡ chứ?”

Cái đuôi gấu kín gườ đã lộ ra. Bất quá nàng thích, nàng đang chờ câu hỏi đó của bà ta.

“Thư nhi tỷ tỷ đối với con rất tốt, huống hồ nương đối đãi Họa nhi cũng không bạc, tự nhiên sẽ giúp.” Thẩm Tích Thư cũng khinh thường nàng, nếu nàng ta đối đãi nàng tốt như thế mới kỳ quái.

“Thư nhi chắc chắn rất cảm động, có muối muối tốt như Họa nhi vậy.”

Thẩm Tích Họa có chút nổi da gà. Đại phu nhân này, haizz, bà ta là không muốn cùng nàng nói chuyện, quanh co lòng vòng đến bây giờ còn không nói đến trọng điểm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: thứ nữ Thẩm Tích Họa [7]

“Nương đừng nói như vậy, Họa nhi hồ thẹn.” Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, lộ ra ngượng ngùng.

“Không hồ thẹn, nương hôm nay đến kỳ thực là có chuyện muốn hỏi con một chút, con có nguyện ý thay tam tỷ con gả cho Tam vương gia không? Gả

qua đó phú quý không nói tới, lại được làm chính phi, con có bằng lòng hay không?” Đại phu nhân thử dò xét hỏi.

“Tam vương gia? Là ma ốm Tam vương gia sao?” Trên mặt Tích Họa hơi lộ vẻ khó xử.

Đại phu nhân luôn luôn quan sát biểu cảm trên mặt nàng, nghe được ba chữ Tam vương gia này, chỉ cần là cô nương gia giáo ở thành Diên châu đều biết đến hẳn là ma ốm bệnh liệt giường, cũng không có cô nương nào muốn gả cho Tam vương gia.

“Phi phi phi. Ma ốm gì chứ, cái này bất quá chỉ là đồn đãi, làm sao có thể là thực được.” Đại phu nhân mở to mắt nói dối, “Nương ở bên ngoài dò hỏi, tự nhiên là hỏi thăm rõ ràng, Tam vương gia rất khỏe mạnh, Họa nhi gả qua đó nhất định có thể hưởng phúc.”

“Chỉ là gần đây thân mình Thụ nhi không thoải mái, nương sợ vào ngày thành thân sẽ như lúc trước ốm đau liệt giường mà không thể thành thân, thánh chỉ đã hạ. Nếu kháng chỉ, cả nhà Thẩm gia chúng ta đều phải chặt đầu. Nương biết Họa nhi biết chuyện, tháng sau sẽ cập kê, cho nên cho Họa nhi thay tam tỷ gả cho Vương gia làm Vương phi, Họa nhi nhất định nguyện ý vì Thẩm gia mà ra sức chứ?”

Tốt cho lý do cáo ốm nằm trên giường. Đã lấy có tốt như vậy, nàng làm sao có thể không lợi dụng được đây.

“Còn muốn chặt đầu? Họa nhi không muốn, Họa nhi không muốn chặt đầu. Họa nhi nguyện ý thay tam tỷ gả cho Vương gia. Chẳng qua nương à, Tam vương gia thật sự không bị bệnh sao? Họa nhi nghe nói...” Nàng mặt sợ mà lắc lắc đầu.

Nghe đến chặt đầu ai cũng đều sợ, huống chi Thẩm Tích Họa là một tiểu thư khuê phòng, có thể nào không sợ. Đại phu nhân trong lòng cười lạnh. Thẩm Tích Họa chính là yếu đuối như vậy.

“Họa nhi, đều là nghe nói, làm sao có thể tin a, làm nương sao có thể làm hại con được. Nương đã sớm hỏi thăm qua, yên tâm đi. Chỉ là do tam tỷ con bệnh đến đột ngột, nương thật sự hết cách.” Đại phu nhân về mặt bi thương, nhìn qua tựa hồ là thật sự lo lắng cho nàng, nhưng là Thẩm Tích Họa cũng không tin.

Khỏe miệng khẽ nhếch, mà đại phu nhân không có phát hiện. Bà ta hãy còn cao hứng, chỉ biết Thẩm Tích Họa yếu đuối vô năng này tất nhiên sẽ đồng ý.

“Ngày định là hai mươi tám tháng ba. Đó là một cái ngày hoàng đạo.”

“Nhanh như vậy à?”

“Không gấp, vừa lúc con mừng hai tháng tư vừa cập kê, cũng không cách mấy ngày, con không cần vội, mọi chuyện nương đều sẽ cho người chuẩn bị tốt. Họa nhi không cần lo lắng. Xuất giá toàn bộ dựa theo quy củ của đích nữ mà làm.” Trên mặt bà tràn đầy tươi cười.

“Thật vậy chăng?” Thẩm Tích Họa ra vẻ cao hứng với đôi mắt chứa đầy kích động, đại phu nhân nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng cũng cao hứng. Thẩm Tích Họa coi như thức thời, nếu như không đồng ý, bà cũng tính cho người trói nó nhét vào kiệu, nếu thế thì cũng không vui về gì.

Cũng may coi như con bé tương đối ngoan, bị bà lừa gạt như thế mà cũng vui vẻ.

“Là thật, được rồi, cũng trễ rồi, nương cũng nên trở về. Bằng không lão gia lại lải nhải. Có rảnh đi thăm nương nhé, nói chuyện thân mật với nương.” Đại phu nhân thần sắc vui sướng vỗ vỗ tay Thẩm Tích Họa, còn không quên khoe khoang bản thân được lão gia sủng ái.

Nói chuyện thân mật? Giả vờ giả vịt.

“Dạ, nương mau trở về đi thôi, bằng không lão gia lại càu nhàu Họa nhi.” Thẩm Tích Họa cũng đứng dậy tiễn đưa đại phu nhân.

“Từ từ, đi thôi.”

“Vâng, đại phu nhân.” Từ từ nghe đại phu nhân nói phải trở về, cũng đã đứng ở bên cạnh, nâng tay diu đại phu nhân rồi đi.

“Họa nhi con cũng trở về đi, hôm nay thời tiết có chút lạnh, con cũng mặc ít quá. Trở về đi.” Thẩm Tích Họa đưa đại phu nhân đến cửa Họa cư, bà quan tâm vỗ vỗ tay nàng nói.

“Dạ, nếu không nương vì Họa nhi khoác áo choàng này nhé, người cảm lạnh lão gia sẽ đau lòng.” Nói xong từ tay Đông Mạt cầm lấy kiện áo choàng khoác lên người đại phu nhân, “Xem nương khoác áo này mà xem, càng giống như tỷ muội với con vậy đó.”

Thẩm Tích Họa nhìn đại phu nhân nói ngon nói ngọt, một bộ dáng nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: thứ nữ Thẩm Tích Họa [8]

Đại phu nhân vừa nghe, trong đầu cực kỳ cao hứng, nữ nhân nào được khen trẻ tuổi làm sao có thể mất hứng cho được, đại phu nhân cũng là người như thế.

“Ôi, tuổi đã một bó to rồi.” Đại phu nhân che miệng cười.

“Nào có, nương còn rất trẻ mà.” Thẩm Tích Họa nhìn đại phu nhân cười vui vẻ, nàng bắt quá là nói trái lòng thôi. Cũng đã già như vậy rồi còn biến bản thân thành con không tước to đùng. Trên mặt cũng là bất mãn lời đại phu nhân nói bản thân tuổi một bó to. “Được rồi, nương nhanh trở về đi, lão gia lại cầu nhàu con.”

Thẩm Tích Họa vì đại phu nhân thất lại dây áo choàng.

Đại phu nhân lúc này mới hài lòng rời đi.

Thẩm Tích Họa cũng đứng tiền cho đến khi đến đại phu nhân biến mất trong tầm mắt mới đóng cửa tiền vào Họa cư.

Trong lúc nàng xoay người bước đi, liền nhìn thấy một bóng người lén lút ẩn núp ở một góc, “Đông Mạt, cửa khép hờ là được rồi. Đi thôi, vào phòng.”

“Vâng, tiểu thư.” Đông Mạt còn đang thắc mắc, tiểu thư sao không bảo nàng đóng kín cửa. Nhưng là một nha hoàn không nên tùy tiện hỏi lời chủ tử nói.

Nghĩ đến chủ tử mình phải gả cho Tam vương gia trong lòng nàng vẫn là có chút mất hứng.

Đợi cho các nàng sau khi đi vào trong phòng, thoáng chốc cái tên ẩn núp lén lút đi vào trong.

“Đông Mạt, gió thổi lớn em đóng cửa lại đi.” Hiên nhiên Đông Mạt cũng thấy được ngũ di nương đi vào, lập tức hiểu ý chạy nhanh đem cửa đóng lại.

“Họa nhi, đại phu... Nương con tìm con có chuyện gì hả con.” Thật là bi ai của nữ nhân, rõ ràng là nữ nhi của mình lại chỉ có thể gọi nữ nhân khác là nương, đây là chuyện bi ai cỡ nào.

“Nương, trong phòng này chỉ có hai chúng ta, không cần lo lắng.” Thẩm Tích Họa nắm tay ngũ di nương, dẫn bà ngồi vào ghế chủ thượng. “Không không không... Tiểu thư, nô tì không thể ngồi ở đây.” Ở nhà, di nương so với địa vị thứ tiểu thư còn thấp hơn, chỉ vì di nương vốn là cấp bậc nô tì. Chẳng qua là nha hoàn không được phối hôn ước, còn lại thì cùng với nha hoàn khác không có gì khác nhau.

“Nương. Ở trước mặt Họa nhi còn để ý những thứ lễ nghi này sao?” Nhìn ngũ di nương khiêm tốn, tâm Thẩm Tích Họa nhất thời cảm thấy vô cùng đau đớn. Chuyện như thế bảo nàng làm sao chịu nổi, nói như thế nào đây cũng là mẹ ruột của thân thể này.

“Tiểu thư.” Ngũ di nương cảm động hành động của Thẩm Tích Họa, bà biết Thẩm Tích Họa tính cách yếu đuối vô năng giống bà, mới thường thường bị khi dễ.

Nguyên bản muốn vụng trộm nhìn con, không nghĩ tới lại nhìn thấy cảnh nữ nhi ở cùng đại phu nhân. Bà cũng nghe bên ngoài đồn đãi nói tam tiểu thư Thẩm phủ Thẩm Tích Thư phải gả cho ma ốm Tam vương gia, bởi vậy trong một khắc nhìn thấy đại phu nhân, trong lòng bà không khỏi lo lắng không yên, cái loại cảm giác này làm bà rất khó chịu.

“Nương, là vì chuyện của đại phu nhân đi?” Nhìn bà bộ dáng khiêm tốn yếu đuối trong ánh mắt lại mang theo chút lo lắng, liền đoán được một ít manh mối.

Ngũ di nương về mặt kinh ngạc, mình còn chưa hỏi ra miệng, nữ nhi cũng đã biết chuyện bà muốn hỏi. Gần đây bà có cảm giác nữ nhi có chút không giống với lúc trước, trở nên càng thông minh, tỏa ra một loại cảm giác làm cho người ta không nắm bắt được. Làm bà có chút nghi hoặc.

“Nương, ánh mắt người đã sớm bán đứng người.” Thẩm Tích Họa nắm đôi tay có vết chai của ngũ di nương, về mặt đau lòng, “Kỳ thực đại phu nhân bảo con thay tam tiểu thư gả cho Tam vương gia làm Vương phi.”

“Tam vương gia sợ là không biết khi nào sẽ chết, con gả qua đó không phải thành quả phụ sao?” Nghe được lời Thẩm Tích Họa nói, ngũ di nương về mặt mất hứng, cái loại tính cách bảo hộ nữ nhi ruột thịt tựa hồ một khắc này bạo phát ra. “Không được, ta muốn đi nói với lão gia.”

“Nương, người yên tâm, không có gì đáng ngại, là nữ nhi muốn đi. Gả qua đó thì thế nào cũng là Vương phi, bắt quá thì làm một quả phụ mà thôi, ít nhất không cần sợ sau này có ngày lão gia tùy tiện gả cho một lão già phú thương lớn tuổi làm vợ kế hoặc là tiểu thiếp, người nói đi?” Nghe bản thân nữ nhi phân tích cảm thấy cũng không phải không có đạo lý.

Tiểu thiếp cũng chính là loại di nương như bà, địa vị thấp đến nỗi không có tự tôn, gắp con ruột của mình còn phải lén lút, cuộc sống như vậy quả thật bà không muốn Họa nhi của bà phải trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: thứ nữ Thẩm Tích Họa [9]

“Cho nên nương, người không cần lo lắng, còn có Đông Mạt đi theo con, không có gì đáng ngại.” Thẩm Tích Họa an ủi ngũ di nương, biết ngũ di nương là quan tâm nàng, nhưng là nàng lại thật sự muốn gả cho cái tên Vương gia kia.

Đến lúc đó nếu hân có chết đi thì tài sản của hân đều thuộc về nàng, chẳng phải càng vui hơn sao.

“Họa nhi, nếu con không muốn gả cứ nói với nương, cho dù liều cái mạng này nương cũng sẽ giúp con.” Giờ phút này trong mắt bà lộ ra tình thương kiên cường của người làm mẹ, làm Thẩm Tích Họa nhìn thấy cũng cảm động vạn phần.

Thẩm Tích Họa có nương như vậy, thật sự không uổng công.

“Đi nương, vẫn là sớm trở về đi, nếu bị phát hiện, đối với di nương, đối với tiểu thư cũng không tốt.” Đông Mạt nhìn sắc trời bên ngoài có chút tối, gõ cửa tiến vào nhắc nhở hai người.

“Ừm, vậy nương về trước đi, không cần lo lắng cho con. Con không có việc gì.” Nàng cho bà một liều thuốc an thần. Nàng Thẩm Tích Họa cho tới bây giờ sẽ không để bản thân chịu thiệt. Người khác khi nàng một trọng, nàng sẽ trả lại mười trọng.

“Vậy nương đi trước.” Ngũ di nương có chút không nỡ cất bước vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Thẩm Tích Họa.

Thẩm Tích Họa mỉm cười nhìn ngũ di nương, cho đến khi bóng dáng của bà biến mất, khóe miệng của nàng như trước mỉm cười nhạt, “Đông Mạt, chuẩn bị cơm chiều đi.”

“Vâng, tiểu thư.” Đông Mạt khụy gối, xoay người rời đi chuẩn bị cơm chiều.

Tiền viện Quảng nguyên cư

Quảng nguyên cư là nơi ở của Thẩm gia đại lão gia cùng chính thê của ông.

“Đem cái áo này ném đi.” Đại phu nhân sau khi trở về phòng, lập tức cởi cái áo đang khoác trên người xuống, vẻ mặt ghét bỏ ném cho Từ Lê.

Loại áo vải thô này mà nàng ta dám để cho đương gia chủ mẫu mặc, cũng thực một nàng ta cũng dám lấy ra. “Đại phu nhân, Từ Lê thấy hay là chờ nàng ta gả đi xong, lại ném cũng tiện hơn.”

Từ Lê cầm cái áo, cũng là vẻ mặt ghét bỏ, thân là đại nha hoàn của đại phu nhân, địa vị của nàng ở Thẩm phủ lại cao hơn thứ tiểu thư. Thậm chí quần áo nàng mặc so với các nàng còn tốt hơn nhiều. Tự nhiên cũng có chút khinh thường.

“Ừ, vẫn là Từ Lê nghĩ chu đáo, vậy giúp ta ném vào chỗ nào đi.” Đại phu nhân đối với nha hoàn của mình là phi thường vừa lòng, biết quy củ không nói, lại trung thành, đồng thời rất hiểu ý người.

“Vâng, phu nhân.” Từ Lê vừa rời khỏi, Thẩm Tích Thư cùng Thẩm lão gia liền đi tới. “Nương, chuyện thế nào rồi?” Thẩm Tích Thư vừa thấy nương, lập tức liền nhào vào trong lòng bà, vừa làm nũng vừa hỏi.

“Con nói nương con làm việc có thể không yên tâm sao?” Đại phu nhân ôn nhu vuốt ve tóc nữ nhi, một mặt yêu thương nói. Yêu thương lúc này cùng ôn nhu cũng là phát ra từ nội tâm.

Đây là con gái do chính mình sinh ra, từ nhỏ lại được sủng ái như hòn ngọc quý trên tay.

“Nương.” Thẩm Tích Thư nghe đại phu nhân trả lời, vẻ mặt vừa cao hứng lại thẹn thùng tiến vào lòng nương của nàng. “Thư nhi, cha đã nói với con, nương con nhất định sẽ cho người thay con, con còn không tin lời cha nói.”

Đối với nữ nhi này Thẩm lão gia cũng là nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay, nhu thuận biết chuyện, vừa là đệ nhất mỹ nhân, đồng thời cũng là đệ nhất tài nữ thành Diên châu, thương nhân như ông là nhóm người bị người khác khinh thường, đều cho là nhóm người thất học, Thẩm gia bọn họ có đệ nhất tài nữ như Thẩm Tích Thư, làm cho ông vinh quang vô hạn, tự nhiên lại càng vô hạn cưng chiều.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Hội hoa đào (1)

“Phụ thân, nào có a, nữ nhi làm sao có thể không tin lời cha nói đâu.” Thẩm Tích Thư làm nũng nói, một đôi mắt như nước nhìn phụ thân.

Thẩm lão gia thấy được vẻ mặt rung động lòng người của nữ nhi, lòng càng vui mừng.

“Thư nhi, năm ngày sau tại hồ Tây Nguyệt có tổ chức hội hoa đào, con cùng nương đi mua vài món trang sức, nhớ phải trang điểm xinh đẹp chút. Đến lúc đó có rất nhiều người hâm mộ, quan to hiền quý ở kinh thành sẽ đến.” Thẩm lão gia cũng từ ái sờ sờ tóc Thẩm Tích Thư. Về mặt sủng nịch.

Ông hi vọng nữ nhi có thể gả cho vị quan to hiền quý ở kinh thành, tất nhiên là quan nhất phẩm càng tốt. Nếu là đương kim thái tử làm thái tử phi, ông liền càng cao hứng hơn.

Mà nữ nhi gả cho Vương gia, tuy rằng là ma ồm, nhưng địa vị trước mắt, chẳng phải là hoàng thân quốc thích hay sao, đối với Thẩm gia bọn họ sau này việc buôn bán cũng càng dễ dàng hơn.

Đối với nữ nhi Thẩm Tích Hòa, ấn tượng với ông cũng không sâu, chỉ là mông lung nhớ được là một thứ nữ rất yếu đuối, ông cũng không yêu thích, lần này để nàng thay thế Thư nhi gả cho Tam vương gia, thế nên cũng làm cho ông trông thấy quen mặt.

“Tam nương, nàng thuận tiện cũng mang theo Tích Hòa đi, nói như thế nào chúng ta cũng có lỗi với nó.” Thẩm lão gia hơi có chút nhũm mày nói.

“Lão gia, chuyện này ta không đồng ý.” Đại phu nhân lập tức liền phản đối.

“Nương, vì sao không đồng ý mang theo ngũ muội? Nếu có ngũ muội cùng đi, chẳng phải là càng náo nhiệt hơn sao?” Thẩm Tích Thư có chút tò mò, nương vì cái gì lại không cho nàng ấy đi.

Nàng chưa từng cùng cái người gọi là ngũ muội tiếp xúc qua, dù sao thân phận của nàng là đích nữ cao quý, mà loại thứ nữ này làm cho nàng khinh thường.

Nhưng là nàng cũng muốn cho nàng ta đi, nàng cũng từng nghe nói qua, nàng ta luôn luôn bị Thẩm Tích Kỳ khi dễ, hơn nữa bộ dạng lại khó coi, đến lúc đó vừa vận nàng ta sẽ làm nền cho hình tượng đệ nhất mỹ nhân thành Diên châu là nàng.

“Để nó đi lỡ như nó nghe được Tam vương gia là ma ồm, đến lúc đó không chịu gả thì làm sao? Hôm nay ta lừa nó nói Tam vương gia rất mạnh khỏe, do Thư nhi ốm đau không dậy nổi, sợ kháng chỉ, nên nó mới tin tưởng, nếu đi chẳng phải là lộ hết sao?” Đại phu nhân lập tức giải thích, bà cũng không đồng ý trước lễ thành thân có sơ suất gì xảy ra, đến lúc đó không phải gây ông đập lưng ông à.

Thẩm lão gia cùng Thẩm Tích Thư nghe lời đại phu nhân nói xong, cũng đồng ý gật gật đầu, “Phu nhân thật sự là lo lắng chu đáo, vì phu thiếu suy xét.”

“Nương, ngài đối với nữ nhi thật tốt.”

“Làm nương làm sao không thể đối với nữ nhi tốt được?” Đại phu nhân nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt phẫn nộ như chảy nước của Thẩm Tích Thư.

“Vây, phu nhân, trước khi thành thân, chuyện Tích Hòa liền giao cho nàng, nhất định không thể xuất hiện vấn đề gì.” Thẩm lão gia thành khẩn nói. Vận nhất gặp chuyện không may sẽ không tốt lắm.

Đại phu nhân gật gật đầu, “Lão gia, nói như thế nào Thư nhi cũng là nữ nhi của ta, đương nhiên ta sẽ không để xảy ra chuyện, yên tâm đi.”

“Lão gia... Lão gia... Ô ô ô ô, người nên vì Kỳ nhi làm chủ a.” Đang lúc cả ba người đang vui vẻ trò chuyện, bên ngoài một trận la khóc vang lên quấy rầy đến bọn họ. Mấy Thẩm lão gia đột nhiên nhíu lại. “Hừ, tiện nhân, ai cho người la lối, không thấy ta cùng phu nhân đang nói chuyện sao?”

Tam di nương vừa chạy vào bên trong liền lập tức quỳ gối trước mặt Thẩm lão gia mạnh mẽ ôm lấy chân ông kêu to, khóc tang muốn ông làm chủ. Vốn đang cao hứng về mặt Thẩm lão gia chuyển sang xanh mét nhìn tam di nương.

Trong mắt chán ghét liền đẩy tam di nương ra khỏi người. Thiếp chính là thiếp, không có quy củ, xem ra là do ông đã sủng ái quá mức, nghĩ thế liền dùng chân đá tam di nương văng ra xa.

“Phốc.” Tam di nương bị phu quân trực tiếp đá học ra máu, dọa cho nha hoàn đi theo tam di nương chỉ dám đứng ở một bên không nhúc nhích.

“Lão gia, ô... Khụ khụ... Lão gia... Kỳ nhi... Cầu lão gia vì kỳ nhi làm chủ a.” Tam di nương khóc lóc cầu xin, nước mắt đầy mặt, tóc tai hỗn độn, bộ dáng cực kỳ chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hội hoa đào (2)

Thẩm lão gia đến lúc này mới nghe được hai chữ Kỳ nhi, ông nhíu mày nhìn tam di nương đang nằm trên mặt đất nói. “Tiểu Thường, đem chủ tử người nâng dậy đến bên kia ngồi đi.”

Ông nâng tay chỉ chỉ ghé tựa phía dưới.

“Lão gia, xin bớt giận.” Đại phu nhân lúc này mới bắt đầu mở miệng, “Tam di nương, người xem người làm ra bộ dáng như thế này đến tìm lão gia đến cùng là có chuyện gì?”

Về mặt bà chán ghét.

Thẩm lão gia cũng đồng ý với câu hỏi của chính thể, Kỳ nhi lại sao nữa rồi, ông cho bà ta làm di nương đã là quá giới hạn, còn cho bà ta cùng Kỳ nhi thường xuyên thấy mặt, hiện nay lại làm thành ra bộ dáng như quỷ này, sự tình liên quan đến thể diện Thẩm gia, dù có được sủng ái, cũng vô dụng.

Dù sao cũng chỉ là một di nương nhỏ nhỏ mà thôi.

“Ô ô ô ô.”

“Khóc nữa, mặt mũi Thẩm gia đều bị người quăng hết đi rồi.”

“Có chuyện gì thì nói nhanh.” Thẩm lão gia cũng là về mặt chán ghét, nghĩ đến lúc trước bản thân ông lại sủng ái tam di nương này như vậy, thật sự là mắt bị mù, nếu không phải bà ta sinh cho ông nữ nhi Thẩm Tích Kỳ cùng tiểu nhi tử Như Bân, nếu không làm sao có thể sủng ái di nương không có quy củ đến bậc này.

“Kỳ nhi bị Tích Họa đẩy xuống nước, bây giờ còn sốt cao chưa hạ.” Thẩm Tích Kỳ mới vừa rồi tỉnh lại, lập tức liền nói với nương nằng rằng Thẩm Tích Họa lại đem nằng đẩy xuống nước.

“Hò nháo.” Đại phu nhân vừa nghe, lập tức phản bác nói, “Người là đang nói đương gia chủ mẫu là ta đây giải quyết không hợp lý? Còn có ý chỉ ta không thích hợp làm chủ mẫu Thẩm gia?”

Từng chữ như châu ngọc, nói thẳng bà không tuân quy củ, vọng tưởng làm chủ mẫu Thẩm gia. Vị trí kia bà không có khả năng làm sao?

Thẩm lão gia vừa nghe lập tức liền lên cơn tức, “Tiện nhân. Người đâu...”

“Lão gia, ta không có... Nô tì không có, nô tì không có ý này. Là nhị tiểu thư, nhị tiểu thư tỉnh lại nói với ta. Nô tì cầu lão gia vì nhị tiểu thư làm chủ a.” Nhìn thấy Thẩm lão gia tức giận, tam di nương sợ tới mức run rẩy, về mặt cầu xin cầu Thẩm lão gia.

Giống chó con vẫy đuôi mừng chủ.

Thẩm Tích Thư ở một bên phi nhỏ, nằng muốn phụ thân chỉ dồn mọi sự chú ý trên người nằng thôi, nằng không chịu được khi phụ thân phân tán lực chú ý ở trên người nữ nhi khác, mà cố tình nữ nhi của tam di nương này còn vọng tưởng muốn cùng nằng hưởng thụ sủng ái của phụ thân.

Bất quá thứ nữ chung quy cũng không đấu lại đích nữ là nằng.

“Phụ thân, không đáng để người tức giận. Nóng giận sẽ hại thân không tốt, ngài nói đúng không?” Thẩm Tích Thư rời khỏi mẫu thân, đi đến bên cạnh Thẩm lão gia, cô tay trắng nõn khoác lên cánh tay của ông, về mặt đau lòng nói. “Ừm, Thư nhi thương phụ thân nhất.”

“Lão gia, chuyện này kỳ thực ta cũng biết, hơn nữa lúc đó ta cũng có ở đó, người đẩy Kỳ nhi xuống nước là nha hoàn Tây Tinh của Kỳ nhi, chuyện này ta cũng đã xử lý.” Đại phu nhân ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ thượng, nhìn tam di nương đang quỳ ở bên dưới, sắc mặt có chút không tốt nói.

“Tây Tinh làm sao có thể đẩy Kỳ ... Nhị tiểu thư. Bọn họ cùng nhau lớn lên.” Tam di nương không tin, Tây Tinh cùng Tích Kỳ là cùng nhau lớn lên.

“Vậy ta muốn hỏi nhị tiểu thư kia của người, cái gì không học, lại học cái xấu, sai Tây Tinh đi hại Tích Họa, hại nằng không thành, ngược lại tự nhận quả đắng.” Đại phu nhân nhìn khuôn mặt âm đạm của tam di nương kia, bà biết thời gian lão gia đem bà ta bán đi không còn xa, trong lòng cười lạnh một tiếng. Đấu với bà, dễ dàng như vậy sao?

“Không... Kỳ nhi sẽ không.” Tam di nương lắc lắc đầu nói xong, nhưng trong lòng lại hận cái nha đầu Tây Tinh đáng chết kia, nó lại dám hại bảo bối Kỳ nhi của bà thiếu chút nữa đi đời nhà ma. Nếu không phải đại phu kịp thời cứu chữa, Kỳ nhi của bà đã ra đi.

Bà hiểu nữ nhi của bà, Thẩm Tích Họa là người bị nó khi dễ từ đầu đến chân. Muốn đi hại chết Thẩm Tích Họa cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhất thời cảm giác được trời sắp sập xuống đến nơi.

Về mặt của bà như tro tàn, làm cho Thẩm lão gia càng thêm tin tưởng lời đại phu nhân nói.

“Hừ, tiện nhân chính là tiện nhân, đem nữ nhi của ta dạy hư, người đâu, đem bán vào kỹ viện cho ta.” Thẩm lão gia chán ghét ra mệnh lệnh, tựa hồ nếu như nói thêm câu nào cũng đều cảm thấy lằng phí.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hội hoa đào (3)

“Không... Lão gia, không cần, lão gia. Lão gia, nô tì hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, giúp ngài sinh Tích Kỳ, Như Bán, ngài sao có thể đem nô tì bán vào cái loại địa phương đó được. Van cầu lão gia đừng đem nô tì bán đi.” Nghe được lời Thảm lão gia nói, tam di nương lập tức liền bò đến dưới chân Thảm lão gia, ôm chân ông van xin. “Tiện nhân, còn dám nhắc tới Tích Kỳ, chính là bởi vì nó có một nhân tài không giữ quy củ như người dạy dỗ đến bậc này mới tự hại chính bản thân mình, còn không biết hối cải.”

“Các người còn đứng thất thần làm gì, còn không mau đem ả ta kéo ra ngoài bán cho ta.” Thảm lão gia dùng chân đá một cái, nhưng tam di nương dùng sức ôm rất chặt, cho nên không đá bà ra khỏi người được, phải dựa vào vài tên gia đinh hợp lực mới đem bà kéo ra được.

“Lão gia... Lão gia...” Cho đến khi kéo đi rất xa mới không nghe được thanh âm như quỷ hô sấm kêu kia nữa.

Nguyên bản tâm tình đang tốt Thảm lão gia bị tam di nương huyên náo như vậy, một chút tâm trạng phấn khởi cũng không còn. “Phụ thân, vui lên chút đi, bồi Thụ nhi cùng nương đi ra ngoài mua sắm cho hội hoa đào nhé?” Nghe Thảm Tích Thụ nói như vậy, Thảm lão gia tâm tình nhất thời tốt lên, nghĩ đến nếu trong hội hoa đào ngày ấy, Thụ nhi gặp được một vị quan nhân vậy tài lộ của Thảm gia bọn họ sẽ rất tốt, nghĩ thế tâm tình liền chuyển thành vui sướng.

“Được, phụ thân đáp ứng con.” Thảm lão gia nheo nheo mũi Thảm Tích Thụ sùng nịch nói, một phen liền đem nữ nhi ôm vào trong lòng. Đại phu nhân thấy lão gia sùng ái nữ nhi bảo bối của bà như vậy trong lòng liền thoải mái. “Người đâu, chuẩn bị xe ngựa, ta cùng phu nhân còn có tiểu thư muốn ra ngoài.”

Một nhà ba người cao hứng rời đi.

Họa cư

“Đồng Mạt, đến đây ngồi xuống ăn đi, lúc không có người, không cần theo quy cũ làm gì, hưởng chi họa cư cũng sẽ không có người đến.” Thảm Tích Họa đang ăn cơm, nhìn Đồng Mạt đứng một bên.

Đồng Mạt sớm được nàng xem như hảo tỷ muội, hưởng chi nàng là người ở thế kỷ hai mươi một có tư tưởng ngang hàng, cũng không thích lúc bản thân đang ăn cơm bên cạnh lại được bằng hữu đứng hầu. Mọi người nên tự nhiên ăn cùng nhau.

“Tiểu thư.” Đồng Mạt có chút lo lắng nói: “Này, không tốt.” Đồng Mạt trong lòng cũng là cảm động.

“Có cái gì không tốt. Ta là tiểu thư, ta mệnh lệnh em cũng không nghe phải không?” Thảm Tích Họa nhìn Đồng Mạt đột nhiên nghiêm mặt, giận dữ nói. “Nhanh đi lấy thêm một bộ bát đĩa đến đây.”

“Vâng, tiểu thư.” Nhìn thấy tiểu thư nhà mình tức giận, Đồng Mạt vội vàng chạy vào phòng bếp lấy thêm bộ bát đĩa cùng Thảm Tích Họa cùng nhau dùng cơm. Chủ tớ hai người vui vẻ cùng nhau ăn, “Đúng rồi tiểu thư, năm ngày sau ở Tây Nguyệt hồ có hội hoa đào, đại phu nhân đối với cô tốt như vậy, Đồng Mạt cảm thấy hẳn là sẽ mang cô theo thôi?”

“Hội hoa đào?” Theo nàng phán đoán đại phu nhân tuyệt đối sẽ không mang nàng đi theo, nhưng sẽ phái người với mỹ danh là chăm sóc nàng. Kì thực là giám thị nàng thì đúng hơn.

“Đúng vậy, tiểu thư lại quên nữa sao. Ven hồ Tây Nguyệt có rất nhiều cây đào, khi vừa đến mùa xuân hoa đào nở rộ, cảnh ven hồ đặc biệt xinh đẹp, thu hút mọi người khắp các nơi đến ngắm nhìn, có người thấy thế liền tổ chức hội hoa đào, ngày ấy sẽ có các công tử tiểu thư tuổi trẻ tham gia nhiều đến đếm không xuể.” Đồng Mạt vừa ăn cơm vừa nhìn vẻ mặt mê mang của tiểu thư nhà nàng nhìn nàng, tiếp tục nói nguyên do. “Ngày ấy sẽ có cuộc tranh tài giữa các tài tử. Rất náo nhiệt, tam tiểu thư đã ba năm liên tục đứng đầu là đệ nhất tài nữ ở thành Diên châu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn như phấn nộn của Đồng Mạt vì kích động mà hơi ửng đỏ, giống quả táo dụ người, Thảm Tích Họa nhìn mặt nàng nhìn không được muốn ở trên mặt cắn một cái.

Trên mặt lộ ra tươi cười rực rỡ.

“Mạt mạt muốn tham gia?” Đột nhiên vô cùng thân thiết kêu Đồng Mạt là mạt mạt, Đồng Mạt bỗng chốc còn chưa phản ứng kịp, “Đồng Mạt.”

“À, muốn.” Thảm Tích Họa kêu một tiếng, nàng lập tức tỉnh người, lảng lảng gật gật đầu, vẻ mặt khát khao. “Vâng, chúng ta đây sẽ đến đó.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hội hoa đào [4]

"Tiểu thư, đại phu nhân đã cho cô đi sao." Lời Thẩm Tích Họa nói làm Đông Mạt vui mừng muốn nhảy dựng lên, đột nhiên nghĩ đến hình như đại phu nhân còn chưa phái người đến thông báo, vạn nhất đại phu nhân không cho đi thì sao, vậy là đi không được rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn liền đột nhiên yên tĩnh.

Thẩm Tích Họa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yên lặng của Đông Mạt, khóe miệng gọi lên một chút tươi cười, "Đông Mạt, đừng nghĩ về đại phu nhân nữa, bà sẽ không để ta ra khỏi cửa đâu. Nhưng sẽ phái người giám thị ta. Tin hay không?"

"Tiểu thư, cô làm sao mà biết? Chúng ta đây chẳng phải là đi không được hay sao?" Đông Mạt không thể tin hỏi Thẩm Tích Họa, đại phu nhân còn chưa nói, tiểu thư làm sao có thể biết được?

Nhìn Đông Mạt mang theo nghi ngờ tự hỏi, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, làm cho nàng có cảm giác muốn đùa giỡn. "Tiểu thư nhà người đoán được, nếu không tin, ngày mai nhìn liền biết."

"Thật vậy chẳng?" Đông Mạt nhìn tiểu thư nhà mình cả người để lộ ra một loại tự tin, thật sự cảm thấy không giống với trước kia, hội hoa đào nàng chưa bao giờ xem qua, đơn giản là vì tiểu thư nhà mình tính tình nhất gan, không có người coi trọng, cho nên địa vị thấp, địa vị nhà hoàn của nàng cũng vì thế lại càng thấp, bất quá nàng cũng không thêm để ý, nàng để ý là tiểu thư đối xử với nàng phi thường tốt, cho nên khi còn sống nàng sẽ dùng bản thân báo đáp tiểu thư thật tốt.

Hiện nay tiểu thư đã thay đổi rất nhiều, tuy thông minh như vậy, nhưng vẫn đối với nàng tốt như trước, từ trong đáy lòng nàng lại càng tiếp nhận tiểu thư như hiện giờ.

"Em cứ yên tâm chờ xem, hội hoa đào ngày ấy cứ đi theo ta là được, nhưng không được nói với ai. Hừm" Chợt nàng nói nhỏ giọng, trên mặt mang theo ý cười nhìn Đông Mạt.

"Ừ." Ánh mắt Đông Mạt nhìn chung quanh, cuối cùng dừng lại trên mặt Thẩm Tích Họa, mím môi nghiêm cẩn nhỏ giọng gật đầu nói lời đồng ý.

"Ha ha ha ha, Đông Mạt em rất đáng yêu. Đến dùng bữa nào." Thẩm Tích Họa nhìn bộ dáng Đông Mạt thoải mái cười lớn. "Cót két." Thanh âm rất nhỏ truyền tới.

Lão cha nàng Thẩm Ngạn là lãnh đạo hắc bang có thế lực lớn nhất trong giới hắc đạo, người trong hai giới hắc bạch nghe tin đã sợ mất mật. Nàng thân là hòn ngọc quý trên tay Thẩm Ngạn tự nhiên sẽ được học chút bản lãnh, lão cha tuy rằng sủng ái nàng, nhưng đối với việc huấn luyện nàng trở thành sát thủ lại không chậm trễ, hẳn chỉ sợ có ngày nữ nhi bị người khác bắt cóc hoặc gây thương tổn gì đó, bởi vậy từ nhỏ đã bắt đầu huấn luyện.

Mới vừa rồi tuy thanh âm kia rất nhỏ, nhưng đối với nàng mà nói vậy là đủ rồi. "Em ngồi đây. Ta đi ra ngoài nhìn xem." Thẩm Tích Họa về mặt không còn vui cười mà trở nên vô cùng cẩn thận nghiêm túc.

Nhìn về mặt Thẩm Tích Họa, Đông Mạt phát giác có cái gì đó không thích hợp, "Tiểu thư."

"Xuyt." Một ngón tay đặt trên môi nàng, sau đó thả ra, trong nháy mắt đẩy ra cửa sổ. Không thấy gì khác lạ, liền nhũn mảy.

"A... Tiểu thư, máu..." Đột nhiên tiếng thét chói tai của Đông Mạt từ bên ngoài truyền tới.

Thẩm Tích Họa lập tức chạy đi ra ngoài, bưng kín miệng Đông Mạt, "Em muốn mọi người chạy tới đây phải không? Đông Mạt ngu ngốc." Theo hướng ngón tay của Đông Mạt, thấy được tại nơi cửa sổ mới vừa bị nàng đẩy ra, một hắc y nhân đang nằm, trên người còn đang chảy máu.

"Đông Mạt, mau giúp ta cùng đem hắc y nhân đưa vào phòng ta." Hai người cố sức đem cái tên hắc y nam tử vào phòng Thẩm Tích Họa, Đông Mạt có chút lo lắng, "Tiểu thư, bị người khác biết sẽ ảnh hưởng đến danh dự tiểu thư."

"Đông Mạt không cần nhiều lời vô nghĩa, nhanh đi nấu chút nước ấm, nhanh chút. Đừng để ai biết." Thẩm Tích Họa đem Đông Mạt đẩy đi ra ngoài, Đông Mạt cũng biết sự tình nghiêm trọng, lập tức chạy đến phòng bếp nhỏ trong Họa cư chuẩn bị nước ấm.

Thẩm Tích Họa khi đó may mắn có học qua một ít băng bó linh tinh đơn giản. Từ trong ngăn tủ lấy ra kéo, đem quần áo trên người hắc y nam tử mở ra, nhìn thấy nơi bị thương, đem vải chung quanh nơi đó cắt bỏ, vừa thấy liền giật mình, trên người hắc y bị chém mấy vết đao, rất đáng sợ, lại còn ứa máu.

Đông Mạt vẫn chưa đem nước đến, đành phải lau miệng vết thương cho sạch sẽ trước tránh nhiễm trùng. Trên mặt hắc y nam tử đang đeo mặt nạ, làm cho người ta không thấy rõ bộ dạng của hắn. Thẩm Tích Họa cũng không rảnh để ý hắc y nam tử trông như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Hội hoa đào [5]

Đồng Mạt rất nhanh liền mang nước vào, "Đồng Mạt lại đi lấy thêm nước, ai hỏi, nói ta muốn tắm rửa, miễn cho người khác nghi ngờ."

"Vâng, tiểu thư." Đồng Mạt lập tức nghe lời chạy đi ra ngoài.

Thẩm Tích Họa nhẹ nhàng cầm khăn lông lau miệng vết thương cho hắn, sợ bị nhiễm trùng sẽ không tốt lắm, ở chỗ này nàng không có thuốc gì có thể dùng được, chỉ có thể giúp hắn sơ cứu, băng bó vết thương.

"Tiểu thư, nơi này có thuốc trị thương." Lúc Đồng Mạt đi vào thấy tiểu thư nhà mình sầu mi khổ kiếm nhìn hắc y nam tử kia, tầm mắt rơi xuống liền nhìn thấy mấy vết dao đáng sợ trên người hắn liền phát hoảng. Lập tức nhớ tới trước kia tiểu thư thường xuyên té bị thương, còn bị khi dễ, cho nên nghĩ đi nương thường xuyên đưa chút thuốc trị thương để ngừa vạn nhất, không nghĩ tới hiện tại liền có công dụng.

"Vâng nhanh chút lấy đến đây đi." Đặt nước nóng xuống Đồng Mạt lập tức chạy vào bên trong đem thuốc trị thương đem ra. "Cám ơn mạt mạt, nhanh đi lấy nước." Thẩm Tích Họa tiếp nhận mấy bình thuốc trị thương, nhanh chóng đến bên cạnh hắc y nam tử đang mê man kia. Cẩn thận rắc thuốc vào miệng vết thương của hắn, thật cẩn thận giống như sợ làm đau hắn.

Sau khi rắc thuốc xong nàng lấy khăn gấm sạch sẽ đặt vào trên miệng vết thương, lại lấy vải bố buộc lại để ngừa khăn gấm rớt.

Làm xong hết thảy, Thẩm Tích Họa đã cảm thấy cả người đầy mồ hôi.

Đi đến sau tấm bình phong, cởi đi quần áo, Đồng Mạt đã sớm chuẩn bị tốt nước ấm, nàng thoải mái tẩy rửa thân mình.

Cũng may ở Thẩm phủ cũng không có tiếng la bắt trộm, nàng chỉ sợ chẳng may có gia đình tới bắt trộm, vậy chẳng phải là nàng cứu kẻ trộm hay sao, chỉ sợ hắn là bị người đuổi giết vừa vận trốn được đến Họa cư của nàng.

Nàng mãi tắm nên không phát hiện, nam nhân trên giường đang mơ màng tỉnh lại, vừa vặn từ phía sau bình phong thấy được một bóng dáng thướt tha yêu kiều của nữ nhi. Trong mắt mang theo kinh ngạc, nhưng rất nhanh bị con mắt mọi đánh úp lại, lại tiếp tục hôn mê.

Sau khi tắm rửa Thẩm Tích Họa đi đến phòng Đồng Mạt ở cách vách cùng chen chúc nhau ngủ. Đồng Mạt lúc đầu không được tự nhiên, nhưng sau khi chìm vào giấc ngủ, tướng nàng ngủ lại đặc biệt không được tốt cho lắm.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Tích Họa liền tỉnh lại, nhẹ tay nhẹ chân rất sợ đánh thức Đồng Mạt, trở lại phòng tính toán nhìn xem tên nam nhân kia có xuất hiện triệu chứng phát sốt hay không.

Vào phòng ngủ thế nhưng lại không thấy có ai trên giường, nàng nhều mày, sẽ không bị người Thẩm phủ bắt đi chứ? Hiển nhiên điều đó là không có khả năng. Nếu bị người Thẩm phủ bắt đi nhất định đã âm ỉ cả lên, hiện thời lại im ắng như vậy, hay là bản thân hắn tự rời đi? Nhưng bị thương nặng như vậy có thể đi nhanh như vậy sao? Nàng có chút không xác định, cũng không ngoại trừ người của hắn tìm được hắn, sau đó đem hắn mang đi.

Đã đi rồi thì thôi, nàng thu thập tắm chăn bị dính máu của hắn ta. Bỏ vào trong chậu đem đến giếng giặt sạch.

"Tiểu thư, sao cô lại làm việc này, để em làm là được rồi." Đồng Mạt sau khi tỉnh giấc không thấy tiểu thư nhà mình ở trên giường, khẳng định lại đi xem cái tên nam nhân kia, nghỉ ngơi chút, nàng lập tức liền đứng dậy đi ra ngoài, múc nước rửa mặt, không nghĩ tới vừa mở cửa liền nhìn thấy tiểu thư nhà mình đang ngồi ở bên cạnh giếng giặt quần áo.

Sau khi nhìn thấy nàng lập tức chạy tới đoạt đồ trong tay tiểu thư. "Được rồi, em muốn giặt thì giặt đi. Ta trở về phòng rửa mặt chải đầu một chút." Nhìn Đồng Mạt vẻ mặt khẩn trương, khỏe miệng Thẩm Tích Họa lộ ra một chút tươi cười, có chút bất đắc dĩ nói.

Cũng may đang mùa xuân, cho nên cũng không lạnh lắm, nàng liền tùy ý để Đồng Mạt giặt, kỳ thực căn bản nàng cũng không thích giặt quần áo, chỉ sợ chẳng may bị người có tâm nhìn thấy được lại không tốt, nếu chỉ là có một viện của nàng, nàng còn có thể từ chối, nhưng nơi này lại có nhiều viện.

Vào phòng cầm lấy bàn chải đánh răng nàng tự làm, để lên chút muối bắt đầu đánh răng. Cổ đại cũng không có kem đánh răng cùng bàn chải đánh răng cho nên chỉ có súc miệng, để cho nhường một người hiện đại có thói quen đánh răng đi súc miệng thật là có bao nhiêu khó chịu a.

Cũng may kiến thức nàng biết đến còn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: hội hoa đào [6]

Đồng Mạt vừa giặt xong không bao lâu, đại phu nhân thật đúng là dẫn người đi đến, sau đó còn khen với Đồng Mạt tiểu thư nhà nàng thông minh.

“Họa nhi, xem, nương dẫn theo một nha hoàn đến đây cho con, sẽ cùng Đông Mạt cùng nhau hầu hạ con, ngày sau con đã là Vương phi, bên người chỉ có một nha hoàn thì không tốt, thế nào cũng phải có thêm người để tiện sai vặt, nếu không sao có thể thể hiện ra phong cách quý phái của Thẩm gia chúng ta được.” Đại phu nhân đi vào Họa cư liền tiến thẳng vào phòng ngủ của Thẩm Tích Họa.

Thẩm Tích Họa cũng đã sớm đoán được, bởi vậy đang ngồi ở trong phòng, chờ bà đến. Lấy ra vài thêu, tập trung thêu, lúc trước nàng rất thích thêu chữ thập, thấy cách thêu chữ thập đặc biệt xinh đẹp, cho nên bản thân liền bắt đầu động thủ thêu, nhưng do ngày thường tương đối bận rộn, cho nên tổng cộng mới hoàn thành được một bức, giờ này đang được treo tại biệt thự nhà nàng.

Vì việc thêu tranh mà cha mẹ nàng còn đánh cược với nhau. Bởi vì nàng rất hiếu động, cho nên mẹ nàng căn bản sẽ không tin tưởng nàng có thể thêu xong một bức.

Nhưng cha nàng lại tin, cho nên mẹ nàng thua, tuy thua nhưng bà vẫn khi dễ cha nàng. Nghĩ tới nàng lại muốn khóc, nàng rất nhớ cha mẹ, nhưng lại trở về không được.

Nhìn thấy đại phu nhân đến, Thẩm Tích Họa liền để vài thêu trong tay xuống.

Nàng nhìn thấy đi theo phía sau bà còn có thêm một tiểu nha hoàn khôn khéo.

“Chào Ngũ tiểu thư, nô tì Xuân Hương.” Tiểu nha hoàn nhìn thấy Thẩm Tích Họa đang quan sát nàng, liền lập tức hướng nàng chào hỏi, Thẩm Tích Họa trong lòng cười lạnh, trong mắt Xuân Hương này vừa xẹt qua một tia khinh thường, làm nàng thật không thích. Thứ tiểu thư người coi rẻ, cao quý như người sao không đi chỗ khác hầu hạ. Nhọc lòng người còn phải hầu hạ vị thứ tiểu thư là ta đây cơ chứ.

Như vậy cũng tốt, có người làm việc, Đông Mạt của nàng có thể không cần mệt nhọc nữa rồi.

“Con thật cảm ơn nương.” Nàng khéo léo khụy gối “thật tình” nói lời cảm ơn.

“Ừ, đâu có chuyện gì, con có thể trực tiếp dặn dò Xuân Hương, nhưng trước kia nàng cùng Từ Lê đều là đại nha hoàn của nương, cho nên hi vọng những công việc động tay động chân con đừng để nàng làm.” Đại phu nhân rất khéo nói, lời cảnh cáo gì cũng đều nói hết, ý của bà chính là Thẩm Tích Họa phải nhận người, đã vậy còn không cho nàng ta làm việc nặng, nói như thế nào thì nàng ta cũng là đại nha hoàn của bà. Đã hạ mình đến đây với mỹ danh là hầu hạ nàng.

Trên mặt Thẩm Tích Họa vẫn không có biểu hiện gì, trong lòng cũng không tức giận. Nếu nàng bị cái nha đầu như vậy trông chừng, nàng còn gọi là Thẩm Tích Họa hay sao?

“Dạ, vẫn là nương chu đáo. Họa nhi làm sao có thể để nàng cực khổ, Họa nhi vui mừng còn không kịp nữa là.” Thẩm Tích Họa mắt mang ý cười nói. Xuân Hương này còn không bằng Từ Lê, ít nhất nàng kia cũng không biết dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng. Cho dù như thế nàng cũng không cần.

“Họa nhi vui là được rồi, nương đi trước, tam tỷ con vẫn còn chưa khỏe.” Sau khi đem Xuân Hương đưa tới, đại phu nhân đã muốn rời đi, dù sao bà cũng là chủ mẫu cao quý đến loại địa phương như Bắc viện này bà rất là khinh thường đến.

“Họa nhi cùng nương đi thăm tam tỷ nhé?” Tò vè tình cảm Thẩm Tích Họa nói.

“Không sao. Tam tỷ con hiện tại cần nhất chính là nghỉ ngơi nhiều, không thể bị quấy rầy. Con ở yên trong này đi, chờ ngày xuất giá, nhớ phải học thêm chút này nọ, đến lúc đó bắt lấy tâm Tam vương gia, như vậy đối với con, đối với Thẩm gia đều tốt.” Đại phu nhân nói lời thành khẩn.

Bất quá là sợ lời nói dối bị vạch trần thôi, bắt lấy tâm Tam vương gia, có ích lợi gì, một cái ma ồm cả ngày nằm ở trên giường bắt được tâm thì có tác dụng gì? Tất cả đều là lừa gạt.

“Nương đã nói như vậy, Họa nhi cũng không tiện lại đi làm phiền tam tỷ nghỉ ngơi. Chờ tam tỷ hết bệnh rồi, nhất định phải báo cho Họa nhi biết, đến lúc đó Họa nhi lại đi bồi tội.” Thẩm Tích Họa về mặt xin lỗi nói.

“Ừm. Ta đây đi về trước chăm sóc Thụ nhi.”

“Dạ, nương đi thông thả.” Thẩm Tích Họa như trước là đưa đại phu nhân đến cửa Họa cư mới rời đi.

“Đông Mạt đóng cửa lại đi.”

“Xuân hương, đại phu nhân đã đem người cho ta, thì phải là người của ta, ta cũng hi vọng người làm tròn chức trách là tốt rồi. Đi giúp ta đem ghế nằm chuyển đến dưới tầng cây hoa đào, thuận tiện làm chút nước trái cây luôn.” Thẩm Tích Họa ngẩng đầu nhìn cả vườn đầy cánh hoa đào tung bay trong gió, cảnh đẹp như vậy, không khỏi bị hoa đào hấp dẫn, nhắm lại đôi mắt cảm thụ được gió xuân nhẹ thổi, miệng mỉm cười cũng không cho Xuân Hương nói lời phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: hội hoa đào [7]

“Vâng, tiểu thư.” Xuân Hương nghe thanh âm Thẩm Tích Họa, không có chút cảm giác yếu đuối hèn mọn chút nào, cho nên không khỏi tò mò. Nghe đồn tiểu thư Thẩm Tích Họa yếu đuối mặc cho ai cũng đều có thể khi dễ, nhưng hiện tại lại cho nàng cảm giác không như thế. Giọng nói lạnh nhạt, cũng không cho phép nàng nghi ngờ. Chỉ có thể dựa theo lời nàng ta nói mà làm.

“Tiểu thư nếu không để em đi giúp nàng ta một tay?” Đông Mạt thấy Xuân Hương đi ra ngoài, liền lập tức đi đến bên cạnh tiểu thư nhà mình nói. Biết ghé nằm nói nhẹ cũng không nhẹ, khiêng ra cũng mệt người.

Thẩm Tích Họa mở mắt, nhìn Đông Mạt, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Em cho là nàng ta tới để làm gì? Ít nhất phải để nàng ta ăn chút đau khổ, tránh cho nàng ta chẳng phân biệt được chủ tớ.”

“Như vậy tiểu thư sẽ không cần Đông Mạt nữa.” Nghe thế Thẩm Tích Họa lập tức nở nụ cười giao hoát, tiến đến bên tai Đông Mạt lặng lẽ nói. Chủ yếu chính là không muốn người kia nghe được, dù sao nàng ta cũng là người của đại phu nhân, hơn nữa hơn phân nửa là vì muốn giám thị nàng. Nàng dựa vào cái gì phải đối tốt với nàng ta.

Mà nàng cùng Đông Mạt cũng không giống nhau, nàng là người lăn lộn trong giới hắc đạo, chỉ giống nhau ở chỗ đều là người trọng nghĩa khí. Cho nên Đông Mạt đối nàng tốt, nàng cũng liên đới tốt với nàng ấy.

“Đông Mạt, mau lại giúp ta, ghế này rất trầm nặng.” Xuân Hương vừa lôi kéo ghế vừa thở hồng hộc nói, vừa thấy chính là người hàng năm không làm việc nặng, nếu không một chút sức nặng ấy làm sao có thể cảm thấy nặng.

Khẩu khí của nàng ta có chút mệnh lệnh, làm Thẩm Tích Họa vừa nghe liền tức giận, ở trên địa bàn của nàng, dám giương oai đối với người của nàng, bản thân chán sống rồi sao.

“Xuân hương, đại phu nhân đem người cho ta là để hầu hạ ta, chỉ nặng có chút xíu mà đã không khiêng nổi, ta thấy hay là người trở về bên đó đi thôi?” Đã đại phu nhân phái nàng ta lại đây giám thị nàng, hiện nay bị đưa trở về, đại phu nhân làm sao chịu được, từ sau chuyện của Tây Tinh có thể nhìn ra, đại phu nhân cũng không phải là cái người lương thiện gì.

Nếu Xuân Hương này trở về, những ngày sau của nàng ta sẽ không tốt hơn.

Huống hồ hiện nay ở trong mắt đại phu nhân, Thẩm Tích Họa nàng tự nhiên so với một cái nha hoàn thì hữu dụng hơn, tốt xấu gì thì hiện giờ nàng là lá bùa hộ mạng của nữ nhi bà ta, nếu nàng đổi ý, sự việc sẽ tương đối phiền phức khó giải quyết, so sánh tương đối mà nói, hy sinh một cái nha hoàn không có tổn thất gì, chỉ cần nha hoàn này coi chừng nàng, không cho nàng đi tham gia hội hoa đào, an phận ở trong Họa cư chờ đợi ngày gả cho Tam vương gia là tốt rồi.

“Không... Không sao tiểu thư, tự ta có thể khiêng.” Nghe được Thẩm Tích Họa nói muốn đem nàng đuổi về chỗ đại phu nhân, nàng liền sợ tới mức không dám nhiều lời nữa.

Đại phu nhân an bày nàng đi đến đây là vì muốn giám thị Thẩm Tích Họa, phòng ngừa nàng ta rời khỏi Họa cư mới là mục đích chính của nàng. Nếu có bị ức hiếp, đại phu nhân căn bản là mặc kệ nàng. Ngược lại xui xẻo là nàng.

Nghĩ lại nghĩ trong lòng liền hận Thẩm Tích Họa nghiêm rằng. Nếu có một ngày Thẩm Tích Họa lọt trong tay nàng, nàng ta liền xong đời. Đại phu nhân đã đồng ý với nàng, đến lúc đó nàng cũng là nha hoàn hồi môn của Thẩm Tích Họa, nếu nàng may mắn tèo được lên giường Vương gia, đến lúc đó vị trí Vương phi chính là nàng, nghĩ nghĩ liền cười ra tiếng.

“Nguyên lai cho người chuyển ghế nằm nặng người lại vui vẻ như vậy?” Thẩm Tích Họa nhìn trên mặt Xuân Hương dào dạt ý cười, liền cảm thấy tươi cười của nàng ta không có mấy thân thiện, chỉ sợ là suy nghĩ đến cảnh đem nàng dẫm nát dưới lòng bàn chân của nàng ta cho nên mới có cái loại vui vẻ này đi, Thẩm Tích Họa nàng cũng không phải là quả hồng mềm.

Trong lời nói nàng còn mang theo châm chọc, “Không... Không phải.” Xuân hương biết bản thân đã cao hứng quá mức, lập tức thu hồi tươi cười vẻ mặt khiếp đảm lắc lắc đầu. Rất sợ Thẩm Tích Họa đem nàng đuổi về bên đại phu nhân.

“Vậy còn không mau nhanh tay giúp ta đi chuẩn bị hoa quả.” Vừa buông ghế nằm xuống Xuân Hương đã mệt đổ mồ hôi đầm đìa, Thẩm Tích Họa vẫn là không muốn buông tha cho nàng ta.

“Vâng tiểu thư.” Xuân hương không thể không lại nhanh chân chạy đi, đã rất mệt, nhưng là bởi vì lời nói của Thẩm Tích Họa cho nên vẫn vì nàng ta đi chuẩn bị hoa quả.

Đông Mạt cũng từ trong phòng cầm tấm thảm trải ở trên ghế nằm, mới cho Thẩm Tích Họa nằm xuống, ánh dương sáng sớm đã chiếu ra, nằm dưới ánh mặt trời cảm giác thật đúng là không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: hội hoa đào [8]

Loại hoạt động trong ngày này là nàng thích nhất. Nàng thích nằm ở dưới tàng hoa đào, nhìn từng cánh hoa đào cuốn bay theo gió, cả vườn đầy cánh hoa bay trong gió làm nên một phong cảnh hữu tình. Những cánh hoa nghịch ngợm luôn dừng ở trên người nàng, trên tay, trên mặt, trên đầu. Làm nàng trở nên giống như hoa đào tiên từ vậy.

Đông Mạt cũng cầm cái ghế dựa nhỏ ngồi ở một bên, nhìn tiểu thư nhà mình, híp con mắt ngủ, giống như tiên tử đang ngủ vậy, xinh đẹp đến nỗi làm nàng muốn đui mù. Cứ ngáy ngồ ngồ nhìn.

Thời điểm Xuân Hương mang hoa quả vào liền nhìn thấy Thẩm Tích Họa đang ngủ, Đông Mạt ngồi kế bên ngắm nhìn, hoàn toàn không có bộ dáng chú tở, thấy thế nàng liền tức giận. Lập tức quát lạnh nói. “Đông Mạt, ngươi thật to gan, hầu hạ tiểu thư thế nhưng còn...”

“Im miệng, nơi này ta là tiểu thư hay ngươi là tiểu thư?” Tiếng nói Xuân hương rất to làm phá vỡ sự yên tĩnh của khu vườn, cánh hoa đào cùng gió xuân tựa hồ cũng chán ghét nàng ta quá rầy, không có một cánh hoa nào bay đáp xuống đầu vai nàng ta. Tất cả đều tránh đi rất xa.

“Xuân Hương, xem ra nơi này của ta không dung được vị Phật lớn như ngươi.” Thẩm Tích Họa thanh âm nhàn nhạt từ cổ họng phát ra. Xuân Hương nghe lập tức quý xuống cầu xin tha thứ. “Tiểu thư, nô tì biết sai rồi, nô tì biết sai rồi, cầu tiểu thư không cần đuổi nô tì đi.”

Thân mình cùng thanh âm của nàng ta đều run nhè nhẹ.

Đông Mạt đi qua, cầm lấy đĩa hoa quả trong tay nàng ta. Có chuối cắt thành lát mỏng, một vài miếng táo. Dem đến đặt trên bàn trà nhỏ bên cạnh Thẩm Tích Họa mà lúc nãy nàng vừa mang đến. Thẩm Tích Họa cầm lấy một miếng hoa quả chậm rãi ăn, ánh mắt sắc bén nhìn Xuân Hương đang run người quỳ trên mặt đất.

Xuân Hương bị nàng nhìn cũng không biết làm sao. Vừa dập đầu, vừa cầu xin tha thứ. Sớm biết như thế, lúc trước đừng làm.

“Ta thấy nơi này rất bẩn, còn không mau đi múc nước lau sạch sẽ.” Nàng nằm đó, đôi mắt híp lại, giọng nói nhàn nhạt, bộ dáng lười nhác, dịu dàng như vậy, lại làm cho người ta trong lòng khiếp đảm không biết nên làm cái gì.

Lúc này Xuân Hương chỉ biết kêu hận, là ai đồn đãi nói thứ ngu tiểu thư này là người yếu đuối không chỗ nương tựa, nàng thấy căn bản là không phải. Quả thực là khác nhau một trời một vực, biểu hiện giờ tay nhắc chân đều không phải một dạng yếu đuối, ngược lại là một loại khí thế mạnh mẽ, làm nàng không thể không ngoan ngoãn phục tùng ở trước mặt nàng ta.

“Vâng.. Vâng.. Nô tì lập tức đi ngay.” Xuân Hương không để ý trên trán còn vương máu, liền lập tức đứng dậy chạy đi lấy thùng múc nước.

Trên đất nơi bị nàng ta dập đầu đầu đã loang lổ nhiều vết máu, nhìn thấy sẽ khó chịu. Phiền nhiễu tâm tình trong người.

“Đông Mạt, đến đây ăn chút đi, bằng không tâm tình không tốt.” Bàn tay với những ngón tay tròn trịa trắng như tuyết cầm lấy một miếng táo đưa tới bên miệng Đông Mạt, Đông Mạt ngượng ngùng sao có thể để cho tiểu thư út nàng ăn được, nhưng khi nàng thấy ánh mắt Thẩm Tích Họa, liền mở miệng ra, lập tức Thẩm Tích Họa cũng nở nụ cười dịu dàng.

Xuân Hương vừa lúc thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi thấy hâm mộ Đông Mạt, chủ từ út nàng ta ăn táo. Có phải nếu như sau này nàng thật sự trở thành nha hoàn của tiểu thư, nàng ấy cũng sẽ đối tốt với nàng như vậy hay không? Đến lúc đó sẽ không để nàng làm nhiều việc nặng, cũng sẽ không vô duyên vô cớ mắng chửi nàng?

Nghĩ thế nên nàng cũng nhanh tay lấy nước đi chà rửa vết máu. Sau khi chà rửa sạch sẽ về mặt nhu thuận đứng ở phía sau Thẩm Tích Họa. Giống như là trước kia khi hầu hạ đại phu nhân, ánh mắt cũng không dám có ý khinh thường gì.

Thấy nàng ta ngoan ngoãn như vậy, Thẩm Tích Họa cũng sẽ không gây khó xử cho nàng ta.

Buổi chiều, Thẩm Tích Họa tâm tình tốt, bảo Đông Mạt đi phòng bếp lớn lấy một ít nguyên liệu nấu ăn, bản thân nàng muốn trở tài nấu ăn, cơ bản là nàng hoài nghi tay nghề của Đông Mạt cùng Xuân Hương, sau khi nếm được thức ăn của nàng nấu, còn khen nàng làm so với nữ đầu bếp làm còn ngon hơn.

“Tiểu thư, trù nghệ của người thật giỏi nha.” Con mắt trên mặt Đông Mạt chuyển động, thức ăn do tiểu thư nấu làm nàng cứ muốn ăn mãi. Nàng giống như một con mèo tham ăn, chọc cho Thẩm Tích Họa nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: hội hoa đào [9]

Xuân hương cũng nhìn mấy món ăn, nhin không được cũng muốn nếm thử.

“Thích thì ăn nhiều một chút, cùng nhau đem đến trong phòng ăn đi.” Làm bốn nặn một canh, bốn món ăn phi thường đơn giản, cà chua xào trứng, gà nướng, thịt nướng trúc, cà tím xào, canh trứng.

Ba người đem đồ ăn đến phòng chính đặt trên bàn com, “Đồng Mạt, Xuân Hương mau ngồi xuống ăn com.”

Lời nói Thẩm Tích Họa làm Xuân Hương nhất thời phản ứng không kịp, từ xưa đến nay cho dù là thứ tiểu thư, các nàng làm nô tì cũng không thể cùng các tiểu thư ăn chung một bàn.

Đồng Mạt sau khi nghe Thẩm Tích Họa phân phó, liền ngồi xuống. Mà Xuân Hương thì sợ, sợ Thẩm Tích Họa sẽ trừng phạt nàng, cho nên chỉ biết đứng, “Tiểu thư, nô tì nhìn tiểu thư ăn là được rồi.” Đang nói chuyện, trong cổ họng phát ra thanh âm nuốt nước miếng, lại bị Thẩm Tích Họa nghe được.

“Đóng cửa lại chỉ có ba người chúng ta, sợ cái gì? Ở nơi này của ta không cần câu thúc, trừ phi ngươi chẳng phải thành tâm hầu hạ ta.” Ban ơn hay ra oai nàng cũng đã làm, nàng cũng sẽ không đem nàng ta làm tâm phúc, từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy Xuân Hương liền cảm thấy cái cô gái này có dã tâm, chẳng phải là một người tri kỷ.

Cho nàng cảm giác chính là rất sợ chết, ích lợi trước mặt thì kể gì đến chủ tớ tình thâm, lời cảm ơn gì đó cũng không phải.

Hiện nay ban ân bất quá là vì sau này dễ xử lý.

“Nô tì không phải ý tứ này.”

“Vậy ngươi còn không mau ngồi xuống?” Thẩm Tích Họa híp lại con ngươi, ánh mắt phát ra làm cho người ta thấy giá lạnh. “Vâng, nô tì tuân mệnh.”

Nàng nhất thời cảm động ngồi xuống ăn com. Đây là lần đầu tiên từ khi nàng tiến vào Thẩm gia cùng chủ tử cùng nhau ăn com, từ trước đều là nàng ăn đồ ăn thừa của chủ tử còn lại.

Lúc này nàng có chút cảm động. “Cảm ơn tiểu thư.” Lần cảm ơn này là nàng phát ra từ nội tâm.

“Đại phu nhân đã đem ngươi cho ta, Đồng Mạt thế nào, ngươi cũng là như thế, nhưng nếu là phản bội ta, hết thấy hậu quả sẽ do chính ngươi gánh vác.” Nàng đang ăn com, vừa gấp đồ ăn cho Đồng Mạt, vừa gấp đồ ăn cho Xuân Hương, ba người vui vẻ mà ăn.

Nàng đối người khác tốt cũng như đối với chính bản thân nàng, đối với địch nhân cũng sẽ không như vậy

“Bốn ngày nữa chính là hội hoa đào phải không? Đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi ngắm hoa đào nhé.” Nghe được hội hoa đào, Xuân Hương lập tức nghĩ đến nhiệm vụ đại phu nhân giao cho nàng, lỡ như ngũ tiểu thư đi, vậy đại phu nhân sẽ trừng phạt nàng, nhưng ngũ tiểu thư lại đối nàng tốt như vậy, thật là khó xử.

“Kỳ thực hoa đào hội cũng không có đẹp như vậy, cũng không khác gì hoa đào ở Họa cư.” Nàng vẫn là lựa chọn chuyện có lợi cho tánh mạng. Nàng sợ đại phu nhân tìm nàng gây phiền toái.

“Phải không? Vậy ánh mắt của ngươi đang lẩn tránh điều gì? Ta nhớ ta đã nói người phản bội ta...” Nàng nhàn nhã gấp đồ ăn chậm rãi nhắm nháp, nói chuyện thong thả ung dung.

“Khụ khụ.” Xuân Hương nghe đến đó lập tức liền quỳ xuống, “Nô tì... Nô tì... Là đại phu nhân bảo nô tì đến đây giám sát tiểu thư, không hy vọng tiểu thư đi hội hoa đào.” Bị Thẩm Tích Họa dọa sợ, lập tức đã nói ra nguyên do, nàng sợ bị thẩm Tích Họa biết có lẽ bị chết còn nhanh hơn.

Thẩm Tích Họa thật vừa lòng sự thành thật của nàng ta. “Ngoan như vậy sao, ngươi đã là người của ta, ta sẽ không làm khó ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: nam tử đeo mặt nạ

“Cảm ơn tiểu thư, cảm ơn tiểu thư.” Xuân Hương vừa dập đầu vừa nói lời cảm tạ, hiện tại nói thật là lựa chọn duy nhất, làm cho nàng không thể cự tuyệt.

Cự tuyệt lập tức không còn đường sống, không cự tuyệt, còn có chút hi vọng được sống.

Mà bắt đầu từ ngày đó Xuân Hương liền ở ngoài gian phòng khách, phụ trách nhìn xem có người nào đến hay không, mà Thẩm Tích Họa cùng Đồng

Mặt ở trong phòng ngủ không phải thêu thì chính là ngủ, Thẩm Tích Họa dạy Đông Mạt cách thêu chữ thập, đơn giản lại đẹp mắt, làm cho Đông Mạt yêu thích không buông tay cứ ngồi ở trong phòng mà thêu.

Thẩm Tích Họa cũng nói, hiện nay tuy là có chút cực khổ, nhưng là chờ nàng gả đến phủ Tam vương gia, Xuân Hương đi theo nàng liền trực tiếp trở thành đại nha hoàn, địa vị tất nhiên không thể nói hết, cũng không cần lại sợ đại phu nhân, Xuân Hương nghe xong rất là vui vẻ, cho nên liền phi thường vui vẻ giúp đỡ trông cửa, nàng cũng sẽ không ngại ngốc đi nói với đại phu nhân là Thẩm Tích Họa cùng Đông Mạt đi ra ngoài, như vậy thì người bị đại phu nhân trách mắng chính là nàng.

Rất nhanh ngày hội hoa đào cũng đã đến. Mà Thẩm Tích Họa cùng Đông Mạt cũng đều đã chuẩn bị tốt mọi vật cần thiết.

Kỳ thực từ ngày thứ hai Xuân Hương đến, mỗi buổi chiều hai người các nàng đều sẽ đi ra ngoài một lát, mà Xuân Hương cũng biết, nhưng là không dám nói ra. Cũng may Họa cư cũng không có người nào qua lại, cho nên cũng sẽ không có người biết được. Tổng thể mà nói đại phu nhân đối với Xuân Hương vẫn là tương đối tin tưởng, biết nàng ta nhất gan, sẽ không dám dối gạt bà. Ở chỗ bà ta căn bản cũng ăn không ít thiệt thòi.

Cho nên bà rất là yên tâm. Hội hoa đào ngày ấy bà mang theo nữ nhi trang điểm xinh xắn đẹp để ngồi xe ngựa đi hồ Tây Nguyệt.

“Thư nhi của nương rất là xinh đẹp, lại ăn mặc đẹp như vậy, nương đều luyện tiếc dời mắt, hướng chỉ là những vương tôn công tử ngoài kia.” Đại phu nhân nhìn bộ dáng xinh đẹp của nữ nhi. Ôn nhu hiền thực, lại là đệ nhất mỹ nữ cộng thêm đệ nhất tài nữ thành Diên châu này, cả hai danh hiệu đệ nhất này đều bị nữ nhi của bà chiếm đi, thực làm cho đại phu nhân như bà thật cao hứng. (đẹp mà ko có đầu óc thì cũng như ... thật xin lỗi chịu hết nỗi rồi hừ hừ)

Mà Thẩm lão gia là vì cửa hàng xảy ra chút vấn đề cho nên không cùng đi với mẹ con bà.

Đến hồ Tây Nguyệt chỉ thấy cả một biển trời đầy hoa đào, cánh hoa hồng nhạt tung bay theo gió, ánh mặt trời cùng cả biển hoa hồng nhạt làm cho toàn bộ hồ Tây Nguyệt trở nên xinh đẹp dị thường. Rất nhiều người lần đầu tiên đến thành Diên châu đều chỉ muốn xem cảnh sắc nơi này mà thôi.

Cũng có rất nhiều người ngồi thuyền mà đến, trên mặt hồ từng cánh hoa đào bay lá tả, trong không khí còn tỏa ra mùi hoa đào nhàn nhạt, làm cho lòng người không khỏi vui mừng.

Thẩm Tích Họa mặc áo màu trắng đơn giản cùng quần lụa mỏng, trên mặt dùng khăn lụa mỏng che lại, làm cho người ta không thấy rõ diện mạo của nàng, trên tóc chỉ cài vật trang sức đơn sơ, dùng một cây trâm bằng gỗ đính ngọc đơn giản cuốn lại, cả người toát ra khí chất làm cho người ta cảm giác đang ở cảnh tiên. Nàng đứng nơi đó, được từng cánh hoa đào trong gió tô điểm càng làm cho nàng trở nên hư ảo.

Mà Đông Mạt bên cạnh cũng dùng khăn lụa mỏng che mặt, bóng dáng khéo léo kia cũng là động lòng người, làm cho chúng nam tử phải nhìn chăm chú.

Chính vì hai vị mỹ nữ mặt đều bị kín, làm cho rất nhiều người phải phán đoán diện mạo thật của các nàng.

Thẩm Tích Họa nhìn thấy một biển hoa đào xinh đẹp như thế, đẹp đến kinh tâm động phách, thật muốn sống vĩnh viễn trong biển hoa đào này, cái loại cuộc sống thanh thần này, đều là khát vọng của cả nhà nàng.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng vẫn chưa từng được đến nơi nào có thể làm cho bản thân thả lỏng như thế.

Không khỏi nhắm lại đôi mắt, nhẹ nhàng giang hai cánh tay, ngửi trong gió có mùi hoa đào nhàn nhạt. Sợ mùi thơm nàng ngửi được không phải mùi hoa đào nơi này, hương thơm hoa đào nơi này cùng mùi hương hoa đào nàng mang theo trên người giống nhau, làm cho nàng hoàn toàn dung nhập trong biển hoa đào.

Đông Mạt đứng ở một bên nhìn tiểu thư nhà mình có loại cảm xúc kim lòng không đầu nhắm lại đôi mắt, bộ dáng giang tay rất thu hút, về mặt lúc này của tiểu thư không thấy được mà đã đẹp thành như vậy, nếu nhìn thấy chẳng phải là càng làm cho người ta thêm mê muội, mọi người đều nói tam tiểu thư Thẩm Tích Thư là đệ nhất mỹ nhân thành Diên châu, nàng lại cảm thấy tiểu thư nhà nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mới đúng.

Đang mãi đắm chìm trong cảnh đẹp các nàng không nhìn thấy một áo bào màu tím, nam tử mang mặt nạ đang nhìn các nàng. Hắn bị khí chất sạch sẽ như tiên nữ trên người nàng tỏa ra hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Trận đấu bốn hạng mục cầm kỳ thư họa

Hắn có một đôi con ngươi thâm thúy, đồng tử màu đen như yêu nghiệt thu hút người, thân hình cao gầy bị áo bào tím bao lại, làm cho người ta mê muội, quanh thân tỏa ra một cỗ khí chất cao quý cùng cao ngạo lại có chút lười nhác, chưa thấy diện mạo thật của hắn mà cũng đã thu hút như thế, có thể ngắm lại diện mạo dưới lớp mặt nạ kia là thế nào.

“Thanh Phong, đi xem đây là tiểu thư nhà nào.” Thanh âm mềm mại lại mang theo chút lười nhác từ dưới mặt nạ phát ra.

“Vâng.” Tên tùy tùng đứng ở bên cạnh nam tử áo bào tím lập tức biến mất. Không lưu lại một tia dấu vết.

Chỉ chốc lát sau, người đến nơi này đã tấp nập.

Bên cạnh hồ Tây Nguyệt có một bãi đất trống hiện giờ đã có rất nhiều người tụ họp đứng ở đó, chủ yếu là các tài tử giai nhân, hội hoa đào hàng năm tri huyện Từ Đức Duệ đều sẽ lại đây làm người chủ trì cho cuộc chiến giữa các tài tử giai nhân trong ngày hội này.

Bất luận kẻ nào cũng đều có thể tham gia, bất luận kẻ nào cũng đều có thể ra câu đối, ra thơ cho người khác đối, người thắng sẽ thi đấu tiếp tục, thắng đến cuộc thi cuối cùng thì giành giải quán quân. Nữ tử hay nam tử đều có thể tham gia, Thẩm gia tam tiểu thư Thẩm Tích Thu đã ba năm chiếm được danh hiệu đệ nhất tài nữ này, có rất nhiều người ủng hộ Thẩm Tích Thu.

Thẩm Tích Thu thông thả mà đến muộn, lúc nàng đến, rất nhiều người đều chen lấn nhau để được đến gần nàng, rất nhiều nam nhân đều hi vọng có thể được Thẩm Tích Thu ưu ái, nhưng Thẩm Tích Thu cũng không có bất kì sự ưu ái đối với nam tử nào. Đơn giản là nàng vẫn chưa tìm được nam nhân làm nàng động tâm.

“Tích Thu tiểu thư, dáng dấp của cô thật sự là càng ngày càng hấp dẫn người.” Mọi người đua nhau khen ngợi nàng, làm nàng tươi cười càng thêm sáng rỡ. Giống như một con khổng tước cao ngạo đang giường cao cầm của mình.

“Nữ nhi của Thẩm phu nhân thật sự là càng ngày càng đẹp, năm nay cũng đem danh hiệu đệ nhất tài nữ lấy về chứ?” Một vị phụ nhân ăn mặc tương đối diễm lệ mang theo nữ nhi đi tới trước mặt Thẩm gia đại phu nhân, thấy Thẩm Tích Thu liền trực tiếp khen ngợi, nhưng nói xong lại nhìn hai mẹ con trước mặt mà chê cười, nếu bà ta dám nói nhất định lấy không được, vậy chẳng phải là tự chuốc lấy nhục nhã? Nếu nói có thể lấy được, lỡ như chẳng may năm nay lấy không được, thì có thể bị xấu hổ lớn rồi.

Đó là đại phu nhân Vương gia thành tây, nữ nhi Vương gia Vương Toàn cũng là mỹ nhân trong mỹ nhân, nhưng là vẫn bị Thẩm Tích Thu đè ép gắt gao, thân là mẫu thân Vương phu nhân tự nhiên là nhìn Thẩm Tích Thu càng nhìn càng không vừa mắt. Ước gì năm nay nàng ta có thể thi tốt, bà sẽ ngồi nhìn nàng ta bị người người chế giễu.

“Vương phu nhân thật sự là chê cười, Toàn nhi năm nay có chuẩn bị thỏa đáng hay không? Có phải một câu thơ đã có thể lấy được danh hiệu này được không?” Thẩm phu nhân liếc mắt mang theo châm chọc tươi cười nhìn Vương phu nhân cùng nữ nhi Vương Toàn của bà ta.

Nhắc tới chuyện này, Vương phu nhân sắc mặt đột nhiên xanh mét, nàng hận chết đôi mẹ con Thẩm gia này, tự cho là tài giỏi, khoe khoang, khoe khoang cho lắm cũng chỉ là người đang chờ phải gả cho ma ốm mà thôi. Nói không chừng qua đó không lâu sẽ trở thành quả phụ, nói không chừng cũng là một quả phụ sinh một cái trứng cũng không xong.

Nghĩ đến đây bà liền vui vẻ, bộ dạng xinh đẹp, có tài hoa mấy bất quá cũng chỉ là cái Vương phi xưng hi, không chừng qua đó trở thành quả phụ, lại bị hưu, vậy chẳng phải càng đặc sắc hơn à?

“Toàn nhi nhà của ta đương nhiên không có tài hoa như Thu nhi vậy, bất quá chỉ là tham gia cho vui vẻ một tý mà thôi.” Nghĩ vậy liền vui vẻ, dù sao Toàn nhi nhà bà cũng không kém, chờ vài ngày nữa con gái bà ta gả cho người thì sau này sẽ làm tăng thể diện của Toàn nhi nhà bà.

Trên mặt tươi cười như đóa hoa.

“Không phải như vậy, tài hoa của Toàn nhi tài tử giai nhân nơi này đều biết, Vương phu nhân thật sự là quá khiêm tốn.” Bên ngoài là lời tăng bốc nhau, bên trong thì đầy ý châm chọc.

Khóe miệng Thẩm Tích Họa gọi lên một chút ý cười khinh thường, nhìn hai cặp đôi gây náo nhiệt này, đang chuẩn bị rời đi. Không nghĩ tới lại nghe được đã có người bắt đầu ra câu đối, phi thường náo nhiệt.

“Cao thiên đông đi tô vạn vật.”

“Đại địa hồi xuân phóng mặt hoa.”

“.....” Mọi người hãy đối câu đối, đối thơ.

“Mọi người yên lặng, hôm nay bản huyện đến đây là ra đề mục, thay đổi phương thức thi trước kia, trận đấu hôm nay bao gồm bốn lĩnh vực là cầm kỳ thư họa. Nếu ai toàn thắng thì sẽ là đệ nhất tài tử lần này.” Tri phủ thành Diên châu nhìn các tài tử giai nhân trên bãi đất đang ngâm thơ đối câu, một không khí hài hòa làm cho ông rất vừa lòng gật đầu.

Thẩm Tích Họa nghe được lời Từ Đức Duệ nói, cũng nhìn về phía ông ta.

Nhìn thì ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, cũng không giống cái loại tham quan ô lại lắm la lắm lét, trong ánh mắt lộ ra chính khí. Mặt chữ quốc, ngực lưng tương đối rắn chắc, làm cho người ta có cảm giác thật tin cậy.

Xem ra thành Diên châu sở dĩ phồn vinh như thế, chỉ sợ cùng ông tri huyện này cũng thoát không khỏi liên can.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: kinh diễm

“Ai cũng đều có thể tham gia, ai muốn tham gia liền bước lên phía trước.” Ánh mắt của ông ta lại dời về phía bãi đất trống cách đó không xa, hiện đã có quan binh cầm gậy đứng ở đó, trên mặt mang theo ý cười, nhìn về mặt nôn nóng của các tài tử. “Nhớ là không được lộn xộn, ai quấy rối bản huyện tất nhiên sẽ phạt. Lao phủ Diên châu cũng còn rất nhiều chỗ trống.”

Lời này vừa nói ra, làm cho người có ý muốn quấy rối cũng phải dừng cước bộ.

“Phốc, tri phủ này pha trò rất hay.” Thẩm Tích Hòa nhìn tri phủ chỉ nói một nửa, không khỏi bật cười.

“Tiểu thư, nào có. Sao em không phát hiện?” Đông Mạt về mặt kỳ quái hỏi, còn nỗ lực xem xét tri phủ kia pha trò ở đâu. Về mặt nghi ngờ.

“Cốc.” Thẩm Tích Hòa gõ đầu Đông Mạt, “Đông Mạt, chúng ta đi giúp vui thôi.” Không chờ Đông Mạt trả lời, nàng liền mang theo thích thú rời đi.

“Tiểu thư, đợi em với.” Đông Mạt lập tức liền chạy đi theo, “Tiểu thư, cô chẳng lẽ muốn tham gia?”

“Không có khả năng. Dù sao chưa từng tham gia qua.” Nàng lẩm bẩm nói, nói thật, nàng cũng thật giống như là đứa trẻ chưa từng tham gia qua loại thi đấu này, cuộc sống thế kỷ hai mươi mốt vội vã như thế, làm sao giống như ở nơi này thoải mái ở trong biển hoa đào cử hành trận đấu gì đó đâu.

Vừa khéo nàng có khả năng của tài nữ, vừa sinh ra không bao lâu, cha mẹ liền mang bảo bối là nàng đi học cầm kỳ thư họa, còn có huấn luyện sinh tử, cho nên kỳ thực nàng không giống như các đứa trẻ cùng lứa đều chỉ lo cấp sách đến trường.

Nhưng như thế lại làm cha mẹ nàng đau đến cốt tủy. Cho nên nàng cảm giác thật vui vẻ.

“Tiểu thư, chẳng may bị thua thì làm sao?” Đông Mạt lôi kéo tay áo của nàng, về mặt lúng túng nói. Thanh âm cũng bị ép cho nhỏ lại, để cho người khác không thể nghe gặp.

Nàng cũng biết, tiểu thư nhà nàng cái gì cũng đều không biết, đi tham gia chẳng phải là mất mặt lắm sao. Ngẫm lại làm cho người ta nhìn mình chê cười, mặt liền đỏ lên.

Thẩm Tích Hòa không nhìn Đông Mạt, mà là về mặt cao hứng chạy tới phía trước.

Trên bãi đất trống chia làm bốn khu vực cho bốn hạng mục thi, bất luận kẻ nào có thể thắng được ở vòng sơ khảo, sẽ tiếp tục khiêu chiến hạng mục thi tiếp theo, kẻ thua liền trực tiếp bị loại, cho nên ai nấy cũng đều lựa chọn lĩnh vực bản thân tương đối am hiểu thi trước.

Mỗi một khu đều được tri phủ mời người am hiểu đến làm giám khảo.

Tổng cộng ba người được lựa chọn đưa đến làm giám khảo, tri phủ là người quyết định cuối cùng, tương đối công bằng.

Từng hạng mục đều có rất nhiều người xếp hàng, đều nhảy nhót muốn thử. Mà chung quanh cũng có rất nhiều người xem. Thẩm Tích Hòa cũng dựa theo lời tri phủ vừa nói bước đi qua, nàng cũng không giống nữ tử cổ đại mang về ngại ngùng, mà mang theo bộ pháp mạnh mẽ vang dội hướng về khu thi đấu.

Hạng mục nàng thi đầu tiên là họa. Giống tên nàng có chữ họa, cho nên lựa chọn đầu tiên.

Mà nàng cũng cảm thấy vui vẻ với hạng mục này.

“Nữ tử này là ai? Còn che mặt.”

“Phát ra khí chất không giống với nữ tử.”

Nàng xuất hiện làm cho rất nhiều người đều kinh ngạc, tuy rằng không thấy rõ diện mạo thật của nàng, nhưng từ khí chất của nàng có thể đoán ra, nàng là nữ tử cực mỹ lệ. Giống như tiên nữ. Nhất cử nhất động của nàng thu hút người khác, có chút không giống nữ tử làm ra vẻ.

Bên kia lĩnh vực Thẩm Tích Thư tham gia trước là cầm, lĩnh vực đàn là nàng là tinh thông nhất, làm cho rất nhiều người hâm mộ. Nhưng khi nàng nhìn đến trang phục màu trắng viền vàng thêu nhiều hoa đào trên áo của Thẩm Tích Hòa, trong mắt lập tức hiện ra vẻ không vui, lại thêm có nhiều người vây xung quanh nàng ta đang hết lời ca ngợi làm đầy lòng nàng càng không thoải mái.

Nàng Thẩm Tích Thư mới là đệ nhất mỹ nữ và tài nữ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tiểu thư nhà nào (1)

Hừ, lớn lên là cái dạng gì còn không dám lộ diện, huống chi nàng ta đi tham gia hạng mục vẽ tranh phần đông là nam tử, sao có thể dễ dàng thắng được. Khóe miệng lập tức lộ ra một nụ cười có chút trào phúng. Nếu muốn thắng qua nàng tuyệt không có khả năng.

Nàng lập tức hướng đi đến ngồi trước cầm án. Dáng vẻ ung dung ngồi xuống, tư thái tuyệt đẹp nhu hòa. Đầu ngẩng cao như không tước, cái loại tư thái này làm cho những người tham gia chung hạng mục với nàng nhất thời có chút khản trương.

“Là Thẩm Tích Thư, mấy năm trước đầu bảng, muốn thắng rất khó khăn.” Mấy nữ hài tử đang vui vẻ trò chuyện bên cạnh thấy bộ dáng Thẩm Tích Thư ngồi ngay ngắn ở trước cầm án, len lén nghị luận, về mặt bắt đầu dĩ, “Chỉ ít nàng ta mấy năm trước cũng là đầu bảng, nếu có thua cũng không phải chuyện đáng xấu hổ gì.”

“Có gì đặc biệt hơn người, nàng ta còn không phải cũng phải gả cho Tam vương gia đó sao. Ha ha, nàng ta chắc ý không được bao lâu nữa đâu. Đến lúc đó sẽ không có cơ hội tham gia, nếu nàng ta không chịu thua kém cũng sẽ sinh một nữ nhi không chừng còn có thể cho nữ nhi tham gia, bất quá tình huống Vương gia như thế sao có thể, ha ha” Nghe được lời các nàng nói, Thẩm Tích Thư giận đến nghiến răng, bất quá, lần này gả cũng không phải là Thẩm Tích Thư nàng, mà là Thẩm Tích Hòa yếu đuối kia, nghĩ đến đây nàng lại không giận nữa.

Đến hội hoa đào sang năm các nàng ta khi thấy được nàng không biết lại có vẻ mặt như thế nào. Nghĩ đến đây trong lòng lại vui sướng. Bỏ qua chuyện bị các nàng nói xấu.

“Người là ai? Kéo ta làm cái gì?” Đông Mạt đang cao hứng nhìn tiểu thư nhà mình đang vẽ tranh, lúc đang mê mẩn xem, đột nhiên cánh tay của nàng bị một bàn tay bắt được, tùy tiện kéo nàng đi ra ngoài. “Cứu...”

“Câm miệng.”

Mặc quần áo hắc y, cùng với biển hoa đào hoàn toàn không hợp nhau. Ánh mắt hung ác nhìn nàng chăm chăm, khiến trách nói. Lập tức lấy tay bưng kín nàng miệng.

Trong mắt Đông Mạt lộ ra sợ hãi, tên nam nhân hắc y này đến cùng muốn làm gì? “Tiểu thư nhà người là tiểu thư nhà ai.” Đông Mạt nhìn hắn, thấy hắn không có ác ý, bộ dạng rất đẹp mắt, chỉ là trương ra vẻ mặt lạnh lẽo như nàng nợ bạc hắc vậy.

Nghĩ đến hắn không có ác ý, Đông Mạt cũng liền để xuống lo lắng. Chính là vẻ mặt phòng bị nhìn hắn, “Người hỏi tiểu thư nhà ta làm gì?”

“Nói.” Hắn lạnh lùng phun ra một chữ, giống như người khác đang thiếu hắc bạc vậy. “Dựa vào cái gì ta phải nói cho người?” Nàng mắt hững, nàng lại không biết hắn, dựa vào cái gì nàng phải nói. Ánh mắt nàng luôn luôn thối thối nhìn tiểu thư nhà mình, rất muốn tìm nàng cầu cứu, nhưng lại sợ đến lúc đó tiểu thư thua thì làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm tên nam tử hắc y.

“Nói, bằng không ta giết người.” Khi hắn đến gần nàng, hàn khí chung quanh càng tăng. Sắc mặt cũng trở nên lạnh lẽo.

Ánh mắt Đông Mạt vô tội lại sợ hãi nhìn hắn, tròn mắt xoay tròn càng phát ra linh hoạt đáng yêu, khi gần nàng, từ trên người nàng tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, thanh tịnh nhưng không ngấy, hắc thể nhưng lại có ý nghĩ muốn ôm lấy nàng, muốn người hương vị trên người nàng.

Nhưng hắn lại kiềm chế động tác của bản thân. “Đông thành Triệu gia tam tiểu thư Triệu Tiêu Tiêu.” Nói xong lập tức chạy vào đám người. Thời điểm lúc hắn gần nàng, tìm nàng lại nhảy thình thịch không ngừng. Giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, làm nàng sợ hãi. Mà mặt nàng lại đỏ giống như quả táo.

Nàng đành phải tùy tiện nói đại cái tên. Nàng căn bản là không biết đông thành có Triệu gia nào đó hay không. Những lời đó là vô căn cứ. Nói xong lập tức bỏ chạy.

Thanh Phong nhìn Đông Mạt trốn nhanh như bay, có chút nghi hoặc, bộ dạng của hắn đáng sợ vậy sao? Nhìn bóng dáng nàng chạy đi, cho đến khi biến mất trong đám người, hắn mới đi đến bên người chủ tử.

“Chủ tử, đã tìm được.”

“Tiểu thư nhà nào?” Thanh âm nam tử mang nhiều mạnh mẽ, mang theo thích thú hỏi Thanh Phong, mà đôi mắt thâm thúy mê người lại đang nhìn chăm chú Thẩm Tích Hòa ở trận đấu đằng kia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: tiểu thư nhà nào [2]

“Đồng thành Triệu gia tam tiểu thư Triệu Tiêu Tiêu.” Thanh Phong cung kính trả lời chủ tử.

“Ừm, đã biết, hãy đi thăm dò Triệu gia này như thế nào.” Khóe miệng hần khẽ nhếch, đồng thành Triệu gia? Đồng thành có người họ Triệu sao? Hần đến diên châu thành đã rất nhiều năm, lại chưa từng nghe qua ở đồng thành có Triệu gia.

Chờ Đồng Mạt giảm bớt nhịp tim, liền thấy tiểu thư nhà mình đã vẽ xong đang đứng chờ ở một bên. Trên mặt cũng là vẻ mặt tự tin.

Đề mục lần này vẽ quốc gia. Nếu vẽ tốt, trực tiếp hiến cho hoàng thượng. Nhưng làm mọi người khi nhìn thấy đến chữ quốc gia đều do dự. Đề thi rộng như vậy, làm cho rất nhiều người không biết hạ bút như thế nào. Thời gian vẽ chỉ có một nén nhang, mà Thẩm Tích Họa lại chỉ trong nửa nén hương đã vẽ xong.

Không khỏi lại dấy lên một trận thảo luận liên tiếp. Ai nấy cũng tò mò muốn biết nữ tử che mặt này tên gọi là gì? Là tiểu thư nhà ai, nếu có thể thật muốn vạch mạng che mặt của nàng xuống, nhìn xem diện mạo của nàng thế nào.

Bộ dáng mông lung hư ảo như vậy lại làm cho người ta muốn biết.

“Bêu xấu.” Thẩm Tích Họa đem bức tranh của bản thân giao cho ban giám khảo.

Ban giám khảo có hai người là quan viên triều đình, còn lại là một danh họa sĩ. Khi nhìn đến bức vẽ của Thẩm Tích Họa, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khó tin, sau đó là tán thưởng, sau nữa là bội phục. Nếu đem bức họa này trình cho hoàng thượng, tuyệt đối sẽ làm mặt rồng vui vẻ.

Người ở bên ngoài đều muốn nhìn xem bức tranh đó vẽ gì mà lại làm cho cả ba giám khảo có biểu cảm như thế.

Nhìn không được rướn đầu về phía trước, muốn xem bức tranh.

Nhưng lại bị nha dịch ngăn cản. Làm cho bọn họ nhìn không tới. Từ Duệ Đức thấy thế cũng bước nhanh đi tới, vừa thấy đến bức họa cũng có vẻ mặt như ba người kia.

“Bức họa này đến cùng là vẽ cái gì?” Rất nhiều người đều hỏi lẫn nhau, nhưng là không ai có thể trả lời được.

Mặt khác những người ở các khu vực thi còn lại đều nghe được tiếng nghị luận bên khu vẽ vọng đến, có một số người bị quấy nhiễu, thế nhưng bị gián đoạn, tiếng đàn thi bị lệch âm, thư pháp không cẩn thận nhiều thêm một nét, đủ loại bị kịch chồng chất.

Thẩm Tích Họa vẫn như trước đứng giống như người không so việc gì, “Tiểu thư, tiểu thư.” Nghe được tiếng gọi sột ruột của Đồng Mạt, Thẩm Tích Họa nhú mày, cùng tri phủ nói một tiếng liền hướng Đồng Mạt bên kia đi đến.

“Tiểu thư, vừa rồi có người hỏi em cô là tiểu thư nhà nào, em nói nhăng nói cuội một cái, nói cô là đồng thành Triệu gia tam tiểu thư Triệu Tiêu Tiêu.” Đồng Mạt ở bên tai Thẩm Tích Họa nhẹ giọng nói cho nàng biết.

Thẩm Tích Họa rất là tán thưởng tiểu nha đầu này còn có chút thông minh, Triệu Tiêu Tiêu, vì sao cảm giác tên này rất ngây thơ?

Bất quá chỉ là một cái tên gọi mà thôi.

“Đồng Đông của ta rất thông minh.” Mắt nàng mang ý cười nhìn Đồng Mạt, Đồng Mạt bị Thẩm Tích Họa khen khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng. Nhưng vì đội mạng che mặt nên không ai nhìn thấy mà thôi.

“Tiểu thư, cô chỉ biết cười nhạo em.” Thẩm Tích Họa vẽ tranh làm tri phủ cùng ban giám khảo đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, tự nhiên khiến cho mọi người chú ý, mà giờ phút này nhất cử nhất động của các nàng tại nơi đây đều bị chú ý tới, cho nên Đồng Mạt chỉ nói thầm, người khác là không có nghe thấy.

“Tiểu thư, em rất hiếu kỳ cô vẽ cái gì thế? Vì sao Tri phủ đại nhân lại lộ ra loại vẻ mặt này?” Đồng Mạt trong lòng cũng thật tò mò, thật giống như có một con sâu nhỏ đang ở trên người nàng bò tới bò lui làm cho nàng khó chịu.

Nghe được câu hỏi của Đồng Mạt, người chung quanh cảm thấy may mắn bản thân lại có thể đứng ở bên cạnh nha hoàn của tiểu thư này, do đó có thể thăm thính được nội dung trong bức vẽ là gì.

Nhưng lời Thẩm Tích Họa nói lại làm họ thất vọng.

“Chỉ là một bức họa thật bình thường. Một lát sẽ được biết.” Nàng thừa nước đục thả câu không nói cho Đồng Mạt, đồng dạng cũng không muốn nói cho những người ở bên cạnh nghe.

Nói xong liền xoay người rời đi.

Đi đến chỗ ban giám khảo viết tên của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Vẻ đẹp của Thẩm Tích Thu

“Tiểu thư nhà ngươi là tiểu thư nhà nào?” Vừa thấy Thẩm Tích Hòa rời đi, lập tức có người nhao nhao bước lại hỏi Đông Mạt, ôm tôi cả lên, đem Đông Mạt có tính tình dễ chịu cũng phải nổi nóng, “Tiểu thư nhà ta đã có hôn phối.” Tức giận nàng liền quăng ra hai chữ này. Dẫn đầu đi đến phía trước.

“Cái gì? Đã có hôn phối?” Lại chỉ chöchoe hỏi lẫn nhau.

“Một nén nhang đã hết.” Thời gian vẽ đã, nha dịch báo giờ cất giọng hô.

Thư pháp, cờ vây cũng cùng thời gian thi với hội họa, chỉ có cảm là ngoại lệ.

Thời gian vừa kết thúc, ở hạng mục đấu cờ có rất nhiều người đều là về mặt cau mày thăm dạm, tùy tiện an bày hai người đánh cờ, ai cũng không biết đối phương có tài nghệ thế nào, không cần nói cũng biết phải hạ gục đối thủ cho bằng được, nếu thời gian hết, còn chưa phân ra thắng bại như vậy sẽ toàn bại. Cho nên ai cũng quyết tâm đưa đối phương vào chỗ chết.

Trong khi các vị giám khảo đang thảo luận vấn đề thắng bại thì tiếng đàn bên hạng mục cảm vang lên, một khúc nhạc động lòng người thổi vào trong tai mọi người.

Ở hạng mục thi này tương đối ồn ào, trong tiếng đàn hỗn độn tiếng đàn của tuyển thủ nào có thể phát ra xuất sắc mới là người thắng, bởi vậy cùng lúc cũng có năm vị cùng nhau tấu đàn.

Thẩm Tích Thu đang ở trong số năm người đang thi đấu, nàng ngồi ngay ngắn, chuyên chú đánh đàn như vậy, âm sắc, khúc phong xa xa vượt qua những người khác, nàng không lấy thứ nhất không ai dám lấy thứ hai.

Thẩm Tích Hòa cũng lắng lắng nghe các nàng tấu đàn, nàng đang đứng đợi kết quả, nhưng nàng cũng không gấp, đối với vẽ tranh nàng nàng luôn luôn thật tự tin, đối với một người thống trị quốc gia mà nói, tranh nàng vẽ tất nhiên sẽ làm cho đương kim thánh thượng vui mừng. Cho nên trên mặt vẫn chưa có sắc thái lo lắng gì.

Nàng chỉ là lắng lắng nghe Thẩm Tích Thu cảm tấu. Nàng cảm thấy tiếng đàn của nàng ta đúng là không tệ lắm, đúng là thượng thừa. Chẳng qua trong tiếng đàn lại không mang theo chút cảm tình nào, nếu nàng ta đặt tình cảm vào trong đó, tiếng đàn tất nhiên sẽ hay hơn nữa.

Tiếng đàn còn thiếu là linh hồn, làm cho khúc nhạc vẫn là khiếm khuyết rất nhiều.

Nếu đơn giản chỉ nghe cảm nhạc tự nhiên là rất tuyệt.

Mọi người chung quanh cũng bị tiếng nhạc kia làm cho mê hoặc, si ngốc nghe nàng tấu.

Hồi lâu, mỗi một hạng mục những người tham gia đều đã trình lên tác phẩm của mình, kế tiếp chỉ dựa vào nhóm giám khảo tuyển ra người thắng tham gia tiếp hạng mục tiếp theo.

Rất nhiều người đợi hồi lâu, người có thể tiếp tục thi đấu cũng coi như là tương đối nhiều, dù sao vòng thi thứ nhất rất nhiều người đều là lựa chọn hạng mục bản thân tương đối am hiểu đi dự thi. Dự thi có 132 cá nhân, thắng được có 70 cá nhân. Hơn phân nửa.

Kế tiếp, vẫn là có thể tự chủ lựa chọn hạng mục thi.

Thẩm Tích Hòa lựa chọn cờ vây, nàng cũng là tùy tiện chọn thôi. Dù sao đối với nàng mà nói loại này cũng không khó, từ nhỏ đã học tập, nói như thế nào thì ở thế kỷ hai mươi mốt cũng sống hơn 20 năm, thời gian học so người nơi này còn nhiều hơn, chỉ với những điểm ấy mà nàng không làm được, vậy Thẩm Tích Hòa nàng là kẻ vô dụng, nàng luôn luôn không cho phép bản thân thua người khác.

Chính là không nghĩ tới đối thủ của nàng, thật sự là không đấu lại. Cũng chưa đến một phần ba nén hương đã bại trận. Nàng lại là người thắng nhanh nhất.

Làm cho ban giám khảo cùng tri phủ đều lâm vào kinh ngạc.

Thành tây Vương phu nhân ở bên ngoài nhìn thấy Thẩm Tích Hòa lợi hại như thế, trong lòng không khỏi cao hứng lên, xem ra đệ nhất tài nữ lần này chỉ sợ sẽ rơi vào tay cô nương Triệu Tiêu Tiêu.

Vòng thứ nhất nàng đã thông qua, cho nên tất cả mọi người đều biết được tên của nàng là Triệu Tiêu Tiêu.

Trong lòng hy vọng Triệu Tiêu Tiêu có thể thắng được hạng nhất. Bà cũng không muốn Thẩm Tích Thư sắp trở thành quả phụ đứng hạng nhất. Tốt nhất tức chết Thẩm phu nhân, như vậy bà liền cao hứng.

Tuy rằng Toàn nhi nhà bà cũng chẳng có tài cán gì, nhưng cũng là thắng, đang tham gia thi đấu hạng mục tiếp theo.

Thẩm Tích Hòa phát hiện có chút nhàm chán, còn tưởng rằng có đối thủ để nàng chơi, kết quả cũng liền như thế, nàng cảm thấy vẫn là cảnh sắc ở nơi này làm cho nàng mê muội.

Nghe bọn họ khảy đàn, không có một ai làm nàng vừa lòng, có lẽ ngoại trừ Thẩm Tích Thư vẫn là tương đối làm cho người ta vừa lòng, cái khác đều so ra kém nàng ta.

Xem ra vị trí đệ nhất tài nữ của Thẩm Tích Thư vẫn là có chút thực lực.

Giờ phút này nàng ta đang mềm mại vẽ tranh, thân mình tuyệt đẹp mê người, mảnh mai, cổ tay trắng nõn, tư thái kia, không một chút nào không hiện sự mềm mại động lòng người, là nam nhân chỉ sợ đều sẽ quý gối ở dưới váy nàng ta, đều muốn bảo hộ nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chưa đàn đã có tình

Thẩm Tích Hòa cứ như vậy ngơ ngác nhìn xem, khóe miệng gợi lên tươi cười, đang ngồi nghỉ ngơi lười nhác như mèo Ba Tư, từng cánh hoa đào xa xa theo từng cơn gió thổi bay xuống người nàng, những cánh hoa như mang theo vẻ nghịch ngợm hướng trên người nàng đáp xuống, như cơn sóng hoa từng cơn từng cơn hạ xuống.

Tự dung tạo nên một phong cảnh đẹp, có một ánh mắt cứ luôn luôn gắt gao nhìn về hướng nàng, nàng vẫn không có chú ý tới.

Ngồi nghe tiếng đàn, thư giãn tâm tình, gió xuân cùng ánh mặt trời rất thích hợp phơi nắng, còn có âm nhạc thư giãn. Một nhóm tuyển thủ vừa kết thúc, một nhóm khác lại chờ đến phiên, nàng thế nhưng nghe được tiếng đàn vượt hơn Thẩm Tích Thư.

Không khỏi cẩn thận nghe xong đứng lên, ánh mắt tìm kiếm người vừa tấu khúc nhạc, đập vào mi mắt là một khuôn mặt nam tử mập mạp lại có chút trẻ con, giống như một đứa trẻ chưa lớn, thật đáng yêu. Hắn nhắm mắt, phi thường dụng tâm đàn, hòa tình cảm vào trong tiếng đàn.

Thật giống như đang vẽ một bức tranh, cử chỉ tùy ý dùng âm nhạc vẽ phác thảo ra một bức tranh, giống như đang ở giữa rừng trúc không một bóng người tùy theo tâm ý mà vẽ, đột nhiên một thanh âm biến chuyển, không khí yên tĩnh bị đánh vỡ, tiếng đàn mang theo phần nộ cùng ưu thương, tịch liêu rồi trầm xuống. Theo đó chuyện xưa kết thúc, âm nhạc cũng kết thúc.

Ánh mắt nàng gắt gao nhìn nam tử đang đàn kia, trên mặt hắn mang theo ý cười, nhưng trong mắt lại có chút ưu thương, nàng thậm chí có ý nghĩ muốn đi khép lại miệng vết thương kia.

Hình như một đứa trẻ sạch sẽ thuần khiết đã bị ô nhiễm.

Nam tử kia tựa hồ chú ý tới ánh mắt Thẩm Tích Hòa, lễ phép hơi hơi gật gù đầu với nàng, cũng kiên nhẫn ngồi đợi kết quả.

Không hề nghi ngờ, hắn thành công đạt được thắng lợi lần này.

Lần thi thứ hai này, so với vòng một qua hơn phân nửa, lần này thì rõ ràng ít đi một chút, chỉ có ba mươi người được lọt vào vòng trong.

Hai đợt thi tiếp theo, chỉ còn có hai hạng mục, có một số người bắt đầu buồn rầu, chẳng phải mọi người cảm kỳ thư họa mọi thứ đều giỏi sao, hai hạng mục mới vừa rồi có lẽ vẫn là tương đối tốt với một số người, kế tiếp lại phải lựa chọn.

Thẩm Tích Hòa lựa chọn thư pháp.

Mà lần này Thẩm Tích Thư cùng nàng cùng nhau lựa chọn thư pháp.

Hai người được xếp đặt ngang hàng nhau.

Thư pháp là viết một bài thơ có liên quan đến hoa đào. Hơn nữa là trong vòng nửa nén hương, tự nghĩ ra không nói, còn phải tự viết cho tốt. Cũng chẳng phải đơn giản cho người một bài thơ nào đó cho người đi viết, xem ai viết tốt. Vừa kiểm tra thi phú vừa kiểm tra kỹ thuật viết chữ.

Nàng mỉm cười, tuy nàng không biết làm thơ, nhưng là nàng thuộc thơ a. Từng học qua nhiều như vậy còn sợ tìm không ra được bài nào có hoa đào hay

sao?

Khóe miệng nàng mỉm cười.

Tất cả mọi người không thể nhìn ra, chỉ có thể nhìn theo khóe mắt đang cong lên của nàng mà đoán. Con ngươi màu đen chột lóe sáng.

Nàng cùng Thẩm Tích Thư đứng chung một chỗ, tất cả mọi người bắt đầu so sánh, một là Thẩm Tích Thư tài nữ ba năm liên tiếp, một là Triệu Tiêu Tiêu đã vẽ bức tranh làm cho ban giám khảo cùng tri phủ lộ ra biểu cảm kinh ngạc, lại chỉ tốn thời gian một phần ba nén hương đã loại được đối thủ trong hạng mục cờ vây.

Còn xuất hiện thêm một Lâm Dật Nhượng trong hạng mục thi đàn. Hẳn không phải người Diên châu, là ở địa phương khác đến.

Sự xuất hiện của bọn họ làm cho một vài người nam tử tự nhận là có tài ở Diên châu thành bị bể mặt. Nói như thế nào Thẩm Tích Thư cũng là nữ tử, mà lần này đồng dạng Triệu Tiêu Tiêu cũng là nữ tử.

Tuy rằng lần này còn có một nam tử, nhưng nam tử này cũng không phải người Diên châu.

Chỉ trong chốc lát, Thẩm Tích Họa cũng hoàn thành xong, vẻ mặt lạnh nhạt cầm lấy tác phẩm của mình giao cho ban giám khảo. Thẩm Tích Thư nhìn thấy Thẩm Tích Họa đã nộp bài không khỏi sốt ruột, nàng chỉ vừa mới bắt đầu viết. Đôi mày liễu nhíu lại, mà tất cả mọi người phía dưới đều đang chú ý các nàng.

Một người thì khóe mắt mang ý cười, một người thì hai hàng lông mày nhíu chặt.

Nhanh như vậy thì tốt rồi, nói không chừng là không viết ra được, có thể chữ sẽ vô cùng xấu, tất nhiên sẽ không vượt qua được Thẩm Tích Thư nàng, tốt xấu gì nàng cũng là đệ nhất tài nữ ba năm. Nghĩ đến điểm này, Thẩm Tích Thư liền mở ra hai hàng lông mày, có chút sung sướng viết thơ của mình. Nàng tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào thắng qua nàng.

Thẩm Tích Họa nhìn Thẩm Tích Thư có chút khinh thường nàng. Đúng là tự cao tự đại.

Rất nhanh lại thêm một vòng thi nữa kết thúc, những người có khả năng tham gia ở hạng mục cuối chỉ còn có 10 người. Mà trước đó, những người tham gia cùng với tác phẩm của mình đều bị loại bỏ. Chỉ còn lại có mười tác phẩm nằm trên bàn tri phủ, cuối cùng sẽ chọn ra trong mười tác phẩm đó vị trí đầu bảng.

Thẩm Tích Họa ngồi vào trước bàn cầm án, tự nhiên mà khẽ vuốt huyền cầm, khẽ gảy điều chỉnh âm sắc.

“Chưa đàn mà đã có tình.” Nhạc công nghe được Thẩm Tích Họa đàn chỉnh âm, không khỏi tán thưởng. Nghe được lời ông nói, mọi người bình tĩnh đại ngộ. Quả thật như vị nhạc công này nói vậy.

Đây là một loại cảnh giới gì, cho nên mới có cầm kỹ siêu thoát thể tục như thế.

Lời nhạc:

Mục đích dương thời ra một khúc xuân đến sớm,

Xuân tiến Thanh Phong một luồng giống như kéo,

Ai tiến ra dương liễu một đêm lục ti thao,

Dương liễu ngan, tiểu kiều bạn, thuyền nhẹ phiếm chốn đào nguyên.

Trúc sào chống đỡ, ô bùng dao, người cầm lái xướng, thuyền rồng điệu.

Bàn tay trắng nõn khiên, tóc đen oản, càn nữ cùng, cán sa dao.

Hoa đào nở, họa Giang Nam xuân sắc mãi.

Hoa đào hồng, ánh li ngoại cổ nhân nhan.

Hoa đào vũ, choáng vãng cây dù bạch y dính,

Hoa đào nhường, túy đập ca kiếm văn năm xưa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đệ nhất tài nữ

Tất cả mọi người đều si mê trong khúc nhạc của nàng. Cả người như lạc vào thế giới khác, cùng với hoa đào chung quanh, làm cho tất cả đều đắm chìm trong đó. Khi khúc nhạc kết thúc mà mọi người vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Mọi âm thanh đều biến mất.

Chỉ có cánh hoa đào tung bay theo gió, giống như đang rất vui vẻ. Làm như nghe hiểu khúc nhạc của nàng.

“Khúc này chỉ trên trời mới có, chốn nhân gian sao có thể nghe được.” Hồi lâu, Lâm Dật Nhượng có khuôn mặt trẻ con phục hồi tinh thần lại, nói ra những lời này, mọi người mới hoàn toàn thức tỉnh, chỉ cảm thấy hăm sâu trong đó khó mà có thể tự kiềm chế.

Cầm -- không hề nghi ngờ, người thắng chính là Thẩm Tích Họa.

Những hạng mục còn lại mọi người đều dựa vào ban giám khảo.

Đội trong chốc lát cũng đã có kết quả.

Do bức tranh phải trình lên đương kim thánh thượng nên vẫn chưa công bố nội dung của bức tranh. Chỉ công bố đáp án.

Lần này đạt được toàn thắng chính là Thẩm Tích Họa.

“Chúc mừng Triệu tiểu thư trở thành đệ nhất tài nữ hội hoa đào lần này.” Tri phủ Từ Duệ Đức từ sau khi nhìn bài thơ của nàng, nhin không được vui sướng nói.

Đệ nhất tài nữ lần này là thiên hạ đệ nhất tài nữ. Bởi vì lần này là người trong thiên hạ đều tụ tập tới hội hoa đào để thi đấu.

Năm rồi chỉ cho dân chúng Diên châu tham gia.

Tài năng thư pháp cùng vẽ tranh nàng đã trở tài cho mọi người được thấy, nét chữ phóng khoáng mà lạnh nhạt. Không giống với sự mềm mại của nữ tử. Tuyệt đối là bút pháp xuất sắc.

Họa nhi hoa không đội diệp,

Mật tuyết dục vô điều.

Bàng chiều nhân khuy giám,

Kinh cá nước bắn tung tóe kiều*.

*kiều (桥) này là cầu.

“Toàn bài thơ không có một chữ “đào”, không có chữ “kiều (娇)*”, chữ “yêu”, lại ngụ ý đơn giản, đem cảnh sắc hoa đào tháng ba miêu tả tươi đẹp động lòng người. Có hình ảnh cây đào, có cánh hoa rơi trên hồ nước trong, cảnh cá quẫy đuôi bắn nước tung tóe. Nhớ đến từng lời thơ lại thấy ý thơ rất đẹp, đơn giản, kín đáo, nhưng rất rộng, tất cả cảnh đẹp đều ở trong này. Thế gian khó có được bài thơ tuyệt diệu giống như này. Là thiên hạ đệ nhất tài nữ thật không sai.” Đây là những lời bình luận của tri phủ thành Diên châu Từ Duệ Đức đối với thơ của Thẩm Tích Họa.

Nàng mỉm cười, cũng không nói cái gì, cái duy nhất nàng không biết chính là làm thơ, nhưng cao thấp gì thì Trung Quốc văn hóa năm ngàn năm có lưu lại, nàng tự nhiên nhớ được, nàng thích hoa đào, tự nhiên bài thơ về hoa đào của Tô Thức cũng là bài nàng yêu thích nhất. Nàng cũng có đánh giá như thế. Tri phủ có thể bình luận ra như thế, cũng đủ để chứng minh văn chương của ông ta cũng là phi thường cao thâm.

Chính là cho dù có cao thâm nếu gặp phải một trong Bát đại gia đường tống - Tô Thức cũng chỉ có thể cảm thấy không bằng.

* Tô Thức (Chữ Hán: 苏轼, 8/1/1037–24/8/1101), tự Từ Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống. Ông sinh ra tại Mi Sơn, Mi Châu, nay là địa cấp thị Mi Sơn, tỉnh Tứ Xuyên. Ông nội Đông Pha tên là Tô Tự, cha ông là Tô Tuấn (蘇洵, tự là Minh Doãn, 1009-1066), mẹ ông họ Trình (?-1057) và em trai là Tô Triệt (蘇轍, tự là Tử Do, 1039-1112). Ba cha con ông đều là những nhà thơ có tiếng. Đông Pha cưới vợ đầu là Vương Phát (1040-1065) nhỏ hơn ông ba tuổi, năm ông 18 tuổi (1055). Sau 3 năm tang vợ, ông cưới vợ thứ hai là Vương Nhuận Chi (em họ của vợ đầu) vào tháng 6 năm 1068.

Thẩm Tích Thư nói như thế nào cũng là đệ nhất tài nữ bà năm, thấy được thơ Thẩm Tích Họa cũng không tránh khỏi ca ngợi. “Thơ này thật sự là rất tuyệt diệu.”

“Thư nhi, sao con có thể nâng cáo chí khí của ả ta.” Thẩm phu nhân thấy Thẩm Tích Họa giận đến nghiêng rằng. Ắ Triệu Tiêu Tiêu lại đoạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài nữ lần này, làm trong lòng bà phi thường không vui, đến sắc mặt cũng thay đổi. Nhưng Vương phu nhân đứng bên cạnh lại vui vẻ ra mặt.

“Con mới không làm vậy đâu, sang năm con nhất định sẽ lấy lại. Sẽ không để cho Triệu Tiêu Tiêu này đắc ý lâu đâu. Hơn nữa, che mặt nói không chừng có gì mờ ám.” Thẩm Tích Thư tuy rằng đối với thơ của nàng ta thật vừa lòng, nhưng chính là nàng không thể chấp nhận bất luận kẻ nào lợi hại hơn nàng. Miệng cũng vì thế nói lời cay độc.

Vương phu nhân nghe xong lời hai mẹ con các nàng nói, trong lòng một trận kinh hoàng. Thua thảm còn như thế, lần này không biết được xếp thứ hai không nữa, không chừng còn bị Lâm Dật Nhượng thành Túc châu cướp đi.

Mà Lâm Dật Nhượng cũng thua tâm phục khẩu phục. Hắn bất quá cũng là đi đến ngắm nhìn hoa đào mà thôi. Cũng không cần phải đứng đầu bảng, không có hạng cũng không sao.

“Năm nay hội hoa đào thật sự là làm cho người ta đầy bất ngờ a.” Vương phu nhân nhìn không được nói ra tiếng, con gái bà cũng đứng bên cạnh yên tĩnh nhìn bà nghe bà cảm thán.

“Hừ.” Thẩm phu nhân nhìn về mặt đắc ý của Vương, trên mặt còn mang theo chút khinh thường mẹ con bà làm cho bà không thoải mái, “Sang năm Thư nhi nhà ta vẫn sẽ đứng đầu bảng.”

Thẩm phu nhân liền lôi kéo nữ nhi rời khỏi, đâu còn tâm tình mà đi thưởng hoa.

“Ồi. Đầu sắp là Vương phi mà còn tham gia. Ha ha.” Vương phu nhân tràn đầy đắc ý hướng tới bóng lưng Thẩm phu nhân nói vọng theo. Nữ nhân thành thân bình thường đều là đi theo trượng phu mà đến. Nhưng cũng sẽ không tham gia loại thi đấu này ở hội hoa đào.

Lời của bà, nhất thời làm Thẩm phu nhân tức giận, nổi trận lôi đình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: mặt nạ

Bất quá, bà nhìn xuống, lần này bà cho Thẩm Tích Họa giả qua đó, giả đi cũng không phải là Thư nhi của bà, nhưng như thế cũng không thể để cho người khác biết, nếu như bị người hoàng gia biết được, vậy chẳng phải là kháng chỉ. Thẩm phu nhân bà còn chưa có ngóc đến mức đó.

Nhéch khóe miệng. Bà nên trở về nhìn xem Thẩm Tích Họa đang làm cái gì.

Thẩm Tích Họa cũng thấy Thẩm Tích Thư cùng đại phu nhân ly khai, vì thế cũng không tính toán tiếp tục ở lại dạo chơi, chờ lần sau có cơ hội sẽ lại đến từ từ ngắm biên hoa đào.

Ngày sau giả đến phủ Vương gia, trực tiếp mở một cái sân, trồng đủ loại hoa đào, sau đó lại làm một cái hồ nhỏ để thưởng thức, dù sao Tam vương gia cũng nằm trên giường bệnh, cái gì cũng đều là của nàng. Nghĩ đến điều đó nàng mỉm cười, tươi cười của nàng tựa hồ có chút không có hảo ý.

“Đông Mạt, chúng ta đi thôi. Bọn họ đi rồi.”

“Xin hỏi Triệu tiểu thư nhà ở nơi nào, đã có hôn phối hay chưa?” Nàng là người đứng đầu bảng lần này, rất nhiều người đều tiến lại gần nàng thăm hỏi, chọc nàng mất hứng.

Trực tiếp lôi kéo Đông Mạt chạy thoát ra ngoài.

Chạy một lát đã thấy mệt mỏi, cái thân hư này nhất định là vận động quá ít. Nếu trước kia có luyện tập thì chạy có một chút đã không mệt đến như thế.

“Ồi, tiểu thư, mệt quá, mệt quá.” Thân thể Đông Mạt cũng như thế, bỏ chạy mới vài bước cũng đã mệt thở hồng hộc.

Nhìn xem người phía sau không có đuổi theo, Thẩm Tích Họa mới lôi kéo Đông Mạt tựa vào một thân cây nghỉ ngơi. “Tiểu thư, cô rất lợi hại a. Máy thứ này tiểu thư biết khi nào thế? Sao em lại không biết?” Đông Mạt về mặt tò mò hỏi tiểu thư nhà mình.

Nàng từ nhỏ đã đi theo tiểu thư, tiểu thư cho tới bây giờ cũng chưa học qua mấy thứ này, cho nên sao có thể lấy được danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài nữ lần này, nàng ngắm lại thấy kỳ quái, nhưng vẫn cảm thấy rất là vẻ vang. Tươi cười trên mặt đều không dừng được.

“Em còn không biết?” Giống một đại tỷ tỷ sờ đầu Đông Mạt, về mặt nghiêm túc nói, “Được rồi, mau trở về, bằng không thì phiền lắm.”

Nghỉ ngơi một lát Thẩm Tích Họa cảm thấy đã đỡ hơn, Đông Mạt cũng đã ổn định hơi thở.

Bỗng nhiên, Thẩm Tích Họa cảm giác được không thích hợp, trong lúc tỷ thí ở hội hoa đào nàng cảm giác có một ánh mắt luôn luôn dõi theo nàng, khi đó nàng không tìm được, nhưng hiện tại cảm giác chủ nhân của đạo ánh mắt kia lại tới nữa. Còn theo sau các nàng, nàng nhíu mày.

Nàng cũng không mang theo Đông Mạt trở về Thẩm gia, cho Đông Mạt một ánh mắt, Đông Mạt lập tức nghĩ đến người đã hỏi tên tiểu thư nhà nàng, là tiểu thư nhà nào.

“Thành đông, ta nói là Triệu gia thành đông.”

Đông Mạt lập tức nhắc nhở nói, nàng phản ứng vẫn là rất nhanh.

Thẩm Tích Họa cho nàng một ánh mắt, hai người liền hướng thành đông đi đến. Cuộc bộ càng thêm nhanh, nàng muốn bỏ rơi bước chân sau đuôi, tuy rằng cảm giác người đó cũng không có ác ý, nhưng nàng lại thấy không vui khi bị người theo dõi.

Nếu một mình nàng có lẽ nhanh chân chạy trốn còn dễ dàng chút. Nhưng bên cạnh nàng còn có Đông Mạt cho nên không dễ dàng như vậy.

Nàng phát hỏa.

“Ra đi. Đừng lén lút.” Đừng nhìn nàng bình thường hờ hững không quan tâm đến chuyện gì, kỳ thực tính khí rất dễ nổi nóng.

Khóe miệng nam tử mặc áo bào tím mang mặt nạ đi theo sau các nàng gọi lên một chút tươi cười, tư thái lười nhác bước ra ngoài. “Triệu tiểu thư.”

“Là người... Người... Người... Người theo dõi chúng ta có ý đồ gì.” Khi nhìn thấy Thanh Phong đi theo phía sau nam tử mặt nạ, Đông Mạt tức giận dùng ngón tay chỉ vào hắn, hai tròng mắt giống như chuông đồng nhìn trừng trừng vào hắn.

Thanh Phong nhìn bộ dáng của Đông Mạt, khuôn mặt lạnh như băng ngàn năm không đổi thế nhưng hơi hơi gọi lên ý cười.

“Nói đi, đến cùng có chuyện gì?” Thẩm Tích Họa đối với cái tên mặt nạ kia rất quen thuộc, nàng đã nhớ ra, nguyên lai là người được nàng cứu ngày đó, chẳng lẽ hắn nhận ra nàng? Nàng cũng không muốn cùng người xa lạ không quen biết có liên can, huống chi đến cả khuôn mặt còn không muốn cho ai biết.

Tuy rằng không thấy diện mạo của hắn, nhưng nàng biết cả người rất là anh tuấn, đặc biệt cử chỉ của hắn giống như người quý tộc, phát ra khí thế bức người, người bình thường không thể nào có được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chúng ta còn có thể gặp lại

Chiếc áo bào tím bao phủ đáng người cao lớn, vừa thấy chính là thể hình thuộc loại soái ca, tuy dưới tình huống không nhìn rõ diện mạo của hắn.

Nói đi cũng phải nói lại, nàng cũng nghe một trường hợp, có nghe vài người nói qua, có một người vóc dáng phía sau lưng rất đẹp, đợi đến khi đối phương quay lưng lại, thì tuyệt đối có thể làm cho người đối diện có thể đem cơm tất niên năm trước nôn ra không còn thứ gì.

“Muốn hỏi danh tính thật của tiểu thư.” Trong giọng nói lười nhác còn mang theo một loại từ tính mê người, nữ tử nào nghe được thanh âm của hắn tuyệt đối sẽ bị mê hoặc.

“Không thể trả lời.” Nàng lại không biết hắn. Nhiều nhất là đã cứu hắn, việc đó cũng không có gì hay để nói.

Nói xong lại lôi kéo Đông Mạt rời khỏi, trước khi đi bỏ lại một câu, “Không cho đi theo ta.” Nói xong thoải mái rời khỏi, chờ cho bọn họ đi khuất tầm mắt hai người kia, lập tức nhanh chân bỏ chạy.

Nam tử mặt nạ còn muốn đuổi theo, nhưng vừa vặn nhận được bờ câu đưa tin, sắc mặt khẽ biến lập tức rời khỏi.

Triệu Tiêu Tiêu, chúng ta còn có thể gặp lại.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch, nhìn phương hướng nàng biến mất thầm nói trong lòng.

Thời điểm các nàng về nhà, đại phu nhân cùng Thẩm Tích Thư cũng đã trở về. Chỉ là không có đi tìm Thẩm Tích Họa mà thôi.

Xuân hương nhìn thấy các nàng đã trở lại cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thực sợ đến lúc đại phu nhân cùng tam tiểu thư trở về, lại đến đây lúc đó nàng không biết phải nói làm sao.

“Chúng ta đi thay quần áo trước.” Thẩm Tích Họa mang theo Đông Mạt vào bên trong đem quần áo thay đổi, nếu để cho Thẩm Tích Thư cùng đại phu nhân thấy được tất nhiên sẽ sinh nghi, tuy nàng cũng không tin tưởng Xuân Hương, chẳng qua, nàng ta hiện nay cũng coi như là người của nàng, cho nên cũng sẽ vì nàng ta mà chu toàn mọi chuyện.

“Đạ.” Xuân hương gật gật đầu. Tiếp tục đợi ở bên ngoài, nàng ở Họa cư so với đại phu nhân bên kia thoải mái hơn, dù sao ngũ tiểu thư cũng không bảo nàng làm chuyện gì, lại chỉ có một mình Đông Mạt, không có thêm ai khác, cũng sẽ không có ai sai sử nàng làm cái này cái kia.

Hơn nữa cơm nước vẫn do ngũ tiểu thư nấu. So với đầu bếp ở phòng bếp nấu còn ngon hơn.

Ngắm lại mấy ngày này nàng cũng thoải mái thanh nhàn, chỉ là không thể mua phần son, nàng cũng muốn trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực a.

Nàng ảo tưởng có lẽ đến phủ Vương gia sẽ khác. Nếu là có thể được Vương gia sủng hạnh, cuộc sống của nàng sẽ càng tốt hơn.

“Xuân Hương, người đang cười cái gì thế? Ngũ tiểu thư đâu?” Là đại phu nhân mang theo nha hoàn Từ Lê đến Họa cư nhìn thấy Xuân Hương đang đứng trong phòng khách ngây ngô cười, làm bà không khỏi giận dữ, bà an bày ả ta đến đây là trông chừng Thẩm Tích Họa, ả dám ở trong này nhàn hạ, “Người ở nơi này thoải mái quá nhỉ?”

“Ngũ tiểu thư đang ở trong phòng.” Thấy đại phu nhân đang nhìn nàng, nàng không khỏi run lên một chút, ánh mắt của bà rất làm cho người ta sợ hãi. Đầu của nàng càng cúi thấp hơn, trong lòng sốt ruột. Lo lắng nếu hai người kia không đổi quần áo cho khéo, nếu bị phát hiện thì nàng liền thảm. “Đại phu nhân, nô tì đi gọi ngũ tiểu thư, nàng đang ngủ trưa.”

Nàng lập tức liền quỳ xuống, có chút run run nói.

Đại phu nhân thấy bộ dáng Xuân Hương run rẩy, bà biến sắc, chẳng lẽ con kia chạy trốn? Đúng lúc này một giọng nói vang lên làm bà nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Nương đến à? Xuân Hương sao không gọi ta? Nếu không phải Đông Mạt nghe tiếng của nương mà đánh thức ta, ta còn không biết nương đến đâu.” Thẩm Tích Họa có chút lười nhác do vừa tỉnh ngủ trách cứ Xuân Hương. Còn không quên ngáp vài cái.

“Nương thứ lỗi, con có chút buồn ngủ, cho nên có nghỉ ngơi một lát. Sơ suất nương mong nương thứ lỗi.” Bộ dáng rất có giáo dưỡng nhìn đại phu nhân, đi đến bên cạnh đại phu nhân, hơi cúi đầu, tư thái thật sự giống như là mới vừa tỉnh ngủ nên cảm thấy có chút có lỗi.

Trong đôi mắt là sự khôn khéo mà lại cao quý, đầu hơi cúi, cho nên đại phu nhân vẫn không thấy được điều ấy.

Đại phu nhân cũng tương đối vừa lòng, ngủ, ả thích ngủ thì cứ ngủ, chỉ cần không ra ngoài là được, chỉ cần không biết tình huống của lục Vương gia là được. “Không sao. Họa nhi đã buồn ngủ như thế, nương sao không biết xấu hổ mà lại quấy rầy.”

“Nương, sao người lại nói thế. Nương đến, Họa nhi vui mừng còn không kịp nữa đây.” Thẩm Tích Họa nhìn đại phu nhân, vẻ mặt tươi cười phi thường rực rỡ, giống như thật sự hi vọng bà đến.

“Họa nhi của nương đúng là tri kỷ.” Đại phu nhân nhìn bộ dáng vui vẻ của Thẩm Tích Họa, làm bà vui mừng không thôi. Ở trong mắt của bà Thẩm Tích Họa chính là người bị người ta bán còn giúp người ta điểm tiền. Bà tất nhiên là vui mừng thật lòng. Chờ đợi nàng vì nữ nhi của bà xuất giá.

Tuy rằng hôm nay nữ nhi của bà bại bởi cái tên Triệu Tiêu Tiêu kia làm tâm tình của bà có chút không tốt, nhưng khi nhìn Thẩm Tích Họa như thế, bà vẫn là cao hứng.

“Người đâu, đem mấy thứ kia vào đây.” Đại phu nhân ung dung hướng ra ngoài hô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Thà làm quả phụ cũng không làm thiếp

Chỉ chốc lát sau có rất nhiều nha hoàn nâng từng khay đồ bước vào phòng khách của Thẩm Tích Họa, vật phẩm trang sức leng keng đều bày ra trước mắt, còn có rất nhiều vải vóc đầy màu sắc và rất nhiều y phục.

“Nương, đây là?” Thẩm Tích Họa cũng không ngạc nhiên, nàng căn bản là không hiếm lạ mấy thứ này, bất quá là đại phu nhân cấp cho nàng, nàng nhận lấy bán đi cũng có tiền. Tất nhiên là đợi đến khi ra khỏi Thẩm phủ rồi nói.

Cố ý làm cho ánh mắt có chút tham lam, đại phu nhân nhìn thấy ánh mắt của nàng như thế, trong lòng cười lạnh, là nữ nhân ai lại không thích mấy thứ này. Thẩm Tích Họa chỉ cần ngoan ngoãn, bà cũng không tiếc mấy thứ này.

“Họa nhi, đây đều là cho Họa nhi, đến lúc đó gả đến phủ Vương gia cũng không bị người khinh thường.” Bà ôn nhu nói.

“Nương vì Họa nhi tổn kém như thế, con sao lại không biết xấu hổ?” Nàng cau mày nói.

“Họa nhi là cô nương Thẩm gia chúng ta, gả đi ra tự nhiên là vì mặt mũi Thẩm gia, làm sao có thể nói là tổn kém được? Chỉ cần Họa nhi trong lòng còn

nhớ thương nương, nương liền vui trong lòng.” Đại phu nhân vẻ mặt tươi cười nói.

Nhưng trong lòng bà đâu phải nghĩ như thế, bà nghĩ những gì trong lòng Thẩm Tích Họa ta đều biết rõ.

“Họa nhi tất nhiên là nhớ thương mẫu thân. Quên ai cũng không thể quên mẫu thân.”

Tất nhiên nàng sẽ không quên đại phu nhân, nếu không phải bà ta bảo nàng gả, nàng làm sao có thể thoát được nơi này. Thà làm quả phụ cũng không làm thiếp.

“Đông Mạt, Xuân Hương, đem mọi thứ cất cho kỹ, cẩn thận đừng làm hỏng nhé.” Thẩm Tích Họa phân phó Đông Mạt cùng Xuân Hương, đại phu nhân cho nàng cái gì cũng không cần phải phí phạm.

“Họa nhi thực hiểu chuyện.”

“Đó là do nương dạy tốt, bằng không làm sao có Họa nhi như hôm nay.” Thẩm Tích Họa giống như làm nũng nói.

Đại phu nhân cùng Thẩm Tích Họa ngồi trò chuyện một lát, giả vờ hàn huyên một lát rồi mới cất bước rời khỏi. Thẩm Tích Họa vẫn như trước tiễn bà ra trước cửa Họa cư đợi cho bà đi khuất tầm mắt mới trở về.

“Người đâu, giúp ta chuẩn bị tắm rửa thay quần áo, đem bộ quần áo này vứt đi.” Vẻ mặt ghét bỏ khi bị Thẩm Tích Họa chạm vào, chỉ cần quần áo nào bị Thẩm Tích Họa chạm qua, bà nhất quyết vứt bỏ. Ở trong mắt bà con gái của một di nương nhỏ sinh ra chính là bẩn thỉu.

“Vâng đại phu nhân.” Từ Diên lập tức liền đi ra ngoài chuẩn bị.

Thẩm Tích Họa đợi cho đại phu nhân đi rồi cũng đi vào phòng ngủ của nàng, nhìn những món đồ đại phu nhân đưa tới, “Đông Mạt cất giữ trước đi, chờ chúng ta rời khỏi Thẩm phủ sẽ đem bán.”

Nàng cũng đồng dạng khinh thường đại phu nhân, một bộ dáng cao ngạo, khinh miệt cùng ghét bỏ trong mắt bà nàng làm sao không phát hiện được, nếu đã tiếp xúc nhiều thế này mà cũng chưa phát hiện, Thẩm Tích Họa nàng sẽ không xứng sống trên đời này.

Mà Thẩm lão gia thân là đại lão gia Thẩm phủ nhưng lại từ đầu đến cuối không đến chỗ của nàng. Bất quá Thẩm Tích Họa cũng không để ý, nàng cũng không muốn gặp tên nam nhân giống như lợn giống kia.

“Phu nhân, nghe nói lần này Thư nhi không giành được danh hiệu?” Thẩm lão gia vừa bận hết việc ở cửa hàng trở về nhìn phu nhân của ông hỏi.

Trong thành Diên châu đang lan truyền khắp một cái tên Triệu gia tiểu thư Triệu Tiêu Tiêu lấy được danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài nữ lần này, họ không tiếc lời khen ngợi, còn Thẩm gia tam tiểu thư Thẩm Tích Thư đoạt danh hiệu ba năm liên tiếp thì lần này lại ngoài ý muốn thua cuộc, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người, làm cho Thẩm lão gia cũng có chút không tin tưởng.

“Lão gia, nói đến tôi lại tức, cái ả Triệu Tiêu Tiêu kia nghe nói là nữ nhi Triệu gia thành đông, tôi phái người đi tra, ở thành đông căn bản là không có nhà giàu họ Triệu nào cả, chỉ có một gia đình nông dân bình thường, hơn nữa nghe nói là vừa mới chuyển đến diên châu, đi hỏi thì căn bản là không có người nào tên như thế.” Đại phu nhân sau khi bị Vương phu nhân châm chọc, sau khi hồi phủ, lập tức liền phái người đi hỏi thăm cái tên Triệu Tiêu Tiêu kia là tiểu thư nhà nào.

Nhưng cũng không có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thẩm Tích Thư bại trận

“Này chẳng phải như vậy là làm cho người ta cười chê hay sao, gần đây Thư nhi có lười biếng hay không? Hay là bởi vì chuyện phải gả cho Vương gia lúc trước làm Thư nhi trong lòng khó chịu, cho nên thảm bại?” Thẩm lão gia nhíu mày, mấy ngày nay ông vẫn là vô cùng tự hào khen nữ nhi của ông nhất định có thể đoạt được danh hiệu đứng đầu bảng, nhưng hôm nay đột nhiên chạy ra một tiểu thư con nông dân nhà nghèo đoạt lấy danh hiệu này, chẳng phải là làm cho ông mất hết mặt mũi?

“Có khả năng, mấy ngày trước Thư nhi cả ngày hậm hực rầu rĩ, cho đến khi Tích Họa đồng ý, tâm tình mới chuyển biến tốt, chính là trong lòng nó vẫn còn u sầu như trước, lo sợ Thẩm Tích Họa đột nhiên giữa chừng đổi ý thì không biết làm sao?” Đại phu nhân sợ Thẩm lão gia trách tội Thư nhi của bà, từ đó mà không thương yêu Thư nhi nữa, nếu thế thì bà không muốn.

Đành phải đem mọi chuyện đổ lên đầu Tam vương gia cùng Thẩm Tích Họa.

“Hừ, nó thân là nữ nhi Thẩm gia, nhất định phải thay Thư nhi gả, lấy hay không lấy không phải do nó quyết định.” Thẩm lão gia nhất thời nổi giận đứng

lên, nếu không phải là hoàng hậu coi trọng Thư nhi của ông, ông cũng không sẽ mất thể diện như thế. “Một thứ nữ nhỏ nhỏ, sao lại phụ thuộc vào nó, nếu nó không muốn, liền đem ngử đi nương bán kỹ viện đi.”

“Lão gia, xin bớt giận, Thư nhi chính là lo lắng quá mà thôi. Kỳ thực Họa nhi cũng không có không đồng ý.” Đại phu nhân vỗ nhẹ lưng Thẩm lão gia, mong làm ông hạ cơn tức giận.

Bà biết lần này Thư nhi thua, là thua thể diện của Thẩm gia. Từ xưa đến nay thương gia đều là bị người khinh thường. Cho nên ai làm thương nhân cũng hi vọng nữ nhi trong gia đình có thể có văn thái, như thế liền có thể có chút mặt mũi.

Thư nhi của ông làm tăng thể diện cho ông. Tất nhiên là sủng ái có thừa.

“Nói cho Thư nhi, đừng lo lắng gì hết, hết thấy có phụ thân, bảo nó ra sức học tập, lần tới nên biểu hiện cho tốt.” Thẩm lão gia mặc dù trong lòng có tức giận, nhưng là đối với hòn ngọc quý trên tay vẫn là tương đối khoan dung.

“Ừ, Thư nhi sau khi trở về lại tiếp tục hăng hái học tập, đợt lần tới nhất định có thể đoạt lại danh hiệu này tuyệt sẽ không để cho người ở nơi khác đến cướp đi danh hào này.” Lần này kể cả vị trí thứ hai cũng không đến phiên nàng, mà là bị Lâm Dật Nhượng cướp đi.

Chuyện này đối với Thẩm Tích Thư mà nói thực là rất đã kích.

Lúc này nàng đang luyện cầm ở Thư cư.

Thẩm lão gia cùng đại phu nhân vừa đi đến Thư cư chợt nghe thấy tiếng đàn biết nữ nhi nhà mình đang ở nỗ lực luyện đàn, đối với người không hiểu âm nhạc như Thẩm lão gia lại cảm thấy thật cao hứng, cảm thấy tiếng đàn dị thường dễ nghe, làm ông vừa lòng. Đây là nữ nhi ông luôn luôn nâng niu trong lòng bàn tay, ông tin tưởng lần tới nữ nhi của ông nhất định sẽ không làm ông thất vọng.

Nghĩ đến đó liền cùng phu nhân cất bước vào Thư cư.

Trong Thư cư trồng đủ loại hoa mẫu đơn. Các hoa mẫu đơn đang đua nhau khoe sắc, Thẩm Tích Thư đang ngồi giữa đám mẫu đơn. Nhờ hoa phụ trợ, làm nàng mình diễm động lòng người hơn.

Thẩm lão gia nhìn nữ nhi mềm mại như thế, trong lòng vui mừng, chỉ mong người quyền thế có thể coi trọng Thư nhi của ông, đối với Thẩm gia bọn họ tuyệt đối là có lợi.

Thẩm Tích Thư nâng lên đôi mắt như nước, giọt lệ óng ánh trong suốt kia còn vương trên đôi má phấn, dị thường diễm đam đáng yêu.

Thẩm lão gia vừa thấy nữ nhi như thế, tâm lập tức liền nhéo lên. “Thư nhi, không khóc, phụ thân không trách Thư nhi.”

“Phụ thân, là Thư nhi vô dụng.” Nhìn thấy Thẩm lão gia, nước mắt tựa hồ càng tùy ý tuôn rơi, như mưa to tầm tã tuôn xuống, làm cho Thẩm lão gia thực sợ hãi. Vạt áo Thẩm lão gia cũng bị Thẩm Tích Thư khóc ướt, nhưng ông gia căn bản là không thèm để ý, ông chỉ để ý là khuê nữ bảo bối của ông đang thương tâm, tâm của ông cũng đau theo. “Thư nhi, không khóc, sang năm Thư nhi của chúng ta nhất định sẽ đứng đầu.”

Thẩm lão gia vỗ lưng Thẩm Tích Thư an ủi nói.

Đại phu nhân đứng ở một bên trong lòng cao hứng, bản thân bà vui mừng vì lão gia yêu thương nữ nhi như thế, lại còn vì nữ nhi khóc mà tâm đau đón vạ phẫn.

Thư nhi của bà từ nhỏ sống trong sự cưng chiều, được bọn họ che chở mà kiêu ngạo lớn lên. Tất nhiên sẽ chịu không nổi khi bị đã kích.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tự nhận ác quả

“Phụ thân, Thư nhi nhất định có thể đứng nhất.” Trong mắt Thẩm Tích Thư mang theo một loại ý chí không chịu thua, nàng là hòn ngọc quý trên tay Thẩm gia, cho tới bây giờ vẫn không làm ra chuyện gì mất mặt, nếu không phải do chuyện xung hi lần này, nàng cũng sẽ không luống cuống như thế.

“Thư nhi của phụ thân sao lại so sánh với một Triệu Tiêu Tiêu chưa từng được ai biết đến như thế.” Thời điểm Thẩm lão gia nhắc đến tên Triệu Tiêu Tiêu trong mắt xuất hiện tia tàn nhẫn. Bất quá ông sẽ không ra tay, dù sao nàng ta chỉ nổi bật có năm nay, mà nữ nhi của ông đã thi bốn năm mà chỉ thua có một năm, cho nên người sáng suốt liếc mắt một cái có thể nhìn thấy được sự tình.

Chủ yếu là hiện nay bọn họ vẫn chưa có quan hệ gần gũi với quan lớn của triều đình.

Đội Thẩm Tích Họa sau khi gả đi, ông có vị trí Vương phi làm chỗ dựa vậy là đủ rồi.

Tuy hội hoa đào đã qua hồi lâu, nhưng dân chúng thành Diên châu vẫn còn thảo luận ầm ĩ chuyện ngày ấy. Quan trọng là do không ai tìm được nhân vật nổi bật Triệu gia thành tây Triệu Tiêu Tiêu, nhưng tất cả mọi người sẽ không quên cuộc thi đặc sắc ngày hôm đó. Trở thành đề tài cho mọi người sau khi rượu say com no.

Tất nhiên cũng có thêm một đề tài khác chính là tam tiểu thư Thẩm Tích Thư Thẩm gia, ba năm đứng đầu, năm nay lại bị đánh bại, mà ngày hai mươi tám tháng ba là ngày Thẩm gia tam tiểu thư gả cho ma ốm Tam vương gia lại được truyền khắp chốn.

Đơn giản là ngày cưới ngày càng đến gần.

Mà đại phu nhân Thẩm phủ đang không ngừng sắp xếp, ngoại trừ một vài người trong Thẩm phủ biết người chân chính gả đi là ai, những người khác lại không được biết, đều nghĩ tân nương là tam tiểu thư Thẩm Tích Thư.

Thẩm Tích Họa lại không lo lắng, chỉ ở trong sân yên tĩnh ngủ trưa, mỗi ngày giống như một con mèo lười núp ở trong viện của mình.

Ngoại trừ ngủ cũng chỉ có ngủ, nàng thật thích xem Hi Dương Dương cùng Hôi Thái Lang, đứa trẻ nào cũng đều thích Hi Dương Dương, bởi vì Hi Dương Dương cơ trí thông minh.

Nhưng nàng lại thích Lại Dương Dương, ở trong mắt nàng Lại Dương Dương thật thông minh. Thứ nhất, Lại Dương Dương thường xuyên bị an bày đảm đương vai trò làm con mồi, những lúc như thế, nó chỉ tự giễu nói một câu: Sao lại là ta! Ở trước mặt Hôi Thái Lang, nó gần như không có sợ hãi, mà là thấp phàn bình tĩnh suy nghĩ tìm kế thoát thân, làm cho Hôi Thái Lang gặp cảnh thịt dè đến bên miệng lại bay đi. Thứ hai, đừng nhìn Hi Dương Dương có tiếng là thông minh nhất trong thôn, kỳ thực, Lại Dương Dương so với nó một chút cũng không có ngốc. Nó làm việc, đọc sách, so với ai cũng nhanh hơn, dành nhiều thời gian đi chơi hoặc dùng để ngủ. Thứ ba, thường xuyên ăn đồ ăn của Hôi Thái Lang, sau khi ăn xong cũng không bị bắt mua, rất là thông minh. Thứ tư, cho dù bị Hôi Thái Lang bắt được, cũng không buông tha cho kỳ vọng đối với cuộc sống, khi đối đầu với cái chết, vẫn kêu to cứu mạng. Thứ năm, rất chính nghĩa, cho dù bị bắt, cũng không bán đứng bạn bè. Thứ sáu, nó tin tưởng vào bạn bè, mỗi một lần bị bắt, đều tin tưởng bọn Hi Dương Dương sẽ đến cứu ... Văn văn ...

Cho nên nàng phải làm Lại Dương Dương. Ngủ, ngủ như thế nào đều cảm thấy ngủ không đủ.

Dưới ánh mặt trời nàng lười nhác ngủ, Đông Mạt cùng Xuân Hương cũng chuyển hai cái ghế dựa nhỏ ngồi ở bên cạnh.

Từ sau khi Xuân Hương đi tới Họa cư, hiển nhiên là thoải mái lại vui vẻ, Thẩm Tích Họa này như con sâu lười, lại là người thích nấu ăn, các nàng làm nha hoàn cũng thư thái.

Hiện nay nàng ta một ngày ngoại trừ nấu cơm thì mới đi chuyển thời điểm, khác đều là nằm.

Mà Đông Mạt cùng Xuân Hương cũng không cần làm chuyện nặng gì.

Có đại phu nhân phân phó, tất cả mọi người không dám ở trước cửa Họa cư lặc lư, thậm chí không ai dám nói Thẩm Tích Họa câu gì, ngay cả nhị tiểu thư Thẩm Tích Kỳ bị Thẩm Tích Họa làm hại thiếu chút nữa đi gặp Diêm Vương cũng bị giam cầm ở trong phòng.

Đã vậy Thẩm lão gia lại không cho phép nàng ta kêu ông là cha, nàng ta đang ở thiên đường bỗng chốc rơi xuống vực sâu vạn trượng, bị người thấy liền phỉ nhổ.

Cái này gọi là tự nhận ác quả.

Thẩm Tích Họa đang ngủ có đôi khi nghe Đông Mạt cùng Xuân Hương tán gẫu mới biết được.

Nàng còn nghe được chuyện Thẩm Tích Thư lần đó ở hội hoa đào bị đá kích thật lớn, từ đó về sau ở trong Thư cư không ra ngoài, chuyện này tất nhiên cũng là Đông Mạt cùng Xuân Hương trộm nghe được.

Hết thảy những chuyện có liên quan đến Thẩm Tích Thư, đều bị đại phu nhân cấm không cho ai nói với Thẩm Tích Họa, chỉ sợ Thẩm Tích Họa biết sẽ đổi ý, đến lúc đó cứng rắn cũng sợ là không hay ho gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Để nàng cùng vịt bãi đường sao?

Thời gian cực nhanh, đảo mắt đã đến ngày hai mươi tám tháng ba.

Buổi tối trước ngày thành thân Thẩm Tích Thư được đưa đến chỗ khác, mà Thẩm Tích Họa lại dọn vào phòng của nàng ta, sáng sớm trời còn chưa sáng, Thẩm Tích Họa đã bị kéo đứng dậy, trong mơ màng bị người tùy ý đùa nghịch, vừa tô trét phấn son, vừa chải đầu.

Trang điểm vén vén hai canh giờ mới xong. Đầu đội khăn voan ngồi đợi kiệu hoa rước tân nương.

Đại phu nhân khóc rất thương tâm, thật giống như là bảo bối Thư nhi của bà gả đi.

Làm cho người ta nhìn rõ ràng.

Nói về Thảm lão gia, Thảm Tích Họa từ lúc xuyên không đến đây, chưa bao giờ gặp qua ông ta, thậm chí hôm nay là ngày nữ nhi xuất giá ông ta cũng không đến liếc mắt một cái, bất quá nàng cũng không hề để ý, dù sao cũng không phải cha ruột của nàng. Nàng không cần, chỉ cảm thấy vì chủ nhân của thân thể này bị ai mà thôi.

Thời điểm kiệu hoa tiến vào Thảm phủ, tân nương được người dìu lên kiệu.

“Nữ nhi của ta, nhớ về nhà thăm mẫu thân cùng phụ thân.” Đại phu nhân vừa khóc vừa nói, không giống như kiệu khóc gả nữ nhi, ngược lại giống như khóc tang.

Nhưng người bên ngoài nhìn đều hiểu rõ, vừa gả đi, lại trở thành quả phụ, ai nấy đều biết ma ồm Tam vương gia sống không được lâu nữa, tới hôm qua bệnh cũ còn tái phát, thiếu chút nữa là không trụ được. Cũng may còn giữ lại chút hơi thở.

Hoàng hậu nương nương lo lắng, chỉ còn chờ đứa con dâu này gả qua có thể vì con thứ ba bọn họ xung hi, có thể làm cho thân mình hồi phục khỏe mạnh.

Ngồi di nương Thảm phủ, do không có địa vị nên không thể tiến vào cửa chính nữ nhi xuất giá, chỉ có thể trốn ở một bên vụng trộm nhìn nữ nhi của bà gả cho ma ồm Vương gia kia, bà khó chịu, không cảm được nước mắt, nhưng bà trời sinh nhất gan, cần bản là không dám đi ngăn cản. Chỉ có thể trơ mắt nhìn kiệu hoa khiêng nữ nhi đi xa.

Bà vẫn không muốn rời đi, chỉ là trốn ở một bên mà nhìn theo cổ kiệu.

Bà đứng đó rất lâu, mới cô đơn cất bước đi về viện của nữ nhi.

Nhìn căn phòng còn lưu lại hơi thở của nữ nhi mà chảy lệ.

Nhìn vật nhớ người.

Nữ nhi từ nhỏ đã không thể ở bên người bà lớn lên.

Đơn giản là do tính cách bà yếu đuối, mà nữ nhi kế thừa tính cách của bà cho nên thường xuyên bị người khi dễ, không biết đến phủ Vương gia có phải bị khinh khi nữa hay không, nghĩ đến đó nước mắt lại rơi xuống.

Thời điểm nha hoàn Tiểu Thúy tìm được bà thì bà đã khóc bất tỉnh ở trên giường Thảm Tích Họa.

An vương phủ

Một mảnh yên tĩnh.

Đế hậu cũng không đến, đơn giản là An vương gia thân mình không tốt, kể cả bái đường cũng không được.

Thời điểm cổ kiệu Thảm Tích Họa tiến vào cửa An vương phủ, thế nhưng cửa vẫn đóng chặt. Không giống như là đang làm việc vui.

Đông Mạt đứng bên cạnh phần hận nghĩ, tiểu thư nhà nàng gả cho An vương gia đã không tệ, An vương gia này sao còn đóng cửa không cho tiến vào, làm như thế muốn cho tiểu thư nhà nàng bị người khác chê cười sao?

Xuân Hương đối với Thảm Tích Họa cũng có chút cảm tình, dù sao lúc ở Họa cư Thảm Tích Họa đối đãi với nàng như thế nào, nàng cũng hiểu được mà cảm kích, lúc này cũng vì Thảm Tích Họa bất bình, nhưng các nàng chỉ là hai cái nha hoàn, có nói gì cũng vô dụng.

Thảm Tích Họa ngồi trong kiệu hoa lại không nói gì, nàng ước gì sau khi vào cửa, tên Vương gia kia lập tức chết đi, toàn bộ tài sản đều là của nàng, mà nàng cũng là Vương phi được cưới hồi hoàng đế, nếu muốn đối xử tệ với nàng cũng không có cơ hội đâu.

“Thỉnh An vương gia mở cửa, tiểu thư Thảm phủ đã tới cửa.” Bà mới vỗ cửa, hô.

Qua hồi lâu mới có người tới mở cửa.

“Thì ra là tiểu thư Thảm phủ đến? Vương gia thân mình không tốt, lại mới nôn, thật sự là chậm trễ. Thỉnh Thảm tiểu thư ra khỏi kiệu.” Chỉ vì chú rể nằm ở trên giường bệnh, cho nên rất nhiều nghi thức đều lược bớt đi, trực tiếp bước qua chầu than, tiến nhập đại sảnh.

“Cạc cạc cạc cạc.”

Vừa mới tiến vào đại sảnh chợt nghe thấy một trận âm thanh kỳ quái. Thảm Tích Họa hơi nhíu mày, tiếng kêu của vịt, đáng chết, bảo nàng cùng con vịt

bái đường?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: chẳng lẽ đây là ý của Vương gia. Vịt sao?

Từ phía dưới khăn voan đỏ nhìn ra, thấy một con vịt bị đặt ở trên đất, có người đỡ, còn mang theo hồng hoa của chủ rể.

Thẩm Tích Họa muốn ngắt đi cho xong.

“Có cần quá đáng như vậy hay không? Tiểu thư nhà ta tốt xấu gì cũng là tiểu thư Thẩm phủ, có thể nào cùng vịt bãi đường?” Đông Mạt nhin không được, lập tức bất mãn trừng lớn hai mắt nhìn con vịt nói với quản gia An vương phủ.

“Vương gia nhà lão bị bệnh, để con vịt này bãi đường xem như đã cho Thẩm gia mặt mũi rồi.” Quản gia An vương phủ một bộ dáng như mặt chó nhìn người nói.

Con vịt? Chẳng lẽ đây là chủ ý của Vương gia. Vịt sao? Khóe miệng Thẩm Tích Họa cong lên, bởi vì đang trùm khăn voan đỏ, cho nên cũng không ai thấy nụ cười của nàng.

“Tiểu thư nhà ta gả đến đây chính là Vương phi, sao ông có thể đối với tiểu thư như vậy?” Xuân hương cũng không nhìn được nói ra. Thẩm Tích Họa nghe lời Xuân Hương nói xong, chân mày cau lại, chưa bãi đường, nàng ta liền cáo mượn oai hùm như thế, làm cho Thẩm Tích Họa bất mãn, nếu cứ để như vậy, sẽ đem đến cho nàng ta không ít phiền toái.

“Xuân Hương, calm下来.” Thẩm Tích Họa khiển trách nói, trong thanh âm mang theo uy nghiêm, làm cho người ta không tự chủ được ngậm miệng lại. Xuân hương cũng ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng trong lòng thấy khó chịu, nàng đang bênh vực tiểu thư, tiểu thư còn hung hăng với nàng như thế.

Tô quản gia nghe lời Thẩm Tích Họa nói xong, chỉ có ngăn ngừa bốn chữ, lại tỏa ra khí chất cao quý làm cho người ta phải cúi đầu. Không giống như là người yếu đuối.

“Quản gia, thật ngại quá, nha hoàn của ta không lễ phép, ta sẽ dạy dỗ lại, mong quản gia không chấp nhất, đừng nên chậm trễ giờ lành.” Nhìn bộ dáng vị quản gia này cũng biết ở An vương phủ địa vị cũng không thấp, nếu không sẽ không có mặt chó nhìn người như thế.

Lời Thẩm Tích Họa nói làm Tô quản gia không nói gì, ông cũng không tiện lại làm nàng khó xử, sắc mặt âm trầm cử hành nghi thức bãi đường mà không có tân lang, chỉ có con vịt thay thế đại hôn.

“Nhất bãi thiên địa.”

“Nhị bãi cao đường.”

“Phu thê giao bãi.”

“Lễ xong. Đưa vào động phòng.” Thẩm Tích Họa trong đầu buồn bực, nghĩ thật đúng là lấy chồng theo chồng, gả cầu tùy cầu.

Đợi cho sau khi đem Thẩm Tích Họa đưa vào động phòng, Tô quản gia liền cho dân chúng giải tán, không cho kẻ nào lưu lại. Đại hôn lần này lại trở thành chủ đề bàn tán của dân chúng thành Diên châu.

“Đại hôn hôm nay thật sự là làm cho người ta mở mang tầm mắt, tân nương tử cùng vịt bãi đường.”

“Ai bảo Vương gia là ma ốm không dậy nổi?”

“Đệ nhất mỹ nhân thành Diên châu lại bị chà đạp như thế.” Từ đầu đường đến cuối phố thành Diên châu đều đang đàm luận việc này. Có thể thấy được việc này có bao nhiêu ảnh hưởng trong lòng dân chúng.

“Lần này thể diện của Thẩm lão gia bị ném xa quá.”

Vương gia Thành tây (Vương này là họ Vương nhé)

“Toàn nhi, nghe đi nghe đi, đệ nhất mỹ nhân, đệ nhất tài nữ, có ích lợi gì, còn không phải cùng vịt bãi đường hay sao? Ha ha ha ha, nghĩ đến đó trong lòng ta liền hết giận, có gì đặc biệt hơn người chứ.” Vương phu nhân lúc này đang cùng khuê nữ của bà ngồi ở hoa viên đàm luận.

“Năm nay cũng không phải nàng ta đứng nhất, nàng ta bất quá chỉ là đệ nhất tài nữ thành Diên châu mà thôi, lần này Triệu Tiêu Tiêu mới là thiên hạ đệ nhất tài nữ.” Vương toàn ngồi, vẻ mặt cũng là đối với Thẩm Tích Thụ bất mãn, nàng kỳ thực chẳng phải là một người hẹp hòi, không được đứng nhất

cũng không hề gì, chủ yếu là nàng thích náo nhiệt, thưởng hoa ngắm cảnh mà thôi.

Chẳng qua không được như mong muốn, bị Thẩm phu nhân cùng Thẩm Tích Thư thấy nàng nói chêm chọc nàng vài câu, nàng cho dù tính khí tốt cũng phải nóng nảy bực mình.

“Vẫn là Toàn nhi của nương thông minh. Ha ha ha ha” Nghe xong lời Vương Toàn nói, Vương phu nhân cao hứng ôm bụng phá lên cười, hậu viện Vương gia vang lên tiếng cười không ngừng.

An vương phủ

“Cạc cạc cạc cạc cạc.” Con vịt bãi đường cùng Thẩm Tích Họa cũng đi theo nàng về động phòng, đơn giản là Vương gia thân mình không tốt, cho nên đem Thẩm Tích Họa an bày đến ở trong viện bên cạnh An vương gia, động phòng hôm nay cũng liền cùng con vịt qua một đêm.

Thẩm Tích Họa cũng vui vẻ tiếp nhận.

Thẩm Tích Họa đói bụng, trực tiếp vén khăn voan, cầm lấy thức ăn trên bàn cho vào miệng, tuy rằng không hợp quy củ, nhưng từ lúc gả đến An vương phủ đến bây giờ thì làm gì có quy củ gì mà đáng nói.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tiểu thư nhà người không thích nữ nhân!!!

“An vương phi, Vương gia phân phó bởi vì vẫn chưa xuống giường được, cho nên mọi thứ đều miễn, sáng sớm ngày mai Vương phi sang chiếu cố Vương gia là được rồi. Có chuyện gì thì cứ việc tìm lão nô, tôi là Tô quản gia vương phủ.” Tô quản gia cũng không đẩy cửa bước vào, mà là trực tiếp ở cửa nói.

“Làm phiền Tô quản gia phục lệnh Vương gia, ta đã biết.” Thẩm Tích Họa đã tự đem khăn voan lấy xuống, tuy rằng có chút không hợp quy củ, nhưng những nghi lễ cần thiết thì đã làm xong, cho nên nàng rất mệt, theo lúc thức dậy cho đến bây giờ nàng vẫn chưa có gì vào bụng, làm nàng đói bụng đến run rẩy.

Sau khi ăn một vài thứ vào bụng mới cảm thấy thoải mái hơn.

“Tiểu thư, cô đang ăn cái gì thế?” Đông Mạt cầm một ít điểm tâm trong tay đẩy cửa bước vào, không nghĩ tới nhìn thấy cảnh tiểu thư nhà mình đang ngồi ăn thức ăn ở trên bàn.

“Có phải cô rất đói bụng hay không?”

“Ừm, đói muốn chết.” Thẩm Tích Họa nhìn Đông Mạt ủy khuất nói, nói thật thành tâm ở cô đại thật sự rất mệt nha.

Lúc trước còn mong ngày sau kết hôn nhất định phải làm một hôn lễ thể kỷ, nhưng cuộc đại hôn hôm nay dù cho đã tính lược rất nhiều nghi thức nhưng cũng làm cho nàng mệt mỏi muốn nằm sấp.

Cơ thể này thật sự quá kém, từ khi nàng đến nơi này đang lúc mùa xuân ấm áp, thoải mái cho nên nàng liền cả ngày lười biếng nằm một chỗ không vận động, làm cho xương cốt tệ như vậy. Tối vương phủ này nên rèn luyện cho tốt.

Việc đầu tiên nàng cần phải làm là bắt tay vào quản lý vương phủ, nếu không bị bọn họ giẫm đạp trên đầu, vậy chẳng phải là làm trái với ước nguyện ban đầu?

“Đông Mạt, ta cho em hỏi thăm chuyện trong vương phủ đã hỏi xong chưa?” Sau khi com rượu vừa no, Thẩm Tích Họa mới hỏi thăm sự tình.

“Dạ, đã hỏi rõ ràng. An vương gia có sáu thị thiếp, hai sủng phi, đều là người hoàng hậu an bày cho An vương gia. Hai vị sủng phi là đích nữ Diêm Thanh Lam của thừa tướng Diêm đông cùng đích nữ Trương Như Di của lễ bộ thượng thư Trương Thượng. Sáu thị thiếp cũng là thứ nữ của các tiểu quan gia.”

Thẩm Tích Họa cẩn thận nghiêm túc nghe Đông Mạt trả lời, cẩn thận tự hỏi, không nghĩ tới tên ma ồm kia còn có thể có tám tiểu thiếp. Chỉ sợ tiếp theo các nàng không phục, tất nhiên sẽ có hành động. Khó miệng cong lên một chút tươi cười.

Đông Mạt nói xong liền nhìn thấy tiểu thư nhà mình đang mỉm cười, liền quên cả nói.

“Đông Mạt? Sao thế?” Thẩm Tích Họa đang nghe đột nhiên thấy im lặng, chỉ nhìn thấy Đông Mạt đang nhìn nàng chăm chú, “Tiểu thư nhà em không thích nữ nhân!!!” Thẩm Tích Họa đặc biệt nhấn mạnh nói.

“Tiểu thư.” Bị Thẩm Tích Họa chế nhạo như vậy, mặt Đông Mạt lập tức đỏ hồng giống như quả táo, còn Thẩm Tích Họa thì mắt mang ý cười nhìn hai gò má Đông Mạt, nàng nhìn không được có ý nghĩ muốn cắn một ngụm. Hương vị thơm ngọt vừa miệng. Đông Mạt lại thẹn thùng cúi đầu, “Tiểu thư em không phải có ý này.”

“Đông Mạt tỷ tỷ, sao mặt tỷ lại đỏ thành như vậy hả?” Xuân Hương đi vào phòng thấy Vương phi nhà nàng thì đang cười, Đông Mạt thì đứng cúi đầu, mặt đỏ hồng, hồng đến cả tai và cổ. Chẳng lẽ tiểu thư nhà nàng cùng Đông Mạt có gì đó?

“Khụ khụ ... Xuân Hương, đến ngồi xuống đi.” Thẩm Tích Họa nhìn ánh mắt xoay tròn của Xuân Hương chỉ biết nàng ta đang suy nghĩ gì

Nàng ho nhẹ hai tiếng, “Đến đây ta nói cho em nghe.”

“Tiểu thư, không cho nói.” Trên mặt Đông Mạt nóng như lửa, lập tức liền không hề có hình tượng bỏ nhào vào trên người tiểu thư nhà mình. “Xuân Hương không có gì hết.”

“Ha ha ha ha.” Thẩm Tích Họa nhìn bộ dáng Đông Mạt không hề có tượng như thế làm cho nàng tức cười.

“Đông Mạt tỷ tỷ, sao tỷ có thể làm vậy với tiểu thư, không đúng đã đổi thành Vương phi.” Xuân Hương lập tức nhớ tới tiểu thư nhà mình đã biến thành Vương phi, không thể giống như trước kia gọi nàng là tiểu thư.

“Xuân Hương, không sao, ở trong phòng ba người chúng ta chính là tỷ muội. Cứ gọi ta như trước đi.” Thẩm Tích Họa cho tới bây giờ không thích bị quy củ quản chế, nguyên nhân đồng ý gả thay cũng chính là muốn được tự do. Hơn nữa là quang minh chính đại được tự do.

Nàng chỉ cần không hồng hạnh xuất tường, còn có cái gì mà không được ?

“Được rồi, ta rất mệt, hai em cũng đi nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai ta còn phải đi xem phu quân của ta nữa.” Nàng vừa ngáp vừa đi về phía giường, vừa nói với hai nha hoàn của nàng.

Kế tiếp có lẽ sẽ có cuộc chiến lớn giữa các nữ nhân, nàng phải giữ tinh thần để chiến đấu mới được.

“Dạ, tiểu thư muốn tắm sao? Em đi chuẩn bị nước.”

“Ừm, ý hay, đi đi.” Đang mệt mỏi, tắm rửa một cái cho thả lỏng một chút.

Một đêm ngủ ngon không mộng mị.

Cảm giác ở vương phủ này so với Thẩm phủ thoải mái hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đã biến thành Vương phi

Sáng sớm ngày hôm sau, trời chưa sáng, Thẩm Tích Họa đã bị người gọi dậy, Đông Mạt cùng Xuân Hương nghe được tiếng nói cũng thức dậy, vì Thẩm Tích Họa chuẩn bị rửa mặt.

Người vương phủ căn bản là không có chuẩn bị quần áo cho nàng, cũng may nàng có chuẩn bị vài bộ.

Nàng lựa chọn một bộ xiêm y cũng không điểm lệ, màu trắng viền vàng, trên áo có thêu vài đóa hoa đào màu đỏ theo phương pháp chữ thập rất đẹp mắt.

Để Đông Mạt búi một kiểu tóc đơn giản, không dùng nhiều trang sức, vô cùng đơn giản, cũng bởi vì sự vô cùng đơn giản này đã đem khí chất của nàng thể hiện ra, nhẹ nhàng như một đóa hoa đào, đôi mắt linh động hơi ướm chút lạnh lùng, làm cho sự uy nghiêm của một Vương phi phát ra.

Thời điểm nàng bước đi ra ngoài, đã có nha hoàn đang đứng chờ ở bên ngoài.

“Thỉnh Vương phi đi theo nô tì.” Nha hoàn luôn đứng cúi đầu ở ngoài cửa. Nói xong câu đó liền đi phía trước dẫn đường.

“Ngươi tên là gì?”

“Khởi bẩm Vương phi, nô tì kêu Tùy Hạ.” Thanh âm của nàng không mang chút hèn mọn, cũng không có khinh thường, chỉ giống như khối băng trả lời câu hỏi của Thẩm Tích Họa.

Nhìn bộ dáng của nàng ta, Thẩm Tích Họa cũng không nói gì nữa, trực tiếp mang theo Đông Mạt cùng Xuân Hương đi theo phía sau.

Bởi vì viện của Thẩm Tích Họa ở bên cạnh viện Trường Thọ của Vương gia.

Trường Thọ viện là do hoàng hậu vì Vương gia đặt tên, hi vọng được may mắn, nhưng ai cũng biết một chút may mắn cũng không có, nhưng vẫn giữ lại tên.

Khi Thẩm Tích Họa đi đến trước cửa viện Trường Thọ, nhìn thấy tên trên bảng tên, nén cười, Trường Thọ viện, ai có biết trường thọ hay không, không có mạng để hưởng phúc, hoàng hậu nương nương lại còn cho hẳn nhiều thị thiếp như vậy, còn là một đám có địa vị so với nàng còn cao quý hơn, nàng lại là người có địa vị thấp nhất, cũng chỉ vì ngày sinh tháng đẻ này hợp với An vương gia cho nên được làm Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ký lai chi, tắc an chi (Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó)

Không đúng, không phải ngày sinh tháng đẻ của nàng, mà là ngày sinh tháng đẻ của Thẩm Tích Thư cùng với An vương gia này tương đối hợp.

Tuy hợp nhưng người gả tới đây lại không phải là Thẩm Tích Họa nàng sao?

Nàng xuyên không đến đây chắc là ông trời đùa giỡn nàng, bắt quá tục ngữ có nói “ký lai chi, tắc an chi.” Cứ thuận theo tự nhiên thôi.

“Muội muội Diêm Thanh Lam cùng chúng muội muội thính an tỷ tỷ.” Sau khi Thẩm Tích Họa tiến vào viện Trường Thọ, chỉ thấy một nhóm chúng nữ tử, ăn mặc xinh đẹp, làm cho người ta hoa cả mắt, ai nấy cũng trang điểm xinh đẹp hơn Thẩm Tích Họa, thậm chí quần áo trên người so với nàng còn tốt hơn.

Diêm Thanh Lam là nữ nhi của thừa tướng, vào cửa lại là sủng phi, cho nên địa vị so với Trương Như Di cũng cao hơn một bậc.

Nàng ta nhìn trang phục đơn giản của vương phi, thậm chí ngay cả trang điểm cũng không thể nên trong mắt mang theo sự khinh thường, nàng thân là nữ nhi của thừa tướng lại thấp hơn nữ nhi của một thương nhân một bậc, điểm ấy làm cho trong lòng nàng rất phiền muộn.

Bất quá đã đến An vương phủ, cho dù có là Vương phi thì nàng cũng sẽ làm cho nàng ta thành hạ đường Vương phi thôi.

Trong lòng nàng cười lạnh, mà Trương Như Di đứng bên cạnh lại đưa ra vẻ mặt lạnh như băng, cũng không có biểu hiện gì, chỉ có thời điểm nhìn thấy Thẩm Tích Họa hơi hạ đầu một chút, sau đó liền khôi phục nguyên dạng.

“Ủm, đều là tỷ muội, không cần khách khí.” Ánh mắt Thẩm Tích Họa nhìn quét một vòng, chỉ thấy có một nữ tử mặc quần áo màu thủy lam không mang ánh mắt khinh thường, còn những người khác trong mắt đều là sự khinh thường nhìn nàng, nàng cười lạnh, khinh thường thân phận của nàng sao? Dù sao nàng vẫn là Vương phi, ở An vương phủ này nàng chính là người có địa vị cao nhất.

Chỉ là mấy kẻ tiểu nhân nhảy nhót, đối với nàng mà nói thì cũng chẳng có tác dụng gì.

“Đội bốn vương phi đi thăm Vương gia xong, lại cùng chúng muội muội tâm sự.” Tuy nàng không được sinh ra ở nhà quan, nhưng mà không bởi vì vậy mà thiếu đi khí thế của một Vương phi. Trong sự uy nghiêm mang theo một tia sang trọng, mà không nhìn thấy ở nữ nhân nào khác.

Nhóm nô tài ở Trường Thọ viện, sau khi nhìn thấy Thẩm Tích Họa đều có cảm giác như thế.

Tô quản gia cũng từ bên trong đi ra, thấy vương phi tuy ăn mặc đơn giản lại phiêu dật tựa như tiên nữ làm cho ông nhất thời ngây ngẩn cả người.

Ông có nghe qua dáng vẻ của Thẩm Tích Thư, tựa hồ người hiện tại so với lời đồn đãi có điểm bất đồng, dung mạo của nàng không thể nói rõ được dung mạo đó có xứng với danh hiệu là đệ nhất mỹ nhân thành Diên châu hay không, nhưng xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân lại thấy cũng không quá đáng.

Cái loại khí chất cao quý này tựa hồ ông chưa từng nghe nói qua, chẳng lẽ là bởi vì sau khi gả cho Vương gia, qua một đêm liền trưởng thành?

Thẩm Tích Thư là hòn ngọc bảo bồi trong lòng Thẩm lão gia, nâng trong tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan, thấy thế nào cũng không có khả năng có loại khí chất này.

Cho nên sẽ rất mảnh mai dịu dàng hoặc là rất kiêu ngạo hung hăng, sẽ không giống như người ở trước mặt ông.

Làm cho ông rất là nghi hoặc.

Nghĩ như thế ông lập tức gọi một gã sai vặt đến gần, ghé vào lỗ tai hẩn nhẹ giọng phân phó, nói xong, gã sai vặt kia liền vội vàng rời khỏi.

“Bọn muội muội cùng với tỷ tỷ vào xem thân mình Vương gia như thế nào. Hoàng hậu nương nương cũng cực kì quan tâm sau khi thành thân thân mình Vương gia có khỏe hay không.” Diêm Thanh Lam đi theo Thẩm Tích Họa vào phòng khách, ngoài miệng còn không quên nhắc nhở Thẩm Tích Họa, nàng ta bắt quá là vì thân mình của Vương gia, vì Vương gia xung hỉ mà gả tới đây, không phải bởi vì Vương gia thích mà được gả tới.

Vương gia cả ngày nằm ở trên giường, làm sao có thể nhìn thấy được nữ nhân nào. Nàng mỉm cười. Ngoài trừ trong phủ có vài người, bên ngoài căn bản là không có.

Nữ nhân trong phủ cũng là bởi vì hoàng hậu nương nương cấp cho Vương gia, nếu không phải như thế, có lẽ đã sớm bị Diêm Thanh Lam giải quyết, nàng là nữ nhi bảo bối của thừa tướng, nguyên bản là thừa tướng không đồng ý đem nữ nhi của ông gả cho An vương gia làm sủng phi, ông ta là người dưới một người trên vạn nhân, nữ nhi của thừa tướng sao có thể làm thiếp được, lấy tư thái nữ nhi của ông ta đủ để gả cho Vương gia nào đó làm Vương phi, thậm chí là gả cho thái tử làm thái tử phi cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trượng phu trên danh nghĩa

Đâu ai biết, nàng là do thích An vương gia, còn đi lấy lòng hoàng hậu, dưới tình huống hẩn không biết, tìm cách làm cho đế hậu tứ hôn, thánh chỉ đã hạ sẽ không thể thay đổi. Chuyện đã thành kết cục đã định.

Dù sao nàng cũng là nữ nhi bảo bối của phụ thân, tất nhiên sẽ không cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ, chung quy cũng là nữ nhi được ông yêu thương chiều chuộng từ nhỏ đến lớn. Nàng ý vào sự yêu thương của hoàng hậu nương nương cùng phụ thân là thừa tướng, ở An vương phủ hưởng đãi ngộ như một chính phi, nhưng Vương gia là cái ám sắc thuốc, cả ngày đều nằm ở trên giường, chưa bao giờ sùng hạnh qua các nàng.

Điểm này làm cho chúng nữ nhân An vương phủ đều cao hứng chỉ ngoại trừ Diêm thanh lam, Diêm Thanh Lam cho dù là nữ nhi của thừa tướng, địa vị có cao tới đâu thì cũng là nữ nhân không được trượng phu sùng hạnh.

“Các người trước chờ ở bên ngoài đi, Vương gia bị bệnh cần yên tĩnh, nhiều người đi vào sẽ quá nhiều sự thanh tịnh của Vương gia.” Thẩm Tích Họa nhìn một đám nữ nhân có chút không thích, chủ yếu là vì trên người các nàng có mùi phấn son quá nồng, nàng nghĩ thấy còn có chút đau đầu, huống chi là cái tên An vương gia ốm đau quẩn thân kia.

Tuy nàng cũng không thích hẩn, thậm chí cũng chưa từng thấy qua, nhưng nói như thế nào cũng là trượng phu trên danh nghĩa của nàng. Hơn nữa tuy nàng là gả thay, nhưng dù sao nàng thật sự đã được gả vào đây.

“Tỷ tỷ, để muội muội bồi tỷ tỷ vào nhé?” Diêm Thanh Lam nói xong cũng đang chuẩn bị bước vào, lại bị Thẩm Tích Họa ngăn lại.

“Muội muội đừng bước, tỷ tỷ muốn cùng Vương gia nói chút chuyện.”

“Thẩm Tích Thư, người dám ngăn cản ta? Người bắt quá chỉ là một nữ nhi của một thương nhân, địa vị thấp, đừng tưởng rằng ở An vương phủ là Vương phi thì rất giỏi.” Diêm Thanh Lam không phải là một nữ nhân trầm tĩnh, bị Thẩm Tích Họa cản lại như vậy, liền tức giận, lập tức mở miệng chỉ trích.

Thẩm Tích Họa không phản ứng gì về câu nói của nàng ta, mà chỉ thấy thông suốt. Khỏe miệng nàng mỉm cười, “Chẳng lẽ muội muội không đồng ý sự lựa chọn của hoàng hậu nương nương? Cảm thấy sự lựa chọn của hoàng hậu nương nương là sai? Nếu là như thế, muội muội nên đi tìm hoàng hậu nương nương lý luận. Tỷ tỷ tuyệt sẽ không ngăn cản, nhưng bây giờ chúng ta đang đứng trước cửa phòng ngủ của Vương gia lớn tiếng ồn ào, muội quá rầy Vương gia nghỉ ngơi, đừng trách tỷ tỷ lòng dạ độc ác.”

Lại là hoàng hậu, lại là Vương gia, đem hai thế lực ra uy hiếp, làm cho Diêm Thanh Lam á khẩu không trả lời được.

“Đồng Mạt, Xuân Hương, chúng ta vào đi thôi.” Thẩm Tích Họa nói xong, con mắt vẫn không nhìn Diêm Thanh Lam, lạnh lùng nhìn về phía trước, đợi cho sau khi các nàng tiến vào, Xuân Hương trực tiếp đóng cửa lại.

Tiến vào trong phòng mùi thuốc đông y liền nhanh chóng chui vào chóp mũi các nàng.

Thẩm Tích Họa cũng không thấy khó chịu, ngược lại cảm giác có chút dễ chịu.

“Khụ khụ... Là ai?” Người trên giường tựa hồ là nghe được tiếng động, ho khan hai tiếng, thanh âm có chút suy yếu, có chút khàn khàn lại mềm mại dễ nghe, thanh âm truyền đến làm cho Thẩm Tích Họa không nhịn được yêu thích.

Trong lòng chợt có một cảm giác rất kỳ dị.

“Vương gia, là ta, tân vương phi của ngài.” Thẩm Tích Họa không tỏ vẻ mềm mại yếu đuối dưới đi đến bên giường An vương gia, đập vào mắt là một khuôn

mặt tuấn dật lại có chút yêu nghiệt tà mị, một đôi mắt hoa đào hút hồn người, trong ánh mắt lộ ra một loại khí thế vương giả, đôi môi mỏng tái nhợt cũng dị thường xinh đẹp.

Sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng lại không chút nào ảnh hưởng đến vẻ tuấn mỹ của hắn.

An vương gia giờ phút này hít lại con người, nhìn nữ nhân trước mắt tự xưng là tần Vương phi của hắn. Trong lúc nàng đánh giá hắn, hắn cũng đồng thời đánh giá nàng.

Nhìn bộ dáng hắn có chút thống khổ.

Nhiều mày, “Khụ khụ.” Tiếng ho lại từ cổ họng phát ra.

“Vương gia, cẩn thận bị lạnh.” Nàng nhìn bộ dáng tái nhợt của hắn, trong đôi mắt lạnh lùng thoáng có chút đau lòng, nên không ý thức được động tác của bản thân, thân thể cũng đã ngồi xuống bên giường của hắn giúp hắn dịch chân, “Vương gia uống thuốc chưa?”

Từ ngữ quan tâm từ trong miệng nàng phát ra, làm cho Đông Mạt đang đứng phía sau lâm vào ngạc nhiên, nàng cũng chưa từng thấy tiểu thư có thể nhiệt tâm như thế với ai, thế nhưng lại quan tâm An vương gia như vậy. Chẳng lẽ tiểu thư... Nghĩ đến đó nàng nở nụ cười, thấy An vương gia cũng dùng ánh mắt như thế nhìn tiểu thư nhà mình, trong lòng Đông Mạt cũng là cao hứng, xem ra tiểu thư nhà nàng gả đúng người rồi, chỉ là không biết Vương gia còn có thể sống được bao lâu, phi phi phi, miệng quạ đen, không thể nghĩ như thế, hạnh phúc của tiểu thư nhà nàng phải nhờ vào Vương gia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Nàng tùy thời đều có khả năng trở thành quả phụ (1)

Xuân Hương đứng một bên thấy An vương gia tuấn mỹ như thế, trong lòng bắt đầu có chút mừng thầm, trong lòng đã có chút rục rịch. Nếu nàng có thể được làm thị thiếp của Vương gia, địa vị của nàng sẽ được nâng cao.

“Vương gia, ngài muốn rời giường sao? Nô tì đi lấy quần áo cho ngài nhé?” Xuân Hương nhìn An vương gia, trong đôi mắt mang theo chút tình ý, muốn làm cho An vương gia chú ý, nhưng là càng làm lại càng hồ đồ, An vương gia hàng năm đều nằm ở trên giường, không thể đứng lên đi lại, nàng ta còn hỏi hắn là có muốn rời giường hay không. Như vậy là có ý gì?

Ánh mắt Thẩm Tích Họa sắc bén nhìn Xuân Hương, ánh mắt của nàng làm cho Xuân Hương hoảng hốt, “Xuân Hương, người ra ngoài đi.”

“Vương gia, thật có lỗi, nha hoàn của ta không hiểu chuyện.” Nàng thấy được trong mắt Xuân Hương có một tia bất thường, thậm chí sau khi nàng nói xong, lại lộ ra một chút ác độc.

Thẩm Tích Họa nhiều mày, nha đầu này không thể giữ được, sớm hay muộn sẽ nghĩ cách trèo lên giường An vương gia, nghĩ đến đây, nàng không biết tại sao trong lòng tựa hồ như có một chút ê ẩm, làm cho nàng có chút kỳ quái, nhưng cũng không muốn đi truy cứu.

An vương gia liền lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của Thẩm Tích Họa, khí chất trên người của nàng, bất đồng với những nữ tử hắn từng gặp qua, kỳ thực cuộc nói chuyện mới vừa rồi ở trước cửa hắn có nghe được, nàng là một nữ tử rất có trí tuệ.

“Không sao.”

“Vương gia nô tì phải đi ra ngoài thật sao?” Xuân Hương tựa hồ có chút không cam lòng, còn muốn tiếp tục ở lại trong phòng.

“Xuân Hương, người cảm thấy lời nói của ta thối lắm có phải hay không, cút xuống.” Thẩm Tích Họa không thích nhất là có người cãi lệnh của nàng, mà Xuân Hương lại dám làm điều đó, nàng tức giận, hai tròng mắt xuất hiện tức giận, ánh mắt tràn ngập uy nghiêm, ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng mất hứng liền trực tiếp mắng chửi, lại không có người nào dám cãi lại, hiện nay nha hoàn của nàng thế nhưng lại dám chọc nàng.

“Vâng, Vương phi.” Nhìn thấy Thẩm Tích Họa tức giận, trong mắt Xuân Hương tràn ngập không cam lòng, nhưng lại lo ngại Thẩm Tích Họa tức giận, không thể không rời đi.

An vương gia nhìn bộ dáng tức giận của Vương phi, nghe lời nói của nàng, làm cho hắn cảm thấy hứng thú, đôi mắt hoa đào cứ như vậy nhìn nàng. Nàng còn có thể nói lời thô tục, đây là một thiên kim tiểu thư của nhà giàu có sao?

Tuy rằng hắn luôn nằm ở trên giường bệnh, cũng có nghe qua danh hiệu của Thẩm Tích Thu, đệ nhất mỹ nhân cùng đệ nhất tài nữ thành Diên châu. Là một nữ tử có trí thức hiểu lễ nghĩa, lúc này nàng như thế, cùng lời đồn hắn nghe không giống nhau. Mấy kiếm hơi nhủ, làm cho người ta nhìn không thấu suy nghĩ của hắn.

Đôi mắt hoa đào kia hạ thấp mi làm cho người ta không đoán được cảm giác thật của hắn.

Thẩm Tích Họa nhìn hần, có chút đoán không ra suy nghĩ của hần. Một người nam nhân suốt ngày nằm ở trên giường sẽ có ánh mắt như thế sao?

“Vương gia, ta có chuyện muốn nói với ngài.” Nàng quyết định thẳng thắn. Nam nhân này đã là phu quân của nàng, tuy rằng chỉ là trên danh nghĩa, nhưng có một số việc vẫn nên nói cho rõ, miễn cho đến lúc đó cái đám nữ nhân ngoài kia biết nàng là người gả thay, đem chuyện này làm lớn ra, nếu hiện giờ nói cho An vương gia biết, đến lúc đó, hần cũng có thể giúp đỡ, dù sao hiện nay người trở thành Vương phi của hần là nàng -- Thẩm Tích Họa, mà không phải Thẩm Tích Thư.

“Vương phi có chuyện gì muốn nói với bốn vương? Bốn vương nghe.” Khóe miệng hần hơi hơi gợi lên chút tươi cười, khuôn mặt cùng với sắc môi tái nhợt cũng không ảnh hưởng đến bộ dáng tà mị tùy ý kia của hần, đủ để làm cho nữ nhân lâm vào điên cuồng.

Cổ đại này chẳng lẽ là thừa thãi mỹ nam, mỹ nữ thế ư? Thẩm Tích Họa trong lòng nghĩ, ở hiện đại nữ nam nàng nhìn thấy chủ yếu là những ngôi sao, mà không giống như ở nơi này. Đến nơi này chỉ có hai tháng ngắn ngủn mà nàng đã được nhìn thấy được một vài mỹ nữ, cùng với hai ba cái soái ca.

Ma ồm này có thể danh xưng là soái ca, giờ tay nhắc chân đều làm cho người ta cảm thấy mười phần đẹp mắt, nếu khuôn mặt tái nhợt kia khôi phục như bình thường, tuyệt đối là mê chết nữ tử thiên hạ.

Đáng tiếc bộ dáng bệnh tật của ma ồm, lại làm cho chúng nữ tử đều tránh xa không gần.

Nếu Thẩm Tích Thư nhìn thấy bộ dáng của hần, có lẽ sẽ hối hận đến xanh cả ruột luôn?

“Ta không phải Thẩm Tích Thư mà là muội muội Thẩm Tích Họa. Nếu Vương gia không thích Tích Họa, Tích Họa có thể không xuất hiện trước mặt của Vương gia, Tích Họa biết nếu bị hoàng hậu nương nương hoặc là chúng muội muội biết được sự thật, Thẩm gia cùng Tích Họa có lẽ khó thoát khỏi kiếp nạn, Tích Họa hiện nay đã gả cho Vương gia, Tích Họa cũng không muốn đối gạt Vương gia. Tích Họa không cầu gì khác, chỉ cầu Vương gia có thể giữ cho Tích Họa cùng Thẩm gia an toàn.” Thẩm Tích Họa sắc mặt lạnh nhạt nói, nàng không cần Thẩm gia, nhưng lại quan tâm ngũ di nương, nữ nhi ruột lại không thể quang minh chính đại mà quan tâm chăm sóc, nếu diệt Thẩm gia, ngũ di nương sẽ ra sao?

Ánh mắt An vương gia nhìn chăm chú Thẩm Tích Họa làm cho nàng đoán không ra ý nghĩ, nàng không biết hần có đồng ý với nàng hay không.

Nhìn bộ dáng suy nghĩ của hần, Thẩm Tích Họa cảm thấy dị thường đẹp mắt, nam nhân này thật là tiêu điểm thu hút người khác.

“Khụ khụ khụ khụ.” Hần đột nhiên khụ vài tiếng, Thẩm Tích Họa lập tức đứng dậy đến bên bàn rót nước, trong nước lạnh rót chút nước ấm, độ ấm vừa phải mới đưa cho An vương gia uống. “Vương gia uống miếng nước trước đi. Đợi Vương gia suy nghĩ xong, lại cho Tích Họa một câu trả lời thuyết phục được chứ?” Thẩm Tích Họa đi đến bên người hần, dùng một tay nhẹ nhàng nâng đầu hần dậy, cho hần uống nước.

Nàng đến gần hần, có một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt, giống như mùi hương của hoa đào, mùi thơm nhàn nhạt tràn vào chớp mũi, làm cho người ta phi thường thoải mái, so với hương vị phấn son trên người nữ nhân khác bất đồng.

Chính là bởi vì mùi vị phấn son, cùng với cảnh đấu đá giữa các nữ nhân, cho nên cho tới bây giờ hần đối với nữ nhân đều là tránh được thì cứ tránh. Nữ nhân ở trong phủ đều là mẫu hậu cứng rắn đưa đến cho hần, hần đã cự tuyệt mà cự tuyệt không xong, chỉ là không để cho các nàng bước vào Trường thọ viện.

Nguyên bản cũng cho rằng Thẩm Tích Thư cũng là nữ nhân như vậy, hần cũng không muốn gặp.

Không nghĩ tới lại gặp cảnh linh miêu hoá chúa, nhưng linh miêu này lại làm cho hần có cảm giác không hề giống như thế.

Hần cũng biết rõ lời đồn đãi về hần ở bên ngoài như thế nào, sợ là những nhà giàu có ở thành Diên châu tuyệt sẽ không nguyện ý để cho nữ nhi của mình gả cho một cái tên ma ồm như hần, nghĩ đến đó chỉ sợ Thẩm gia cũng không nguyện đem bảo bối Thẩm Tích Thư gả cho Vương gia này là hần, bảo bối vừa là đệ nhất mỹ nhân vừa là đệ nhất tài nữ, Thẩm lão gia sao có thể nguyện ý gả chứ.

Xem ra hần không có đoán sai.

Nghĩ đến đó khóe miệng liền gợi lên một chút tươi cười.

Tự tin mỉm cười, khóe môi gợi lên, thêm chút lười nhác, lại không thiếu khí thế quân lâm thiên hạ, tựa hồ như mọi vẻ đẹp đều tập trung ở trên người hần, chỉ có duy nhất một khuyết điểm nhưng sau khi nhìn đến dung mạo của hần tựa hồ lại biến thành một loại ưu điểm.

Dung mạo tái nhợt vì bệnh tật càng tôn lên nét đẹp tà mị của hần.

“Vậy vì sao ngươi lại đồng ý gả cho bốn vương?” Hần tò mò vì sao nữ nhân khác chưa thấy qua hần nhưng lại tránh hần còn không kịp, mà nàng lại nguyện ý gả cho một trượng phu tùy thời đều có khả năng chết đi, cũng nói rõ là nàng tùy thời đều có khả năng trở thành quả phụ, lại là một thiếu nữ quả phụ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nam nhân cũng là có rất nhiều tâm kế (2)

“Ồ Thâm gia ta chỉ là một thứ nữ không được ai thương, tương lai gả xa cũng sẽ không tốt như gả đến đây.” Nàng không thích vận mệnh bị người khác sắp đặt, nhưng ở cổ đại lạc hậu này, vận mệnh bị bài bố là chuyện khó tránh khỏi, thế nhưng sự lựa chọn hôm nay nàng cho là tốt nhất, là một thứ nữ không được thương, đến lúc đó gả đi nhất định sẽ không phải là chỗ tốt gì.

Nàng cúi thấp ánh mắt, trong mắt có chút bất đắc dĩ. Nàng vẫn là vì ngũ di nương đang ở Thâm gia kia, nữ nhi của mình lại không thể quang minh chính đại kêu bà một tiếng nương, như thế có bao nhiêu xót xa.

An vương gia trên giường nhìn trong mắt nàng thấy có sự cam chịu cùng bi ai, có ý nghĩ muốn vươn tay chạm vào khóe mắt nàng, nhưng lập tức bị hấn đè ép xuống.

“Người không sợ tùy thời sẽ biến thành quả phụ sao?” Về mặt hấn mang khiêu khích, hứng thú nhìn nàng, nhìn xem nàng sẽ trả lời như thế nào.

“Nếu sợ lời đồn, ta sẽ gả qua sao?” Nàng một bên vì hấn nhẹ nhàng dịch chân, một bên mỉm cười nói, trên sợi tóc của nàng cũng có mùi hoa đào, sợi tóc mềm mại kia thường thường nghịch ngợm đùa giỡn với chóp mũi của hấn.

Trên người hấn có mùi thuốc nhân nhật từng đợt chui vào chóp mũi nàng, không có chút khó ngửi, ngược lại cảm thấy phi thường dễ ngửi, quả nhiên là cái âm sắc thuốc, nếu không sao có thể có mùi thuốc đông y.

“Ha ha ha... Vương phi bốn vương thật đúng là không giống với người thường.” Nghe được lời của nàng, hấn bật cười, quả nhiên là người thú vị, nữ nhân này tựa hồ cũng không chán ghét như vậy.

“Cốc cốc.” Ngoài cửa tiếng đập cửa vang lên.

“Vào đi.” Thâm Tích Hòa thay An vương gia trả lời. Người bước vào là Tô quản gia, trong tay ông lúc này đang cầm một chén thuốc, mùi thuốc trực tiếp truyền vào chóp mũi Thâm Tích Hòa, mùi vị này tựa hồ có chút đắng, nước thuốc đen tuyền này vương gia uống xong chẳng lẽ không thấy đắng sao?

“Tham kiến Vương phi.” Ở bên ngoài hình như ông nghe được tiếng cười của Vương gia, Vương gia luôn luôn ở trên giường bệnh, chưa bao giờ cao hứng mà cười qua như thế, ông biết Vương phi ở bên trong, trong lòng ông liền đối với vị Vương phi này có đánh giá khác.

An vương gia là do ông chăm sóc từ nhỏ, tất nhiên tình cảm thâm hậu, chính là mỗi khi vì hấn đau lòng. Bệnh trạng vẫn không lúc nào khỏi, cho nên vương gia chưa bao giờ cho người khác sắc mặt tốt. Vì thế vương gia từ nhỏ cũng không thích cười.

Có thể làm cho Vương gia phát ra nụ cười từ nội tâm, làm cho ông rất cao hứng. Rốt cục ông đã có thể nhìn thấy Vương gia nở nụ cười, đó không phải nói lên là bệnh của Vương gia đã chuyển biến tốt?

Thâm Tích Hòa cau mày, từ trong tay Tô quản gia tiếp nhận chén thuốc, “Không có mứt hoa quả gì đó sao? Thuốc đắng như vậy, Vương gia uống xong miệng sẽ rất đắng, rất khó chịu.”

“Nô tài sơ sót, nô tài lập tức đi chuẩn bị.” Đã nhiều năm trôi qua Vương gia đều chỉ uống thuốc như vậy, trước giờ ông lại không nghĩ đến vì Vương gia chuẩn bị mứt hoa quả, Vương phi lại nghĩ tới, làm ông không khỏi vui mừng, Vương gia có thể lấy được thế tử như vậy thật sự là rất may mắn.

Nhưng trong lòng ông vẫn còn tồn tại sự nghi ngờ về Thâm Tích Thư, sao có thể với lời đồn lại khác biệt to lớn như thế, chỉ phải đợi gã sai vặt đi ra ngoài điều tra sớm trở về. “Không cần.”

“Đông Mạt, đi về phòng ta lấy chút mứt hoa quả lại đây, phải nhanh chút.”

“Vâng, Vương phi.” Đông Mạt trong lòng là vui mừng. Nếu tam tiểu thư biết bộ dạng Vương gia đẹp mắt như thế chỉ sợ sẽ hối hận muốn chết, nghĩ thế liền tăng nhanh cước bộ, ngày thường tiểu thư thích ăn vặt, cho nên mứt hoa quả là không thể thiếu được, không nghĩ tới đúng lúc cho Vương gia dùng.

Mới vừa rồi nàng còn lo lắng tiểu thư nói ra sự thật Vương gia sẽ xử trí tiểu thư nhà mình, không nghĩ tới lại làm cho Vương gia cười vui vẻ như vậy.

“Đông Mạt tỷ tỷ.” Nàng mới ra cửa, Xuân Hương đang chờ ở cửa, vẻ mặt đáng thương nhìn Đông Mạt. “Xuân Hương phải nhớ kỹ thân phận của mình. Người đợi ở đây đi.”

Lúc này Đông Mạt cũng nhìn ra Xuân Hương có chút tiểu tâm tư, trong lòng nàng có chút mất hứng, tiểu thư đối đãi với nàng ta tốt như vậy, nàng ta lại có loại tâm tư không đúng đắn này. Làm nàng thực rất không vui.

Nàng không đợi Xuân Hương trả lời liền chạy đi, chạy đến phòng Thâm Tích Hòa lấy mứt hoa quả trong ngày thường tiểu thư hay ăn.

Rất nhanh đã trở về đến trong Trường thọ viện.

“Đông Mạt tỷ tỷ.” Xuân Hương cắn môi, nhìn Đông Mạt, “Ta về sau sẽ chú ý nhớ kỹ thân phận, sẽ không như thế nữa.” Nàng sợ Đông Mạt không để ý đến nàng, đến lúc đó Vương phi cũng sẽ không để ý nàng nữa, sau đó sẽ đem nàng tống xuất ra khỏi phủ Vương gia, nếu thế nàng sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy Vương gia nữa. Nghĩ đến điều này, liền hối hận hành vi bán thân sao lại lỗ mẫm như vậy, nếu cần thận một chút, nàng sẽ không làm ra loại sự tình này.

“Ừm, ngơoi về viện trước đi thôi. Nếu chậm trễ Vương gia uống thuốc, tội của ngơoi liền lớn.” Nói xong không chút để ý tới Xuân Hương, trực tiếp chạy vào trong phòng Vương gia.

Ngoài cửa nhóm thị thiếp cùng sùan phi của Vương gia vẫn còn đang đứng chờ đợi, ai cũng đều muốn vào nhìn Vương gia, nhưng lại bị Đông Mạt nhanh chóng đem cửa đóng lại.

Trong nhóm nữ nhân có vài người còn chưa được gặp Vương gia, còn người đã từng gặp qua Vương gia, cũng đều vội vã muốn nhìn mặt hắn, ai nấy cũng đều bị dung mạo của hắn hấp dẫn, đều đòi trèo lên giường của hắn, nhưng vẫn không có cơ hội, Tô quân gia luôn luôn ngăn cản không cho bất luận kẻ nào tiếp cận Vương gia.

Lúc này có cơ hội được nhìn thấy thì lại bị Vương phi ngăn lại. Nghĩ như thế ai nấy cũng bực tức.

“Có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải là con của một thương nhân thôi sao, làm sao có thể so được với Diêm tỷ tỷ.” Ánh mắt nữ tử mặc trang phục xanh nhạt vẫn không ngừng nhìn vào bên trong, thấy cửa vẫn bị đóng kín, muốn nhìn lại không thấy được chút gì, trong mắt lập tức lộ ra một tia khinh thường, bất quá là một nữ nhi thương gia có địa vị thấp, còn dám làm như thế, nói như thế nào thì nàng cũng là nữ nhi của một quan gia.

“Nguyên Dao muội muội, không cần tức giận. Tốt xấu gì nàng ta cũng là tỷ tỷ của chúng ta, chúng ta còn chưa cho tỷ tỷ lễ gặp mặt, ngơoi sao có thể nói như thế?” Trong mắt Diêm Thanh lam mang theo ác ý, khuyên nhủ Nguyên Dao.

Nói đến đó, không ai nói gì chỉ mỉm cười, khoe miệng lộ ra một chút tươi cười. Các nàng đều có thể lý giải lời Diêm Thanh Lam nói.

Mà bên cạnh Diêm Thanh Lam, là sùan phi Trương Như Di cũng là sự dửng dưng, đối với nàng mà nói không có gì có thể vào được mắt của nàng. Vẫn là một khuôn mặt băng lạnh đến cực điểm.

Đối với An vương gia nàng căn bản là không có chút động tâm, cũng không muốn hắn sủng ái, nàng ở nơi này bất quá cũng là vì phụ thân, người nhà của nàng. Nếu không phải như thế, nàng quả quyết sẽ không gả đến An vương phủ.

“Vẫn là tỷ tỷ nói đúng.” Tiền Hiểu Phù cười nói, dáng vẻ Thẩm Tích Họa làm nàng có chút mất hứng. Nàng không thích cái dáng vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như không đem bất luận kẻ nào, hay là việc gì để vào mắt, còn tưởng rằng nàng ta là công chúa gì đó, bất quá chỉ là con của một thương gia.

Còn Trương Như Di, do cha nàng ta quan chức cao, cho nên được làm sùan phi, nàng cũng chẳng trách cái gì. Thế lực đâu không lại đành cam chịu.

Các nàng ở cửa nói xong, mà bên trong Thẩm Tích Họa nghe được cũng không để trong lòng, đem lời các nàng nói như là không khí cho qua, nếu không đụng vào nàng, nàng có gì để cho bản thân khó chịu.

“Tô quân gia, bảo mấy nữ nhân ở ngoài cửa đều trở về đi, sau này không cho ai đến quấy rầy.” An vương gia chân mày cau lại, hắn không thích nữ nhân chính là cảm thấy nữ nhân rất phiền phức, tâm kế rất sâu.

Trong hậu cung nguy hiểm trùng trùng, hắn bị bệnh nhưng vẫn có rất nhiều người muốn hại hắn, mà những người đó tự nhiên là những nữ nhân cùng mẫu hậu hắn không đội trời chung.

Mà hắn lại bỏ quên một điều, những nữ nhân này đấu đá nhau đều là vì một nam nhân.

Mà nam nhân cũng có rất nhiều tâm kế, nếu không có, làm sao có cảnh huynh đệ tương tàn? Đại thần triều đình lại đấu đá lẫn nhau.

Hắn chẳng lẽ chẳng phải cũng như thế hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nàng sẽ đối tốt với hắn (3)

“Tô quân gia đợi đã. Bảo các nàng đến viện bốn vương phi chờ đi, bốn vương phi tìm các nàng có việc.” Thẩm Tích Họa kịp thời ngăn trở cước bộ của Tô quân gia.

“Này... Vương gia?” Người ông luôn luôn nghe theo là Vương gia, mà Vương phi phân phó, ông cũng không thể không nghe, nhưng là sợ Vương gia sẽ không vui.

“Cứ theo ý Vương phi.” An vương gia phát phát tay. Cầm lên chén thuốc đắng đến đòi mạng mà uống. Sau khi hắn uống xong, Thẩm Tích Họa lập tức đem một quả hoa quả đưa vào miệng hắn, “Vương gia, không đắng sao? Sau này ta sẽ cho người chuẩn bị chút trái hoa quả, Vương gia uống xong thuốc ngậm cho ngọt miệng.”

Nàng mỉm cười, thấy hần uống thuốc, trong lòng nàng có chút đau lòng, nam nhân này mỗi ngày đều uống loại thuốc này, còn không ăn mứt hoa quả, thật không biết mấy năm nay hần sống như thế nào.

Thân thể khổ cực nàng không sợ, nhưng nàng lại rất sợ uống loại thuốc đông y, năm đó nàng có uống qua, uống một thời gian, mỗi lần đều là thừa dịp lên cha mẹ ăn chút kẹo cho ngọt.

Trong cuộc sống sau này nàng sẽ chăm sóc cho hần thật tốt, dù sao trên danh nghĩa hần cũng là phu quân của nàng.

“Vương gia, có đồng ý chuyện của ta hay không?” Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện lúc này, bởi vì Tô quân gia đi vào mà bị gián đoạn, nàng sống ở An vương phủ vẫn là cần một chút bảo đảm.

“Người đã là Vương phi của bốn vương, ta lại không đồng ý được sao? Chính là... Khụ khụ... Về sau chuyển đến trong Trường thọ viện đi, ở bên cạnh chăm sóc bốn vương.” Làm như có chút ái muội nói.

Đông Mạt đứng một bên nghe được, mặt liền đỏ lên.

“Vương phi, nô tì cáo lui trước.” Nói xong không đợi Thẩm Tích Họa trả lời liền ra khỏi phòng, đem phòng nhường lại cho hai người bọn họ.

“Sao lại đi ra đây?” Thời điểm Tô quân gia quay lại, nhìn Đông Mạt vẻ mặt đỏ bừng đang từ bên trong vội vã đi ra. Ông tràn đầy nghi hoặc muốn đi vào gõ cửa, nhưng là lại bị Đông Mạt đứng chặn lại.

“Tô... Tô... Quân gia, đừng đi vào, Vương gia... Vương gia cùng Vương phi...” Nàng nói chuyện cũng nói không rõ, mặt cũng càng ngày càng đỏ, hồng đến tận bên tai.

Tô quân gia là người đã có gia đình, con cũng đã lớn, thấy được bộ dáng Đông Mạt, trong đầu lập tức hiện ra một bức tranh, nghĩ như thế, trên mặt lập tức hiện ra nụ cười vui vẻ, xem ra Vương gia sẽ có hậu.

Bệnh của Vương gia có phải cũng sẽ tốt lên phải không? Vốn là cửa hôn sự này ông không thích hoàng hậu nương nương an bày cho Vương gia, nhưng hiện nay ông lại muốn cảm tạ hoàng hậu nương nương.

Ông trời phù hộ.

Ông liền vui vẻ cùng Đông Mạt canh giữ ở ngoài cửa, đương nhiên ông vẫn dựng lỗ tai để lắng nghe động tĩnh bên trong, nhưng làm cho ông thất vọng là cái gì ông cũng không nghe được.

Tuy vậy trong lòng ông cũng rất phấn khởi.

“Vương gia. Đây ...” Thẩm Tích Họa một chút tâm lý chuẩn bị đều không có. Nàng chưa bao giờ cùng kẻ nào đồng giường cộng chăn, khi nhìn thấy Đông Mạt đỏ mặt đi ra ngoài, nàng như nghĩ đến cái gì mà hai gò má xuất hiện đám mây đỏ.

Nàng đã gả cho hần làm Vương phi, Vương phi cùng Vương gia cùng nhau ngủ thật bình thường a, nhưng là ... Nhưng nàng lại thấy không được tự nhiên, lỡ như lúc đó hần muốn lau súng cướp cò thì nàng phải làm sao? Nhưng nghĩ lại hần đã bị bệnh thành cái dạng này cũng không có sức để làm, nhưng ai nha nha nha... xấu hổ, xấu hổ chết đi được. Từ từ nhắm hai mắt mà trong lòng lại cực kỳ gay dục.

An vương gia nhìn nàng từ từ nhắm hai mắt, bộ dáng chau mày, khóe miệng gợi lên một chút tươi cười, còn mang theo ý trêu đùa, tựa hồ cảm thấy rất thú vị.

Nàng thào hô một tiếng, “Được.” Hôn nửa ngày rốt cục nghẹn ra một chữ được.

“Vương gia hãy từ từ nghỉ ngơi, ta đi trước nhìn xem chúng muội muội.” Nói xong đỏ mặt nhanh chóng rời khỏi căn phòng làm cho hô hấp nàng mất tự nhiên.

Thời điểm mở cửa nhìn thấy Đông Mạt đỏ mặt cùng Tô quân gia đang dán lỗ tai trên cửa nghe lén, khi thấy cửa mở, hai người lập tức đứng thẳng thân mình.

Mặt nàng càng mất tự nhiên lại đỏ lên.

Tô quân gia cũng bỗng chốc ngưng ngưng đến gần, nét mặt già nua đỏ lên, “Vương phi.” Hai người đồng thời kêu ra tiếng, trong thanh âm tựa hồ là vui sướng.

“Khụ khụ, Tô quân gia, lão đi chiếu cố Vương gia, ta về trong viện trước.” Biểu cảm trên mặt có chút mất tự nhiên nói, một bộ dáng lạnh nhạt đi về phía trước.

Đông Mạt cười trộm đi theo phía sau Thẩm Tích Họa.

Trên mặt Tô quân gia tươi cười đi vào phòng ngủ An vương gia.

“Tô quân gia, cho người chuẩn bị cho Vương phi chút quần áo và vật dụng sinh hoạt, đem vào phòng của ta, đem vật dụng của Vương phi cũng đều chuyển đến Trường thọ viện, ngày sau Vương phi cùng bốn vương ở chung phòng.” Nghe đến đó làm cho Tô quân gia lại càng phấn khởi. Gật đầu đi ra bên ngoài bắt đầu cho người thu xếp, sau đó An vương gia lại cho gọi thân tín của hắn tới.

“Đông Mạt, đi lên.”

Thẩm Tích Họa nhìn Đông Mạt cúi đầu cười trộm đi theo phía sau, nàng liền khó chịu, không phải là ngủ chung thôi sao, cô gái nhỏ kia cười cái gì chứ.

“Vương phi, vạn vạn không thể.” Đông Mạt lập tức lắc đầu.

“Ta nói có thể là có thể, ta có việc muốn hỏi em.”

“Vương phi có chuyện gì cứ việc hỏi.” Đông Mạt vui vẻ, lập tức ngẩng đầu, vỗ ngực nói. Ở chung với Thẩm Tích Họa đã lâu, đã bị Thẩm Tích Họa tiêm nhiễm, chỉ cần cùng Thẩm Tích Họa ở với nhau sẽ không câu nệ lễ nghi.

Thẩm Tích Họa muốn hỏi chuyện nàng, tất nhiên nàng sẽ đặc biệt tích cực đi tới bên cạnh Thẩm Tích Họa.

“An vương gia tên thật là gì?” Nàng cảm thấy bản thân thật bị kích, bản thân gả cho cái nam nhân, còn không biết tên của nam nhân của chính mình gọi là gì, chỉ biết phong hào của hắn kêu An vương gia.

“Vương phi thế nhưng không biết? Em còn tưởng rằng cô đã biết rồi chứ?” Đông Mạt vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Vương phi. Tuy thế Đông Mạt vẫn nói, nhưng đầu tiên là quan sát một chút chung quanh có ai khác hay không, sau đó ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói ra. “Mặc Thanh Dạ.”

Sau khi nói xong, nàng còn nhìn quanh bốn phía, tước danh của Vương gia cũng không phải kẻ nào cũng đều có thể tùy tiện kêu, cho nên phải thật cẩn thận.

“Mặc Thanh Dạ? Ừm, ta đã biết, chúng ta đi thôi.” Khóe miệng nàng mỉm cười.

Thời điểm nàng tiến vào viện của mình, nhóm nữ nhân đều đang ngồi ở phòng khách chờ đợi. Đại sảnh rộng lớn nhưng giờ phút này đã đứng đầy người, tám nữ nhân, mỗi một người đều có hai nha hoàn hầu hạ, tất nhiên liền đứng đầy sảnh.

Nàng cũng không tức giận, khóe miệng gợi lên một chút tươi cười không có độ ấm, “Chúng muội muội đợi lâu.” Nàng đi đến ghế chủ vị, ngồi xuống, nhìn một đám đều mang sự chán ghét cùng với khinh miệt nhìn nàng ở phía dưới.

Đương nhiên nàng cũng chú ý tới một người không dùng cái loại ánh mắt ấy nhìn nàng, mà là ánh mắt lạnh lùng cùng với dò xét nhìn nàng. Cho nên có thể thấy được cô nương này không giống với những người khác.

Xuân Hương thấy Thẩm Tích Họa đã trở về, ngồi ở ghế chủ vị, nàng lập tức cúi đầu đi qua, đứng ở bên cạnh.

“Tỷ tỷ, bọn muội muội đến cũng không bao lâu.” Diêm Thanh Lam vẫn như trước đi đầu nói, lúc Thẩm Tích Họa còn chưa đến vương phủ, nàng chính là người quản lý toàn bộ gia quyền ở An vương phủ.

Tuy phải làm thiếp nàng cũng không vui vẻ gì, nhưng địa vị của nàng trong nhóm thị thiếp là cao nhất, sủng phi Trương Như Di lại dửng dưng với mọi chuyện, cũng không cùng các nàng hợp tác, luôn là một bộ dáng cao cao tại thượng, giống thế cho nên nàng đối với Vương gia cũng là không có hứng thú, đây là điều mà nhóm các nàng đều biết đến, cho nên cũng sẽ không để ý tới nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Thị thiếp (4)

“Tính hôm nay tỷ tỷ vừa mới tiến vào vương phủ này được hai ngày, tỷ tỷ vẫn chưa biết tên chúng muội muội, mong các muội muội có thể thông cảm tỷ tỷ. Báo tên cho tỷ tỷ biết.” Thẩm Tích Họa khi nói chuyện mang theo một loại uy nghiêm của nữ chủ nhân An vương phủ, tuyệt không có cái loại thẹn thùng của người mang địa vị thấp.

“Vương phi, các vị phu nhân. Lão quấy rầy một chút, Vương gia phân phó chúng nô tài vì Vương phi chuyển đồ.” Thẩm Tích Họa vừa nói xong không bao lâu, liền thấy Tô quân gia mang theo một vài gia đình nha hoàn tiến vào đại sảnh. Chuẩn bị vì Vương phi chuyển đến Trường thọ viện.

“Chuyển đồ? Chuyển đến chỗ nào? Là Tây uyển sao?” Diêm Thanh Lam nhìn Tô quân gia mang nhiều người tiến vào, việc này, chẳng lẽ lúc này Thẩm Tích Thu ở trong phòng chọc giận Vương gia, cho nên bảo người đem nàng đuổi tới Tây uyển?

Tây uyển được ví như là lãnh cung ở hoàng cung, mọc đầy cỏ dại.

Nghĩ đến đó, Diêm Thanh Lam liền cao hứng, vẻ mặt không nên được tươi cười, nghe Diêm Thanh Lam vừa hỏi như vậy xong, những người khác đều vui vẻ ra mặt.

Tất nhiên ngoại trừ Trương Như Di, nàng vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, giống như có chuyện gì xảy ra cũng đều không ảnh hưởng đến nàng.

“Khỏi bẩm sủng phi, là chuyện đến Trường thọ viện của Vương gia.” Tô quản gia không thích cô nương Diêm Thanh Lam này, ngày thường thái độ kiêu ngạo ương ngạnh, chỉ vì nàng ta là con gái của thừa tướng, cho nên ông vẫn chưa biểu hiện ra sắc mặt chán ghét với nàng ta.

“Cái gì? Chuyển đến Trường thọ viện của Vương gia? Người nói nhầm phải không?” Lời Tô quản gia nói làm cho Diêm Thanh Lam lập tức kinh hoàng nhảy dựng lên.

“Muội muội cảm thấy có cái gì không đúng sao? Chẳng lẽ bốn vương phi thân là Vương phi đến chỗ Vương gia lại không được?” Thẩm Tích Họa trên mặt mỉm cười, thoải mái tựa người vào ghế, như một vị thống lĩnh phát ra quý khí, nàng hỏi thật sự nhẹ nhàng, nhưng lại có một loại uy hiếp, làm cho Diêm Thanh Lam nghẹn họng.

Sắc mặt nàng có chút xanh mét, nàng yêu Vương gia, từ nhỏ gặp được Vương gia, nàng liền yêu hắn, nhưng lại bị nữ nhân này nửa đường nhảy ra cướp đoạt, nói sao đi nữa thì nàng cũng không vui vẻ cho nổi.

Ồ

thừa tướng phủ nàng là đại tiểu thư, được Diêm thừa tướng nâng niu trong lòng bàn tay, chỉ vì yêu An vương gia mà gả cho hắn làm sủng phi, nàng cho rằng bản thân sẽ từ sủng phi lên đến vương phi, nhưng không nghĩ tới nửa đường lại xuất hiện một Thẩm Tích Thu, làm cho nàng rất buồn bực.

“Tất nhiên không có gì không đúng, nhưng tỷ tỷ nên vì chúng muội muội khuyên nhủ Vương gia, chúng muội muội cũng đang chờ Vương gia.” Diêm Thanh lam nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Thẩm Tích Họa trong lòng cười lạnh, Thẩm Tích Họa nàng theo chủ nghĩa cả đời chỉ một đôi, nàng đã đến cổ đại này, gả đến phủ Vương gia này, tuy hắn có tám thị thiếp, làm nàng rất khó chịu, nhưng cũng may hắn sinh bệnh nên vẫn chưa chạm vào ai, nếu đã chạm vào trong lòng nàng còn khó chịu hơn.

Nếu nàng còn khuyên Mặc Thanh Dạ đi sủng ái nữ nhân khác chắc đầu óc nàng có vấn đề.

Tuy nghĩ vậy nhưng trên mặt vẫn tươi cười, giấu đi một ít cảm xúc. “Chúng muội muội cũng biết rõ Vương gia thân mình không tốt, ngay cả ngủ cho ngon cũng khó, sao nữ nào có thể làm cho Vương gia mệt nhọc được chứ? Hay là chúng muội muội không quan tâm đến sức khỏe của Vương gia?” Vốn là một người xuống giường còn không được, chẳng lẽ mấy nữ nhân này muốn cho hắn tỉnh táo mà qua đời cho nhanh chút?

“Muội muội không phải có ý này, tỷ tỷ chớ nên hiểu lầm.” Diêm Thanh Lam sao có thể không quan tâm thân mình An vương gia cho được, nếu An vương gia thân mình tốt, nói không chừng nàng cũng đã có đứa nhỏ, nữ nhân này cũng sớm bị nàng giải quyết.

“À? Vậy muội muội có ý gì?” Thẩm Tích Họa nhướn mắt nhìn Diêm Thanh Lam. Khỏe môi mỉm cười rực rỡ như hoa đào, nhưng lại làm cho toàn bộ người trong phòng cảm thấy độ ẩm giảm xuống.

“Muội muội là quan tâm Vương gia.”

“Đồng Mạt, em mang Tô quản gia vào phòng bốn vương phi dọn vật dụng đi.” Lúc nàng tới nơi này cũng không mang theo vật dụng gì nhiều, chỉ có vài món đáng giá cất trong một cái rương nhỏ, đó là tiểu kim khố của nàng, nàng muốn xây dựng sự nghiệp, không có tiền tài này đó thì sao được.

“Vâng Vương phi.”

“Các vị muội muội, có vài việc nhỏ gây trì hoãn, mong các muội muội rộng lượng, tỷ tỷ vẫn chưa được biết tên các muội muội, cũng thỉnh các muội muội tự giới thiệu được chứ?” Thẩm Tích Họa cười, nhưng trong nụ cười lại không có một tia thật tình. Chỉ là mỉm cười cho có hình thức.

“Không thì vị muội muội này giới thiệu trước nhé?” Nàng lại cứ không mời Diêm Thanh Lam đầu tiên, mà là người luôn luôn đối với chuyện gì cũng đều lạnh lùng mà bắt đầu.

“Trương Như Di.” Lạnh lùng đem tên của bản thân nói ra, sau đó lại yên tĩnh ngồi ở một bên chuyện gì cũng không quan tâm.

“Từ Phong Vân.” Ánh mắt mang theo sự khinh thường nói ra tên của bản thân. Mặc một bộ hồng phấn, diện mạo cũng tương đối thanh lệ, nhưng bị nàng trang điểm trở thành già dặn.

“Lý Nguyên Dao.” Trang phục xanh nhạt, diện mạo tinh xảo, mặt trái xoan, đánh phấn rất dày làm cho mặt rất trắng, nếu không có quần áo che khuất cổ của nàng ta, chỉ sợ sẽ hình thành bộ dáng hai mặt trắng xanh đối lập, Thẩm Tích Họa nhìn thực bội phục ánh mắt của hoàng hậu nương nương.

Lý Nguyên Dao rõ ràng đối với Thẩm Tích Họa bất mãn, giống như nói cho Thẩm Tích Họa biết tên của nàng, nàng sẽ rất khó chịu. Cho nên không cho Thẩm Tích Họa sắc mặt tốt, cho dù thế nàng cũng không để ý, dù sao đối với nàng mà nói, nàng cũng không thích nàng ta, kỳ thực là nói nàng không thích nhóm nữ nhân của Mặc Thanh Dạ.

Nàng ghen tị, hơn nữa là tuyệt đối ghen tị.

“Tỷ tỷ, thiếp thân là Triệu Vũ Diệp.” Trang phục nàng ta mặc là màu vàng được may cắt tương đối đơn giản, trang điểm tương đối nhẹ, so với những người khác nói chung là tốt hơn rất nhiều, một bộ dáng có trí thức hiểu lễ nghĩa. Nhân phẩm thế nào thì Thẩm Tích Họa cũng không biết rõ.

“Đồng Phán.” Đồng Phán cùng Thẩm Tích Họa đều là nữ nhi của thương gia, cũng là thứ nữ không được thương, chỉ vì có bộ dạng đẹp mắt, cho nên được hoàng hậu nương coi trọng mà bị tuyển đến làm thị thiếp cho An vương gia.

Người Đồng gia biết như thế, vui mừng không nói hai lời liền đem nàng đưa đến An vương phủ.

“Tiền Hiểu Phù.” Một khuôn mặt thon dài mang theo nét khả ái, nhưng mà bởi vì căm thù Thẩm Tích Họa mà trở nên có chút vặn vẹo, dù thế Thẩm Tích Họa cũng không quan tâm.

“Dịch Tuyết.” Trang phục xanh nhạt, kiểu dáng không giống với Lý Nguyên Dao, không giống Lý Nguyên Dao mang rất nhiều trang sức, nàng ta lại chỉ đeo vài thứ, làn da cũng giống như tên trắng như tuyết, cả người giống như nước, mềm mại mảnh mai, trong ánh mắt nhu tình như nước mang theo một ít ai oán.

“Diêm Thanh Lam.” Cái tên cuối cùng được nói ra, nàng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra tên của bản thân, sắc mặt cực kỳ khó coi. Người vui vẻ nhất tất nhiên là Thẩm Tích Họa, nàng tuyệt đối là người xấu, đem thống khổ của người khác chà đạp làm cho bản thân vui vẻ.

“Tỷ tỷ là ai, chúng muội muội chắc cũng đã biết qua? Hôm nay làm phiền chúng muội muội tới đây, tỷ tỷ thật rất áy náy. Hiện nay đều trở thành tỷ muội với nhau, chúng muội muội cũng không cần khách khí với tỷ tỷ, hôm nay ở lại chỗ tỷ tỷ com nước xong rồi hãy quay về nhé?” Nàng ngoài cười nhưng trong không cười nhìn về mặt quái dị của từng người.

“Sao có thể quấy rầy tỷ tỷ dùng bữa được, chúng muội muội trở về viện của mình dùng bữa là được rồi.” Diêm Thanh Lam sắc mặt có chút không tốt nói, nhưng vẫn giả vờ mỉm cười. Trong đầu lại oán hận nhìn Thẩm Tích Họa, chỉ sợ Thẩm Tích Họa sẽ giữ các nàng lại dùng com, nhất định ở bên trong thức ăn có vấn đề, nàng sẽ không ngu như vậy.

“Đúng vậy, tỷ tỷ khách khí, muội muội vẫn là trở về thì hay hơn.”

“.....”

Nhóm chúng thị thiếp đều nhất trí nói, chỉ có Trương Như Di như trước là ngồi ở chỗ kia không lên tiếng, coi như chung quanh xảy ra chuyện gì cũng không có quan hệ với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Trương Như Di (5)

“Nếu chúng muội muội đều muốn như thế, tỷ tỷ cũng không tiện giữ lại.” Thẩm Tích Họa khước miệng mỉm cười nói.

“Ta ở lại.” Đột nhiên một thanh âm trong trẻo lạnh lùng phát ra, làm cho các nàng giật mình hoảng sợ. Thẩm Tích Họa cũng không nghĩ đến Trương Như Di thế nhưng đồng ý ở lại cùng ăn com trưa với nàng.

“À, rất tốt.” Thẩm Tích Họa từ trong mắt Trương Như Di thấy không có nửa điểm chán ghét hoặc là khinh miệt nào cả, nguyên nhân vì sao nàng ta nguyện ý ở lại, thì từ trong đôi mắt lạnh lùng của nàng ta tìm không ra lý do.

Những người có mặt còn lại đều khó hiểu nhìn Trương Như Di, nhưng nàng lại bình tĩnh như trước, không có chút nào bị người ảnh hưởng. “Đã làm phiền.”

Lại chỉ có ba chữ. Thật sự là tiếc chữ như vàng.

“Không phải, muội muội ở lại, tỷ tỷ cao hứng còn không kịp nữa đây.” Thẩm Tích Họa đối với công phu diễn trò vẫn còn làm được, kỳ thực mỗi một người trong nhóm thị thiếp so với nàng đều lớn tuổi hơn, còn gọi nàng là tỷ tỷ, thật sự là làm cho nàng không vui nổi. Tuy tuổi của nàng ở thế kỷ hai mươi mốt so với các nàng thì lớn hơn, nhưng lúc này không phải đang ở thế kỷ hai mươi mốt, nữ nhân không thích nhất chính là tuổi lớn, mãi mãi tuổi thanh xuân đó là mơ ước của nữ nhân.

Diêm Thanh Lam liếc mắt nhìn không ra Trương Như Di vì sao lại đồng ý ở nơi này dùng com, nàng nhìn nàng ta, muốn từ trên người nàng ta nhìn ra thứ gì đó, nhưng lại làm cho nàng thất vọng là cái gì cũng nhìn không ra.

“Vậy chúng muội muội cáo từ trước.” Diêm Thanh Lam làm cúi người hành lễ, lập tức rời khỏi, những người khác thấy thế cũng đều cất bước theo sau.

“Xuân Hương, em đi trước xem Đồng Mạt có cần hỗ trợ gì hay không.” Thẩm Tích Họa nói với Xuân Hương đang yên tĩnh đứng ở một bên.

“Vâng, Vương phi.” Ở trong phòng Mặc Thanh Dạ lúc này, Thẩm Tích Họa tức giận làm Xuân Hương sợ hãi, cho nên lúc này khi nghe được Thẩm Tích Họa phân phó liền lập tức mà thành thật rời đi. Cho dù trong lòng rất không tình nguyện, nhưng về mặt lại tỏ ra rất nghe lời.

Đội Xuân Hương rời đi, Thẩm Tích Họa cũng không nói câu gì, chỉ dùng vẻ mặt bình tĩnh nhìn Trương Như Di.

Qua hồi lâu

“Chẳng lẽ người không giống với nhóm người đó chán ghét ta?” Thẩm Tích Họa mở miệng hỏi, khóe miệng hơi mỉm cười. Chỉ là nụ cười lúc này lại mang theo một chút lười nhác, hơi ngã người về phía sau ghế, làm cho bản thân thoải mái, bộ dáng lười nhác thoát tục của nàng lúc này cũng tản ra một loại hơi thờ cao quý.

Nhà hoàn đứng phía sau Trương Như Di nhìn đáng về Thẩm Tích Họa như thể cảm thấy nàng ta cùng với cái gọi là nữ nhi của thương gia hoàn toàn không giống nhau, cảm thấy không cùng một cấp bậc.

“Vì sao ta phải chán ghét người?” Về mặt Trương Như Di vẫn lạnh lùng, nhưng trên khóe miệng tựa hồ có chút cong lên, có chút tò mò hỏi Thẩm Tích Họa.

“Ta là một nữ nhi của thương gia, là người có địa vị thấp lại làm Vương phi An vương phủ, tất nhiên là làm cho người ta không phục.”

“Ta không quan tâm.” Nàng chỉ nhẹ nhàng xả ra bốn chữ, sau đó lại yên lặng.

“Thì ra là thế. Vậy cái người quan tâm là cái gì?” Thẩm Tích Họa gật gù đầu, suy xét lời nói của nàng ta, nếu theo ý của nàng ta mà nói, thì rõ ràng nàng ta cũng không thích Mặc Thanh Dạ, xem ra là bị bắt ép đây.

“Không có gì quan tâm.” Vẫn cứ cái lối tiếc chữ như vàng, nhưng những lời Trương Như Di nói với Thẩm Tích Họa đã được tính là nhiều, nếu là bình thường nàng sẽ rất ít nói chuyện, nếu có nói cũng chỉ nói một hoặc hai từ, không bao giờ nói nhiều, hoàn toàn là một đáng về của người đẹp băng giá. Nàng có thể làm bất cứ việc gì, nhưng đừng ai mong nàng có thể nói nhiều mấy câu.

Không có gì quan tâm? Có lẽ khi đến lúc nàng ta gặp được người trong lòng thì sẽ quan tâm ngay thôi, chỉ sợ là nàng ta sinh ra ở cổ đại, hơn nữa đã làm sủng phi của Mặc Thanh Dạ, muốn đi tìm một người mình thích đó là một chuyện không có khả năng, cổ đại là một nơi rất bí ẩn, là một nơi nữ nhân không được coi trọng.

Thẩm Tích Họa lộ ra một chút cười khổ.

“Hà có gì lại đi quan tâm đến những thứ vô vị đó?” Trương Như Di giống như hiểu được về mặt của Thẩm Tích Họa, mở miệng nói.

“Như Di, đi thôi, chúng ta đến phòng Vương gia dùng cơm.” Thẩm Tích Họa đứng lên, đi đến bên cạnh Trương Như Di nói, nàng đối với Trương Như Di có thiện cảm, tuy vẻ ngoài lạnh như băng như núi, nhưng nàng lại cảm thấy nàng ta là loại hình ngoài lạnh trong nóng.

“Người đến chỗ Đông Mật nói chúng ta đến phòng Vương gia trước.” Thẩm Tích Họa đối với nhà hoàn bên người Trương Như Di sai bảo.

Nàng ta có chút do dự nhìn Trương Như Di, “Hoàn nhi, đi.”

Trương Như Di chỉ nói một chữ sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

“Vâng, sủng phi.” Hoàn nhi nghe chủ tử nhà mình nói xong liền rời khỏi. Điềm ấy lại làm cho Thẩm Tích Họa không vừa lòng. “Đội chút, người cảm thấy Vương phi ta đây không bằng nhà hoàn như người hay sao?” Thẩm Tích Họa gọi Hoàn nhi lại chất vấn nàng ta. Về mặt của nàng đã biểu hiện ra nàng đang rất không vui. Nàng là nữ chủ nhân ở nơi này, lại có nhà hoàn không đem nàng để vào mắt, vậy nàng làm gì mà có uy nghiêm nữa chứ?

“Vương phi, nô tì không có ý này.” Hoàn nhi bị Thẩm Tích Họa kêu lại liền lập tức quỳ xuống.

“Vậy người có ý gì? Người đâu, đem nàng ta kéo xuống đánh mười đại bản cho ta.” Người ta thường nói người không phạm ta, ta không phạm người, nếu như người phạm ta, phải trả lại gấp mười. Đây là châm ngôn của Thẩm Tích Họa, cho nên ở hiện đại không có người nào dám khi dễ nàng, thậm chí lúc mới bắt đầu tiếp nhận vị trí bang chủ hắc đạo của cha nàng, nàng liền sử dụng một phương pháp đơn giản nhưng thô bạo làm cho bọn họ phục tùng, cuối cùng ai nấy cũng đều nghe theo lời nàng. Vừa mới bắt đầu có lẽ dùng thủ đoạn bạo lực có hơi mạnh bạo, nhưng đến cuối cùng kết quả cũng sẽ là phục tùng nghe theo mà thôi. Năng lực của nàng không thể thấy nàng tuổi còn nhỏ mà có thể xem nhẹ.

“Vương phi, không cần, tha cho nô tì, nô tì sau này không dám nữa.” Hoàn nhi vừa nghe lời Thẩm Tích Họa nói, lập tức liền sợ tới mức cúi dập đầu, liều mạng cầu xin tha thứ, “Sủng phi, cứu cứu nô tì, cứu cứu nô tì.” Nàng nhìn Thẩm Tích Họa dường như không hề có ý định tha thứ cho nàng lập tức quay ngược lại câu chủ tử nhà mình.

Tốt xấu gì nàng cũng là tỷ nữ bên cạnh sủng phi Trương Như Di, nàng biết sủng phi nhất định sẽ cứu nàng.

“Người đâu, còn không kéo xuống?” Ta gõ vào cửa mà ngày đầu tiên đã không coi nữ chủ nhân là ta đây ra gì, nếu hôm nay ta không phạt người, những người khác thấy thế không phải sẽ cho ta là quá hồng mềm, mặc cho các người muốn nhào nặn bóp hay sao.” Nàng dùng ngón tay cuốn tóc, một đôi mắt sắc bén có chút lười nhác nhìn tỷ nữ đang quỳ, nhìn vào như không có tia dao động, lại làm cho người nhìn phải run rẩy, tuyệt đối không giống như một ánh mắt của đại tiểu thư thường xuyên ru rú trong nhà.

Mà giống như ánh mắt của người luôn sống trong môi trường hoang dã đầy hung ác.

Gia đình bên ngoài nghe lời Thẩm Tích Họa nói không có ý thay đổi, cật lực giảm nhẹ âm thanh trong phòng xuống đến mức thấp nhất, lập tức tiến lên kéo Hoàn nhi đang quỳ trên mặt đất.

“Vương phi, Vương phi tha mạng, nô tì oan uổng.”

“Sườn phi, cứu cứu nô tì với.” Nàng ta cầu xin hai người tha thứ, nhưng đôi mắt Trương Như Di lại không có chút dao động, vẫn là bình tĩnh, vẫn không mở miệng nói câu gì.

Hoàn nhi chính là tỷ nữ vương phủ cho nàng sai bảo, trong ngày thường luôn riu ra riu rít, làm cho nàng tâm sinh phiền chán, nhưng nàng lại ngại nếu thay người khác đến sợ còn phiền phức hơn nàng ta. Cho nên cũng liền để đấy. Do Trương Như Di là sườn phi, cho nên ngày thường ở An vương phủ nàng ta cũng rất kiêu ngạo, nha hoàn có địa vị hơi thấp cũng bị nàng ta khi dễ qua.

“Đem bán.” Trương Như Di chỉ nhẹ nhàng nói ra hai chữ, liền cất bước rời khỏi phòng.

“Đánh xong, hai ngày sau đem nàng ta bán vào kỹ viện đi, tránh nhìn thấy lại buồn bực.” Thẩm Tích Họa cũng đồng ý đề nghị của Trương Như Di, nàng vừa tới, một đám thị thiếp đã cho nàng xem sắc mặt, hiện nay ngay cả một tỷ nữ nho nhỏ cũng cho nàng xem sắc mặt, cho rằng nàng là người dễ bị ức hiếp sao? Nói như thế nào cũng phải giết gà dọa khỉ, hơn nữa phải làm cho thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cứu tỷ nữ (1)

“Choang.” Xuân Hương vừa chạy đến tìm Thẩm Tích Họa liền nghe được câu nói cuối cùng của Thẩm Tích Họa, sợ tới mức đánh rơi bình hoa trong tay xuống đất.

Nghe được âm thanh vỡ đồ, nàng lập tức kích động ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ, “bán vào kỹ viện đi” năm chữ này luôn luôn khắc ở trong đầu nàng, trong lòng không ngừng suy nghĩ, lỡ như nàng không thành công làm cho Vương gia thu nàng, Thẩm Tích Họa có phải cũng sẽ đem bán nàng vào kỹ viện hay không? Nghĩ đến đó, nàng liền thấy rất sợ.

Nếu đến loại địa phương đó, cuộc đời của nàng coi như xong.

“Xuân Hương sao lại không cẩn thận như vậy?” Thẩm Tích Họa nghe được âm thanh, quay đầu liền nhìn thấy Xuân Hương đang run rẩy, biết được nàng ta khẳng định là nghe được câu nói cuối cùng của nàng.

Nàng ta cũng chưa nói cái gì cơ mà. “Vương phi, nô tì biết sai rồi.” Xuân Hương đang chuẩn bị quỳ xuống, trong nháy mắt, Thẩm Tích Họa đã đi tới trước mặt nàng, cau mày đỡ nàng, “Vỡ thì vỡ, em không thấy trên đất có mảnh vỡ hay sao? Nếu bị cắt trúng thì thế nào đây?”

“Vương phi, nô tì lần sau sẽ cẩn thận, tạ Vương phi quan tâm.” Nàng đem tâm tư của bản thân cất giấu đi, thứ nhất là sợ Thẩm Tích Họa thật sự sẽ đem nàng bán vào kỹ viện, thứ hai là Thẩm Tích Họa đối đãi nàng cũng không tệ, nàng không thể làm việc hèn hạ như thế, nghĩ đến điều này, nàng đã quyết định sau này chỉ muốn hầu hạ Vương phi cho tốt.

Nếu đặt vào là chủ tử khác, chỉ sợ việc xảy ra ở phòng Vương gia sáng nay nàng cũng đã bị đuổi đi, nếu làm vỡ bình hoa thì bị đánh vài gậy là chuyện rất bình thường, nhưng Vương phi lại quan tâm nàng như thế, làm cho nàng thật sự rất cảm động.

Trương Như Di đứng ở phía sau nhìn Thẩm Tích Họa, trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng có chút biến đổi. Nhưng chỉ là lướt qua, rất nhanh không cho ai phát hiện.

“Ừm, dọn dẹp mảnh vỡ cẩn thận đừng để bị thương, đợi lát nữa nói với Đông Mạt, giờ cơm trưa hai em cùng nhau đi đến phòng Vương gia, bốn vương phi đi trước.” Nàng nắm tay Xuân Hương, nàng sẽ cho nàng ta cơ hội, nếu không biết nắm bắt, nàng sẽ không khách khí.

“Cám ơn Vương phi.”

“Như Di, đi thôi.” Nàng đi đến bên cạnh Trương Như Di, cùng nhau bước đi. Khóe miệng treo nụ cười, Trương Như Di cho nàng cảm giác rất giống Hứa Ý Lam người cộng tác kiêm bạn thân của nàng ở hiện đại. “Hoàn nhi là nha hoàn của người, chẳng lẽ người sẽ không lo lắng sao?”

Trên đường đi nàng hỏi Trương Như Di.

“Không hề cảm tình.” Trương Như Di nói ra bốn chữ, trên mặt như trước vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, “Nàng ta là sau khi ta tới tới nơi này, Tô quản gia cho ta.”

“Tỳ nữ lúc trước của ngươi đâu?” Thẩm Tích Họa nhìn nàng hỏi, trong mắt Trương Như Di có chút đau thương, ngoài vẻ lạnh lùng bên ngoài đó là vẻ mặt thứ hai của nàng ta.

“Đã chết.” Nói liền hai chữ, chỉ trong tích tắc, vẻ mặt nàng liền biến trở về lạnh lùng như trước.

“Thực xin lỗi, đã nhắc đến chuyện thương tâm của ngươi.” Thẩm Tích Họa về mặt có lỗi nói, nàng cũng không phải cố ý nhắc tới.

“Không sao.” Bởi vì Trường thọ viện ở ngay bên cạnh, cho nên các nàng rất nhanh liền đến nơi.

“Đi thôi, để bồi thường, ta tự mình xuống bếp.” Nàng cười nói. “Nhưng là phải dẫn ta đi phòng bếp, ta không biết nó nằm ở nơi nào.” Giờ phút này nàng không hề có dáng vẻ của một vương phi, nàng hoàn toàn đem Trương Như Di trở thành cô bạn thân Hứa Ý Lam của nàng ở thế kỷ hai mươi mốt.

Ý Lam cũng là như vậy, cả ngày cái mặt lạnh lùng, nhưng đối với nàng lại đặc biệt tốt. Từ nhỏ các nàng đã cùng nhau từ trong huấn luyện mà quý mà đi ra. Cảm tình cũng rất sâu đậm.

“Ngươi còn có thể xuống bếp?” Trương Như Di hoài nghi nhìn Thẩm Tích Họa, nàng ít giao tiếp nhưng không có nghĩa là nàng không hề biết chuyện gì.

Từ trong miệng Hoàn nhi nàng có thể biết, Thẩm Tích Thu này là hòn ngọc quý trên tay Thẩm gia đại lão gia, lại có danh hiệu đệ nhất tài nữ cùng đệ nhất mỹ nhân, một tiểu thư khuê các như thế lại có thể tự tay xuống bếp nấu cơm được hay sao?

“À, ta không phải Thẩm Tích Thu, mà là Thẩm Tích Họa muội muội của nàng ta.” Nàng cảm thấy Trương Như Di là người có thể tin được, liền xem nàng là Hứa Ý Lam, cho nên nói ra thân phận thật của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cứu tỳ nữ (2)

“Không sợ ta nói ra?” Trương Như Di rốt cục xuất hiện thêm biểu cảm ngoài vẻ lạnh lùng thường ngày, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thẩm Tích Họa, nàng không nghĩ tới nàng ta là Thẩm Tích Họa, giả thiết này nàng căn bản là không có nghĩ đến. Trên thực tế Thẩm Tích Thu không có khả năng sẽ được gả vào đây, nhưng lại được hoàng hậu nương nương tứ hôn, nếu là chuyện này mà bị biết được, vậy chẳng phải là phạm vào tội khi quân, sẽ bị tru di cứu tộc.

“Ta tin tưởng ngươi.” Nàng chỉ nói có bốn chữ lại làm cho Trương Như Di cảm động.

“Ta sẽ không nói cho ai biết.” Nàng tuy là người lạnh lùng, nhưng trong lòng lại như gương sáng, Thẩm Tích Họa chỉ nói đơn giản bốn chữ làm cho lòng nàng sinh ra một cảm giác ấm áp, nàng rất thích cái loại cảm giác này, cảm giác được người tin tưởng.

Trương Như Di dẫn Thẩm Tích Họa đến phòng bếp của Trường thọ viện, do Vương gia sinh bệnh không ăn được nhiều món, cho nên phòng bếp ở Trường thọ viện so với phòng bếp của An vương phủ nhỏ hơn một chút, tuy nhiên những gì cần có cũng đều có, điều này làm cho Thẩm Tích Họa rất vừa lòng.

“Tham kiến Vương phi, tham kiến sùng phi.” Khi người ở phòng bếp nhìn thấy Thẩm Tích Họa cùng Trương Như Di, lập tức quỳ xuống hành lễ. Chuyện tân vương phi trừng phạt tỳ nữ của Trương Như Di, chỉ cần trong chốc lát tất cả mọi người đều được biết, thậm chí còn đến tai của những người ở trong phòng bếp của Trường thọ viện, cho nên khi nhìn thấy Thẩm Tích Họa cùng Trương Như Di xuất hiện, bọn họ lập tức hành lễ, ai cũng không dám vô lễ với vị Vương phi mới tới này.

“Không cần đa lễ, các ngươi đều đi ra ngoài cả đi, không có sự cho phép của bốn vương phi ai cũng không được tiến vào.” Nàng đứng ở trong phòng bếp cũng không vì mùi dầu khói mà lộ ra biểu cảm khó chịu nào.

“Vâng, Vương phi” Ai cũng không dám ngỗ nghịch với lời Thẩm Tích Họa nói. Mọi người đều dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi phòng bếp, cuối cùng trong phòng chỉ còn lại hai người các nàng.

Đợi cho tất cả mọi người rời khỏi, Thẩm Tích Họa liền đóng cửa lại.

Thẩm Tích Họa nhanh chóng nhóm lửa, xắt thịt, thái rau, nấu thức ăn.

Trương Như Di chưa bao giờ tiếp xúc với phòng bếp, nhưng khi nhìn Thẩm Tích Họa bận rộn, nàng ở bên cạnh cũng có lúc giúp một vài việc như đưa vật này, hay thứ kia, đôi lúc lại rửa rau, những thứ này nàng đều chưa từng được tiếp xúc qua, nhưng giờ phút này lại cảm thấy rất vui. Trên khuôn mặt lạnh lùng mang theo ý cười nhẹ, nếu để người khác nhìn thấy được nhất định sẽ cho rằng mặt trời mọc phía tây, băng sơn mỹ nhân lại lộ ra tươi cười.

Hai người ở bên trong rất vui vẻ nấu thức ăn.

Thẩm Tích Họa cũng nấu thức ăn cho Mặc Thanh Dạ, nàng biết thân mình hẳn không tốt, bởi vậy nấu cho hân cháo sùn dinh dưỡng. Sùn sau khi hầm qua khi nấu cháo lại càng nấu càng thơm.

“Thơm quá.” Trương Như Di ngửi mùi thơm của sùn bay ra, tấm tắc khen.

“Sùn đem hầm như, sẽ rất thơm.”

Nàng mở cửa, “Đem thức ăn đến phòng Vương gia đi.” Thẩm Tích Họa sai bảo người hầu, “Như Di, người đi trước, ta sẽ đến sau.”

“Dạ”. Có người đến Trương Như Di thu hồi lại nụ cười, trở lại vẻ mặt lạnh băng như trước.

“Vâng, Vương phi.” Người hầu sau khi tiến vào phòng bếp nhìn thấy trên bàn đầy thức ăn, trong mắt xuất hiện sự kinh ngạc, đây là Vương phi làm sao? Thơm quá, kỳ thực bọn họ ở bên ngoài cũng đã ngửi thấy được mùi thơm bay ra.

Mệnh lệnh của Thẩm Tích Họa trực tiếp được thi hành. “Hôm nay cơm trưa của Vương gia các người không cần nấu, ta đã nấu xong.” Bọn họ nhìn ở trên bếp có nồi sùn đang nấu, mùi thơm còn không ngừng bay ra, nếu Vương phi cùng sùn phi không ăn hết, vậy là bọn họ có thể được nếm thử. Nghĩ đến đó, trong lòng bọn họ liền cao hứng.

Thẩm Tích Họa nhìn nồi nước sùn đã được, mới cho gạo vào nồi để nấu cháo, sau đó nấu với lửa nhỏ, khi gạo như sẽ có trộn lẫn mùi thơm của sùn, món cháo sẽ có mùi vị rất tuyệt.

Chờ cho nàng cơm nước xong, đến lúc đó nồi cháo cũng như, sau đó sẽ đem đến cho Mặc Thanh Dạ dùng.

Trên bàn đã dọn xong hết thấy.

Trương Như Di cầm lấy bát gấp thức ăn, hương vị rất ngon, so với đầu bếp trong phủ còn xuất sắc hơn, mùi vị thức ăn nấu ra cũng rất khác biệt, càng ăn càng cảm thấy ngon.

Thẩm Tích Họa nhìn Trương Như Di lúc ăn cơm vẻ mặt không còn lạnh như băng nữa, mà khóe miệng đang hơi mỉm cười, cho thấy tâm tình của nàng ta đang rất tốt.

“Vương phi.” Đông Mạt cùng Xuân Hương tiến vào phòng đúng lúc các nàng vừa nâng tay cầm đũa.

Tô quân gia cũng dẫn theo đám người đang chuyển đồ vào phòng Mặc Thanh Dạ. “Hai em cứ đi nghỉ ngơi trước, ăn xong cơm trưa lại tiếp tục.”

Thẩm Tích Họa buông bát đũa nói.

Bởi vì nơi này là An vương phủ, không phải là Họa cư, làm chuyện gì bọn người hầu cũng đều để vào mắt, bởi vậy nàng cũng không tiện gọi Đông Mạt và Xuân Hương cùng nàng ngồi cùng bàn ăn cơm.

“Tạ Vương phi.”

Đội các nàng cơm nước xong, Thẩm Tích Họa liền đi phòng bếp nhìn nồi cháo, lúc này mùi cháo tràn ngập trong phòng hấp dẫn mọi ánh nhìn. Những người đợi ở phòng bếp ngửi từng đợt mùi thơm bay ra, bụng đã sớm đói kêu vang.

Cũng may Vương phi tốt bụng, có để lại cho nhóm các nàng chút thức ăn vừa đủ làm cho các nàng có thể ăn no bụng.

Trong phòng Mặc Thanh Dạ.

“Vương gia, lão nô đã tra qua, Vương phi bị người thay đổi.” Tô quân gia đã thu được tin tức từ gã sai vặt ông cho phái đi điều tra, ông suy nghĩ thật lâu không biết có nên nói cho Vương gia biết hay không, cuối cùng ông vẫn phải nói cho Vương gia biết, hoàng hậu nương nương là vì muốn tốt cho Vương gia, cho nên tìm người có ngày sinh tháng đẻ phù hợp là Thẩm Tích Thư gả cho Vương gia, kết quả lại là nữ tiểu thư Thẩm phủ Thẩm Tích Họa gả thay.

Ông lo lắng chẳng may chuyện này không giải quyết tốt thì phải làm sao?

Nhưng nhìn Vương gia tựa hồ đối với Thẩm Tích Họa này có chút đặc biệt, làm ông không biết xử trí như thế nào.

“Bốn vương đã biết, đừng cho ai biết. Đi xuống đi, đi xem cơm của bốn vương khi nào thì đến?” Hân ở bên trong đã sớm ngửi được mùi thức ăn ở bên ngoài, kinh ngạc hỏi thăm mới biết là Thẩm Tích Họa cùng Trương Như Di ở bên ngoài ăn cơm, thậm chí còn nghe nói là do Thẩm Tích Họa tự nấu.

Thẩm phủ đối đãi với Vương phi của hân như thế sao? Nàng ở Thẩm phủ đã trải qua cái dạng cuộc sống gì đây.

“Tô quân gia, chờ một chút, buổi chiều đi giúp ta điều tra một chút, Vương phi trước đây ở Thẩm phủ đã trải cuộc sống như thế nào?” Mặc Thanh Dạ đợi Tô quân gia thời điểm còn chưa ra khỏi cửa gọi ông ta lại.

“Vâng, Vương gia.”

“Vương phi.” Tô quân gia vừa đóng cửa lại, đã ngửi thấy một mùi thơm, quay người lại thì thấy Thẩm Tích Họa đang bung một chén cháo hướng phòng

Mặc Thanh Dạ đi tới. “Phiền Tô quản gia vì bốn vương phi mở cửa.”

“Vâng, Vương phi.” Tô quản gia nhìn Thẩm Tích Họa, nhú mày, nhưng là nhìn chén cháo trong tay nàng, trong lòng có chút gầy dụa.

“Vương gia, đã đói bụng chưa?” Sau khi nàng bước vào phòng, Tô quản gia liền đem cửa đóng lại. Thẩm Tích Họa bùng cháo, nhìn Mặc Thanh Dạ nằm ở trên giường nói.

“Vương phi tự mình xuống bếp?” Mặc Thanh Dạ ngửi mùi thơm của cháo do Thẩm Tích Họa mang tới. Nàng sẵn sàng cầm thìa khuấy cháo, một bên nhẹ nhàng dùng miệng thổi, môi hồng nhạt như cánh hoa đào, giờ phút này rất dễ nhìn. Mặc Thanh Dạ nhìn nàng nhẹ nhàng thổi, cái miệng nhỏ nhắn giống như đang tỏa ra sự hấp dẫn của riêng nó.

“Ừm. Bằng không ngài cho là ai nấu?” Thẩm Tích Họa gật gật đầu, múc một thìa cháo, nhẹ nhàng thổi, thấy không nóng mới dứt cho Mặc Thanh Dạ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Cứu tỳ nữ (3)

Mặc Thanh Dạ chỉ cần há mồm là có thể ăn được món cháo làm cho hần thèm thường kia. Sau khi cho vào miệng cảm giác rất trơn mịn, lại không nóng miệng, mùi thơm của sườn nhập thẳng vào chóp mũi, so với món cháo vô vị của đầu bếp An vương phủ nấu hơn rất xa.

Hắn đột nhiên thật thích cái loại cảm giác này, cảm giác ấm áp.

Hắn hận đương kim hoàng hậu, nhưng lần này chỉ sợ hắn muốn cảm tạ bà, nếu không phải bà, hắn cũng sẽ không gặp được Thẩm Tích Họa ở trước mắt này. Hắn cũng muốn cảm tạ Thẩm lão gia yêu thích Thẩm Tích Thư, nếu không hắn cũng sẽ không âm kém đương sai cưới được Thẩm Tích Họa.

Trong lúc vô ý, đôi môi mỏng tái nhợt lộ ra một chút tươi cười, trên khuôn mặt tuần tú tái nhợt mang theo một tia đỏ ửng. Nhìn người đối diện đang nghiêm túc thổi cháo.

Đôi mắt hoa đào cứ như thế mà nhìn về mặt nghiêm túc của Thẩm Tích Họa, đôi mắt ấy cứ như dò xét muốn tìm ra từng biểu cảm trên mặt của người con gái đối diện.

Trong phòng phi thường yên tĩnh. Chỉ có tiếng hít thở của hai người bọn họ, Thẩm Tích Họa là người chưa trải qua chuyện tình cảm, nàng cảm giác hiện tại không khí có chút kỳ lạ, nhưng không biết vì sao lại có chút thích, trên mặt có chút hơi nóng lên.

“Thời điểm ở Thẩm phủ nàng đều là tự nấu ăn?” Thanh âm của Mặc Thanh Dạ mềm nhẹ lại có chút khàn khàn hỏi.

“Ừm, đầu bếp nấu không thể ăn được, đành phải tự nghiên cứu.” Nàng nhẹ nhàng nói, đó là sự thật, bởi vì nàng là thứ tiểu thư không được yêu thương, cho nên thức ăn, tiền bạc có thể cất xén liền cất xén, ngũ di nương lại từng là nha hoàn của đại phu nhân, đảo mắt liền biến thành ngũ di nương, đại phu nhân tất nhiên là không thích.

Cũng vì thế bà ta đối với Thẩm Tích Họa cũng rất không thích, cho nên chuyện xung hi lần này ở trong mắt bà là một chuyện xui xẻo liền giao cho Thẩm Tích Họa, tuy đối với đại phu nhân mà nói là không tốt, nhưng đối với Thẩm Tích Họa mà nói, lại là một chuyện tốt. Nàng liền cao hứng đồng ý. Bởi vì nàng biết rõ một chuyện.

Nếu giả cho một ông già làm thiếp nàng thà chết cũng không đồng ý.

Mặc Thanh Dạ cứ như vậy nhìn Thẩm Tích Họa, nhìn thẳng nàng, làm cho trong lòng nàng hồi hộp, khó hiểu nghĩ, Mặc Thanh Dạ làm chi cứ nhìn nàng, làm nàng không biết nên làm cái gì? Cứ nhìn chăm chăm cô nương nhà người ta thật là không lễ phép.

“Vương gia, trên mặt ta có dính gì sao?” Nàng không chịu được nữa, nhịn không được hỏi ra tiếng.

“Không có.” Hắn tà mị cười, môi mỏng tái nhợt cùng sắc mặt tái nhợt không chút nào ảnh hưởng nét đẹp tuần nỷ của hắn, khóe miệng hắn mang theo nụ cười tà mị, càng tôn lên vẻ đẹp của hắn làm cho lòng người rung động. Thẩm Tích Họa cảm thấy tim của nàng đập không có quy luật, hơn nữa còn càng đập tăng nhanh theo từng giây từng phút, mặt cũng theo đó mà đỏ ửng lên.

Chén cháo cầm trên tay chỉ có chút nóng, mà hình như lúc này lại càng nóng thêm lên.

Hiện tại nàng nghĩ nàng phải nhanh chóng cho hắn ăn xong cháo, sau khi hắn ăn xong nàng phải đi ra ngoài hít thở không khí, nếu không nàng không thể hô hấp mà chết mất. Nghĩ như thế động tác trên tay liền nhanh hơn.

“Nóng.” Mày kiếm nhú lại, hiển nhiên là bị nóng đến bỏng rồi.

Tình huống xảy ra như vậy là do trong lòng Thảm Tích Họa gấp gáp muốn rời khỏi phòng nên không chờ cháo nguội liền đút cho Mặc Thanh Dạ, tất nhiên là bị phỏng, dĩ nhiên trong đó còn do Mặc Thanh Dạ cố ý làm quá lên, chứ cháo cũng không có nóng đến nỗi phải kêu ra tiếng như vậy.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Nàng vẻ mặt hối lỗi nói, sốt ruột chuẩn bị đứng lên đi lấy nước, nào biết không cẩn thận vướng chân vấp té, mắt thấy sẽ té xuống. Còn chưa phản ứng kịp nàng lập tức được một đôi tay mạnh mẽ có lực kéo lại. Nhất thời nàng giật mình nhìn đôi tay đang ôm eo của bản thân.

Cánh tay trắng mà thon dài ôm lấy nàng, đôi tay ấy nhìn rất đẹp, so với tay nữ nhân còn đẹp hơn, không to lại không nhỏ. Làm sao lại có đôi tay đẹp như thế nhỉ?

“Tích nhỉ?” Một luồng hơi thở ấm áp mà ái muội thổi vào phía sau vành tai của nàng, làm nàng nhất thời cảm thấy toàn thân tê dại cả lên. Thanh âm êm ái nhẹ nhàng rơi vào trong tai của nàng. “Cảm thấy cánh tay bốn vương rất thoải mái mà không nghĩ muốn đứng lên hửm?”

Nghe được thanh âm của hắn có mang theo chút ái muội, làm nàng lập tức phản xạ có điều kiện đứng lên, tim đập loạn xạ, “Vương gia, ta rót cho ngài chút nước.”

Nói xong lập tức đi đến bên cạnh bàn rót nước.

Trong lòng không ngừng ảo não, sao đến nơi này nàng liền trở nên dần dần như vậy, huấn luyện lúc trước thật sự là lãng phí mà, nếu để huynh đệ trong bang biết, chẳng phải là rất mất mặt hay sao. Không được, nàng phải rời xa nam nhân này, nếu không sớm hay muộn có một ngày nàng sẽ biến thành người nhược trí mất.

Nhưng mà, hắn còn bảo nàng ngủ cùng với hắn, làm sao cách xa hắn được đây? Nàng hối hận, hối hận đã gã đến đây.

Nhưng khi có ý nghĩ nếu nàng không được gã đến vương phủ, trong lòng lại có chút đau khổ, nàng không biết bản thân làm sao nữa. Hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình.

Mặc Thanh Dạ hình như rất thích thú ngắm nhìn dáng vẻ lúc này của nàng. So với dáng vẻ lạnh lùng khi mới tiến vào phòng thật khác xa, có chút mơ hồ của một nữ tử nên có, mùi hương hoa đào nhàn nhạt trên người nàng truyền vào chóp mũi hắn, làm tâm thần hắn nhộn nhạo. Chưa bao giờ có thể nghiệm như thế.

“Vương gia, còn ăn cháo nữa không?” Qua lát sau nàng mới phản ứng lại, mắng bản thân đầu gỗ. Liền khôi phục dáng vẻ như không có việc gì, nàng là Thảm Tích Họa, sao có thể tùy tiện trở thành người không giống mình được chứ.

Cứ mặc kệ tên Mặc Thanh Dạ ấy đi, sớm hay muộn hắn cũng sẽ đi đòi nhà ma, chẳng may nàng thích hắn, vậy chẳng phải là âm dương cách biệt? Nàng không thể ngu như vậy được. Tuy là nghĩ như thế, nhưng trong lòng lại có thanh âm phản đối, âm thanh đó làm cho nàng không thoải mái, nhưng bị nàng xem nhẹ.

Trong giới hắc đạo cảnh sinh ly tử biệt xảy ra rất nhiều.

“Đã là cháo của Vương phi tự mình nấu cho bốn vương, bốn vương sao có thể không ăn hết cho được?” Đôi mắt hoa đào phóng điện, con ngươi như ngọc trai đen nhìn nàng, mắt mang theo ý cười.

Phong Lam viện

“Xoảng, xoảng.” Từng bình hoa bị ném xuống đất, “Dựa vào cái gì mà nữ nhân chết tiết kia lại được Vương gia chú ý, dựa vào cái gì mà nàng ta là Vương phi, Trương Như Di là một nữ nhân vô dụng. Nhà hoàn bị đánh cũng không nói một tiếng.” Lúc này Diêm Thanh Lam đang trong cơn giận dữ, trong phòng trên nền đất đầy mảnh vỡ.

Tiểu tỷ nữ tên tiểu Tầm đứng bên cạnh sợ tới mức sắc mặt trở nên xanh mét, nàng là nha hoàn hồi môn của Diêm Thanh Lam, Diêm Thanh Lam không vui, ném tất cả đồ vật trong phòng xong mà chưa hết giận, sẽ đem nàng ra trút giận, giống như lúc này nàng nên rời khỏi. Nhưng nàng biết là không thể, nếu nàng đề nghị ý kiến làm cho nàng ta vui vẻ có lẽ sẽ không giận chó đánh mèo lên người của nàng.

“Sườn phi, chúng ta cứu Hoàn nhi đem về, đến lúc đó bảo ả đi trả thù Vương phi cùng Di sườn phi, như vậy chúng ta không phải là ngư ông đắc lợi hay sao?” Đợi cho Diêm Thanh Lam không ném đồ đạc nữa, nàng thật cẩn thận đi đến bên cạnh, ở bên tai thủ thủ nói.

Diêm Thanh Lam hung ác đã rèn luyện cho nàng học được rất nhiều thủ đoạn, nhờ đó làm cho Diêm Thanh Lam cao hứng, nếu không chờ đợi nàng chính là những trận đòn. Ai cũng không tình nguyện bị đánh, cho dù là tỷ nữ hèn mọn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Cứu tỷ nữ (4)

“Ý kiến này cũng không tệ, được, chuyện này giao cho người đi làm. Đừng có làm hỏng việc.” Diêm Thanh Lam nghe tiểu Tầm nói xong gật gù đồng ý, cảm thấy chủ ý của nàng ta cũng không tệ, nếu bị bại lộ thì người chịu tội là nàng ta không phải nàng. Tiểu Tầm tuy biết thế, nhưng nàng không có cách nào khác.

“Vâng, sùon phi.” Nói xong tiểu Tầm lập tức bỏ chạy đi ra ngoài.

“Người đi kêu ai đó vào phòng quét dọn cho sạch sẽ.” Mặc dù ở trước mặt Diêm Thanh Lam nàng cũng không được coi là cái gì, nhưng ở Phong lam viện này nàng vẫn là đại nha hoàn bên người sùon phi, cho nên tất cả tỳ nữ nô tài ở trong viện đều nghe nàng sai bảo. Diêm ấy vẫn làm cho nàng rất vui vẻ.

“Vâng, tiểu Tầm tỳ.” Tỳ nữ quét dọn ở bên ngoài nghe được tiểu Tầm phân phó, có vài người lập tức đi chuẩn bị đi vào phòng quét dọn.

Diêm Thanh Lam lúc này tâm tình rất tốt chuẩn bị đi ra ngoài đi dạo. Tỳ nữ đứng hầu ở cửa nhìn thấy Diêm Thanh Lam đi ra, lập tức đi theo phía sau.

“Ta nghe nói Vương phi tự mình xuống bếp nấu cháo cho Vương gia. Nghe người ở Trường thọ viện nói món cháo đó còn rất thơm. Hơn nữa lại chỉ có một mình Vương phi cùng Vương gia ở trong phòng thôi đấy.”

“Ta cũng nghe nói, Di sùon phi còn cùng Vương phi cùng nhau ăn cơm, cũng do Vương phi tự mình nấu, người ở phòng bếp Trường thọ viện còn được nếm thử, nghe nói thức ăn còn ngon hơn so với đầu bếp nấu nữa.”

“Thật vậy chăng? Ta cũng rất muốn nếm thử.”

“Ừ, Vương phi đối đãi hạ nhân chúng ta rất tốt.” Một vài tỳ nữ đứng ở một bên lên lút nói, đúng lúc bị Diêm Thanh Lam đi ngang qua nghe được, sắc mặt của nàng xanh mét, nguyên bản tâm tình đang rất tốt, thời điểm nghe được câu Vương phi cùng Vương gia ở trong phòng, sắc mặt của nàng nháy mắt biến thành xám xịt.

Tay rất nhanh nắm chặt thành nắm.

“Người đâu, đem mấy ả này kéo ra ngoài đánh cho ta, xem về sau còn dám nói chuyện của chủ tử nữa hay không.” Lúc này Diêm Thanh Lam có thể nói là tức giận đến bốc khói, không cho cơ hội liền trực tiếp mệnh lệnh đi xuống.

Những tỳ nữ đang nhẹ giọng nói chuyện bị lời Diêm Thanh Lam nói sợ tới mức run rẩy.

“Lam sùon phi tha mạng, Lam sùon phi tha mạng.” Các nàng sợ tới mức lập tức cầu xin tha thứ.

Diêm Thanh Lam không thèm liếc nhìn chỉ nói: “Không nghe lời ta nói hay sao?” Đôi mắt nàng hung ác ra lệnh nói.

“Vâng.” Gia đình lập tức tiến lên kéo mấy ả tỳ nữ đang không ngừng cầu xin tha thứ. Các nàng sợ tới mức không thể cử động, trực tiếp bị gia đình kéo tha đi.

Trường thọ viện

“Vương phi, Vương phi. Cho nô tì gặp Vương phi, Vương phi cứu mạng.” Mặc Thanh Dạ chỉ nghe được ở phòng ngoài có tiếng la khóc của một tỳ nữ, hẳn nghe được âm thanh ấy liền nhủ mảy, người trong An vương phủ của hắn khi nào thì trở nên không có phép tắc như vậy? Lúc này hắn đang rất vừa lòng ngắm nhìn vẻ mặt đỏ ửng đáng yêu của Thẩm Tích Họa, không nghĩ tới lại có người dám đến quấy rầy bọn họ.

“Vương gia, ta đi xem đã xảy ra chuyện gì.” Thẩm Tích Họa nghe được thanh âm bên ngoài, không khỏi mừng thầm, nàng đang muốn tìm lý do để thoát khỏi tình trạng này, nàng cảm giác được không khí bên trong có chút áy náy, làm nàng khẩn trương đến không thở nổi, tìm luôn đập không ngừng.

Phải nói là cả người lúc này cứ như không phải của nàng vậy, làm chuyện gì cũng đều không theo sự sai khiến của nàng.

“Sau khi xem xong thì nhớ quay lại đút cháo cho bốn vương cho xong đấy.” Mặc Thanh Dạ gật đầu xem như đồng ý, sau đó còn bỏ thêm một câu. Làm Thẩm Tích Họa nhất thời hóa đá.

“Vương gia, người không có tay hay sao? Cháo lại không phải thật nóng.” To gan, lại không lễ phép. Nhưng Mặc Thanh Dạ một chút cũng không tức giận, ngược lại rất có hứng thú nhìn nàng.

“Bốn vương bị bệnh, tay không đủ sức, chẳng may đổ hết lên giường, buổi tối nàng ngủ được chăng?” Hắn nở nụ cười tà ác như ma quỷ, bị hắn nói như vậy, Thẩm Tích Họa mặt liền đỏ lên, liếc hắn một cái xem thường sau đó lập tức chạy đi ra ngoài giống như trốn tránh. Đáng vẻ của hắn lúc này có giống như người đang mắc bệnh đầu chửi, nhìn hắn thật đáng đánh đòn.

Thẩm Tích Họa ảo não, bản thân cũng không có tiền đồ, cứ như vậy mà trốn chạy. Nhưng cũng không thể trách nàng, dù sao nàng cũng chưa trải qua chuyện tình cảm, chưa ăn qua thịt heo, chỉ thấy heo chạy mà thôi. Nhưng là cũng không biết kia... Nàng đau đầu nghĩ muốn nổi điên. Sau khi ra bên ngoài phòng, đồ ửng trên mặt vẫn chưa tan hết, nhưng vẻ mặt đã thay đổi, khôi phục lại đáng vẻ nghiêm túc, lạnh lùng nhìn người bên ngoài.

Nhiều người đều khẩn trương nhìn tỳ nữ đang khóc nức nở, nay chuyện của Hoàn nhi - tỳ nữ của Di sùon phi đã truyền khắp An vương phủ, cho nên các nàng đều lo lắng cho tỳ nữ này cũng sẽ bị Vương phi trách phạt.

“Sao lại thế này?” Trên người Thẩm Tích Họa phát ra một loại uy nghiêm làm cho người ta tin phục, làm cho tỷ nữ đang quỳ trên đất có loại cảm giác thần thiện, không chút nào có cái loại phách lối như của Diễm Thanh Lam.

“Vương phi mau cứu nhóm người Trần nhi, Lam sùng phi muốn đem các nàng loạn côn đánh chết. Vương phi, nô tì van cầu ngài, mau cứu bọn họ.” Nàng quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, nghe được lời của nàng ta làm Thẩm Tích Họa cau mày lại.

“Các ngươi nhanh đem bọn họ đến đây cho bản vương phi.” Nàng phân phó gia đình đứng ở cách đó không xa.

“Xuân Hương, đi mời Lam sùng phi tới đây một lát.” Nàng phân phó cho người hầu đi làm, nàng còn phải đi dứt cháo cho tên Mặc Thanh Dạ kia, nếu không nàng nhất định đã tự mình đến đó.

Vốn đang muốn trực tiếp đi, nhưng nghĩ đến thân mình của hắn, lại có chút không nỡ.

“Vâng, Vương phi.” Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, ai nấy đều tự đi làm chuyện được giao, trên mặt đều mang theo sự vui vẻ, một đám đều tinh thần phấn chấn chạy ra ngoài. Xem ra bọn họ là phi thường chán ghét Diễm Thanh Lam, chỉ ngại thân phận của nàng ta, bọn họ cũng chỉ biết cam chịu. Hiện nay vì Vương phi này xem qua hình như có chút lợi hại, từ chuyện của Hoàn nhi là có thể nhìn ra.

“Ngươi đứng lên đi.” Thẩm Tích Họa nhìn tỷ nữ đang quỳ trên mặt đất, từ trong lòng lấy ra khăn tay, “Lau nước mắt đi, bản vương phi đã gả vào An vương phủ, nhà hoàn bà tử ở An vương phủ đều do bản vương phi quản, còn không tới phiên những người khác.” Ánh mắt nàng kiên định nhìn phía xa, xem ra An vương phủ quả thật cần phải chỉnh đốn một phen.

Nàng chỉ cảm thấy đau đầu vì nơi này không phải hắc bang ở hiện đại, nếu là ở hiện đại, nàng sẽ phân từng bộ phận cho người quản lý, có thể trực tiếp dùng bạo lực để giải quyết, nơi này đều là một đám nữ nhân, nhưng lại là nữ nhân có tâm kế, các nàng có tâm kế, nàng càng phải có tâm kế, nếu không đến lúc đó chỉ sợ thua thảm hại hơn.

Nàng sẽ không dễ dàng nhận thua, hơn nữa Mặc Thanh Dạ đã đứng về phía nàng, như vậy nàng sẽ sử dụng lợi thế này cho tốt.

“Cám ơn Vương phi, cám ơn Vương phi.” Tỷ nữ trên đất nhìn khăn tay trong tay Thẩm Tích Họa, nước mắt vừa mới ngừng lại, lại bị cảm động mà tràn ra, Vương phi là người tốt, các nàng được cứu rồi, sau này có thể không cần bị Lam sùng phi và các phu nhân khác khi dễ.

“Đứng lên đi, ngươi có thể đi theo bọn gia đình đem nhóm tỷ muội của ngươi đến đây.” Thẩm Tích Họa nâng nàng ta dậy, đợi cho nàng ta sau khi đứng vững, liền đi về hướng phòng của Mặc Thanh Dạ. “Bọn họ đến thì gọi bản vương phi.” Bỏ lại một câu cuối cùng sau đó đóng cửa lại.

Đứng ở cửa nàng hít một hơi thật sâu, cũng may giường của hắn với cửa còn cách một tấm bình phong, cho nên hắn sẽ không nhìn thấy bộ dáng của nàng. “Ta khi nào thì biến thành người yếu đuối vậy chứ, Thẩm Tích Họa, ngươi không nên như vậy, nam nhân thôi đâu có gì mà đáng sợ?” Nàng dựa người vào cửa, nhẹ giọng lầm bầm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Cứu tỷ nữ (5)

“Nàng sợ ta?” Đột nhiên một âm thanh vang lên, “A...” Nàng thét chói tai.

“Vương phi sao thế? Vương phi sao thế?” Người hầu đứng ở ngoài cửa nghe được tiếng thét chói tai của Thẩm Tích Họa, liền căng thẳng ở ngoài cửa hô to.

“Không... Không có việc gì, nhìn thấy con chuột mà thôi. Không cần khăn trang.”

“Có cần nô tì vào bắt chuột cho người hay không?” Thẩm Tích Họa nghe xong những lời nói đó, ánh mắt không tự chủ chuyển hướng nhìn về khuôn mặt tái nhợt kia, giờ phút này sắc mặt hắn có chút không đúng, vẻ mặt giống như yêu nghiệt, xuất hiện vẻ mặt khác lạ như vậy, cũng khó trách, nàng lại đem một nam tử như yêu nghiệt so sánh với chuột, lại còn là con chuột lớn siêu cấp.

“Phốc.” Nàng nhịn không được bật cười, cảm giác căng thẳng vừa rồi cứ vậy mà biến mất, cảm thấy cả người rất nhẹ nhõm. “Không cần, các ngươi đi làm việc của mình đi.”

“Vương phi của Bản vương lại mắng bản vương là chuột, hừm?” Hắn một tay chống lên cửa phía sau lưng nàng, cơ thể tiến tới gần nàng, đem nàng giam giữ trong vòng tay hắn.

Mùi thuốc trên người hắn lập tức tiến thẳng vào chóp mũi nàng, làm cho nàng cảm thấy rất dễ ngủ, lại có cảm giác như muốn đắm chìm vào mùi hương đó. Lúc trước nàng luôn cảm thấy mùi bệnh viện đặc biệt khó ngủ, chẳng lẽ mùi thuốc bắc khác với thuốc tây? Xem ra nàng vẫn rất là yêu nước. (mê sắc thì có)

“Vương gia, ngài hiểu lầm, thiếp thân làm sao có thể mắng ngài là chuột được?” Âm thanh ái muội mà nhẹ nhàng của hắn như muốn nhập vào màng nhĩ của nàng, âm thanh dễ nghe làm cho người ta dễ dàng đắm chìm vào trong đó.

“Không có sao? Vậy nàng thấy là cái gì?” Hắn lại càng gần sát vào nàng, làm cho Thẩm Tích Họa đang thả lỏng lập tức như ngừng thở, cặp mắt như lưu ly đột nhiên mở to, một khuôn mặt tuấn tú tái nhợt lại giống như yêu nghiệt phóng to ở trước mắt nàng, trái tim nàng như muốn nhảy ra ngoài. Một chút phản ứng cũng không có, chỉ biết nhìn chăm chăm khuôn mặt không hề khuyết điểm ở trước mắt.

Đột nhiên hắn hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn có chút sạch sẽ của nàng, hình như còn có chút vị ngọt. Mặc Thanh Dạ sau khi hưởng thụ xong còn liếm đôi môi của hắn, mùi vị rất ngọt.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi...”

“Oành.” Lúc nàng cảm giác được có cái gì đó hơi mềm ở trên môi nàng ấn nhẹ một cái. Khi ý thức được là do người trước mắt làm, lập tức hai tay dùng một chút lực đẩy ra người phía trước. Mà Mặc Thanh Dạ ở trước mắt nàng cũng trực tiếp ngã xuống.

“A...” Trong một khắc kia khi Thẩm Tích Họa thấy Mặc Thanh Dạ ngã xuống, tim nàng bỗng chốc đập nhanh hơn, đầu óc còn chưa phản ứng kịp thì cơ thể đã nhanh chóng hành động, chưa đến một giây đã tiếp được Mặc Thanh Dạ. Cái loại tốc độ này là do huấn luyện lúc trước mà xuất ra.

Mặc Thanh Dạ cũng không nghĩ tới Thẩm Tích Họa sẽ đỡ được hắn, ở trong mắt hắn Thẩm Tích Họa chỉ là một thứ nữ chịu nhiều cực khổ không được thương yêu mà thôi, cái loại động tác có tốc độ còn nhanh hơn thời gian này liền nằm ngoài dự kiến của hắn, làm cho hắn có cảm giác nàng giống như còn có rất nhiều điều còn giấu hắn, nhưng xem nàng hình như cũng không có ý muốn nói ra.

“Khụ khụ khụ...” Hắn hộc thoi khụ lên vài tiếng. Điều này làm cho Thẩm Tích Họa nóng vội. “Ngươi làm sao vậy?” Nói xong, nàng đỡ hắn đến nằm trên giường. “Chẳng lẽ ngươi không biết thân thể ngươi không thể xuống giường, sao còn muốn xuống giường hả?” Mới vừa rồi nàng không nhớ đến chuyện hắn đang bệnh nặng, hoàn toàn là bị hành động đột ngột của hắn làm cho sợ tới mức không phản ứng kịp.

Giờ đã tỉnh táo, sắc mặt nhất thời đen lại, mày đẹp nhăn lại. Trong giọng nói cũng xuất hiện sự tức giận cùng lo lắng, “Ta kêu đại phu đến khám cho ngươi.”

“Đừng...” Nàng vừa mới chuẩn bị mở miệng gọi người, miệng nàng lập tức bị Mặc Thanh Dạ bịt kín, trong đôi mắt chứa đựng sự tức giận nhìn hắn, “Ngô ngô...”

“Bỏ vương không sao.” Tâm tình của hắn trong giờ phút này rất tốt, cực kỳ tốt. Đặc biệt nhìn vẻ mặt tức giận cùng lo lắng của Thẩm Tích Họa làm cho trong lòng hắn càng thêm vui vẻ, không biết có phải đầu óc của hắn có chút không bình thường hay không, mà hắn lại cảm thấy như vậy rất tốt, tươi cười trên mặt cũng khó mà biến mất.

Nếu là ngày thường, hắn hoàn toàn chính là một vẻ mặt lạnh lẽo tà mị, trong mắt người khác thì gọi đó là mặt than.

Nàng nhiu mày, muốn đem tay hắn lấy ra khỏi miệng nàng, nhưng lại sợ bệnh tình của hắn, lỡ như bị nàng dùng lực mạnh một chút liền đi đời nhà ma thì làm sao, nàng còn muốn dựa vào hắn, muốn hắn cho nàng đảm bảo.

“Ngô.”

Hắn cũng lập tức buông tay, “Vương gia, thân thể như vậy, sao lại nói không sao?” Thẩm Tích Họa nhìn Mặc Thanh Dạ có chút mất hứng nói.

“Chẳng lẽ nàng đang lo lắng cho bản vương?” Về mặt hắn giống như cười, thú vị nhìn nàng.

“Ai quan tâm ngươi.” Nói xong quay đầu chuẩn bị đi ra ngoài, nàng không cần đứng ở nơi này, đã bệnh đến như vậy còn không thành thật.

“Chẳng lẽ Vương phi cũng không quan tâm xem bản vương đã ăn no chưa mà đã muốn đi?” Sắc mặt vẫn tái nhợt, thậm chí có dấu hiệu càng tái nhợt hơn, nhưng khóe miệng lại nở ra nụ cười tà mị như yêu nghiệt, Thẩm Tích Họa nghe được lời hắn nói, rơi vào đường cùng đành phải xoay người, đúng lúc nhìn thấy nụ cười của hắn, làm nàng nhất thời sinh ra một chút ghen ghét, một tên nam nhân mắc bệnh mỗi ngày đều nằm ở trên giường mà lớn lên lại đẹp như thế, hơn nữa lại còn yêu nghiệt đến nỗi làm cho người ta đều lâm vào điên cuồng. (đây gọi là di truyền nàng ơi T_T)

Đến cùng là cái đạo lý gì thế hả?

Nàng cảm thấy chèn chát còn dư ít cháo lúc này, “Cũng không còn nóng nữa, ta đi hâm nóng sẵn tiện mức thêm một ít đem đến đây.” Nàng quyết định phải khôi phục lại như bình thường, không thể bị bất luận kẻ nào ảnh hưởng, nàng là Thẩm Tích Họa, là nữ nhi của lão đại hắc bang, cũng là đường chủ của một phân đường sao có thể chỉ vì một người nam nhân mà bị ảnh hưởng.

Nghĩ đến đó, nàng liền khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, vẻ mặt như đối đãi với cấp dưới.

“Không cần, bản vương đói bụng, dứt nhanh chút.” Hắn nhìn đến vẻ mặt lạnh như băng của nàng có chút không thích, hắn vẫn thích tỏ ra sự ngây thơ hay xấu hổ ở một cô nương nên có ở nàng như vừa rồi, mà không phải vẻ mặt như bây giờ.

Thẩm Tích Họa sờ bát, cảm giác cháo cũng không phải quá nguội, chỉ có hơi nguội một chút, cho nên cũng không đi hâm nóng, mà là trực tiếp dứt cho hắn.

“Vương phi, người đã mang đến.” Chỉ chốc lát sau ngoài cửa đã vang lên âm thanh.

Điệp uyển

“Điệp phu nhân, Lam sùng phi được Vương phi gọi đến Trường thọ viện.” Thục vân, là tỳ nữ bên người Triệu Vũ Điệp, giờ phút này nàng ta đang bẩm báo tình hình trong vương phủ cho chủ tử nghe.

“Sao ả ta có thể đến Trường thọ viện?” Triệu Vũ Điệp cau mày lại.

“Vương phi ở Trường thọ viện dứt com cho Vương gia, mà Lam sùng phi xử phạt hạ nhân, bị Vương phi biết được, cho nên được Vương phi gọi đến đây.”

“Cái gì! Vương phi dứt com cho Vương gia?” Hai bàn tay nàng nắm chặt, nàng chỉ thấy mặt Vương gia có một lần, tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhi quan gia, mà Vương phi kia cái gì cũng không phải, lại có thể dứt com cho Vương gia?

Nàng nhớ được trước kia có nghe nói qua Vương gia rất chán ghét nữ nhân, cho nên nàng vẫn tương đối yên tâm nữ nhân nơi này sẽ không được Vương gia sủng ái. Hơn nữa chuyện sáng sớm hôm nay, sớm đã khắc ở trong đầu nàng, làm cho nàng suy nghĩ. Có lẽ đã xuất hiện người nào đó thật sự khác biệt.

Tay nàng nắm chặt, chân mày cau lại.

“Đi, đi xem tình huống bên đó.”

Thủy dao viện

“Người nói cái gì? Lam sùng phi bị tiện nhân kia gọi đến Trường thọ viện?” Lý Nguyên Dao vẻ mặt thù hận nhìn chằm chằm tỳ nữ của mình, Như Như thấy chủ tử nhìn mình chằm chằm như vậy, trong đầu sợ hãi cả người run lên.

“Đạ, Lam sùng phi xử phạt hạ nhân, bị Vương phi biết được.” Như Như sợ hãi nhỏ giọng nói.

“À tiện nhân đó lại chạy đến Trường thọ viện, đi, chúng ta đi nhìn xem.”

Phán cư

“Phu nhân, Lam sùng phi được Vương phi gọi đến Trường thọ viện.” Nhân nhi là tỳ nữ của Đồng Phán, giờ phút này nàng ta đang thuật lại chuyện trong phủ cho chủ tử của nàng ta nghe.

“Lam sùng phi lại gây chuyện?” Đồng Phán nhân nhả uống trà, cũng không có biểu hiện gì, chỉ nhẹ nhàng hỏi.

“Nghe nói thị ta xử phạt một vài hạ nhân, không biết như thế nào lại bị Vương phi biết được, cho nên liền gọi Lam sùng phi đến Trường thọ viện, nô tì thấy tám phần là Lam sùng phi sẽ bị phạt.” Nhân nhi nói với chủ tử.

Đồng Phán vẫn không có biểu hiện gì, chỉ nhìn cốc nước trước mắt. “Tùy ý các nàng đi.”

“Người đi xuống đi.” Ánh mắt của nàng nhìn vào tấm bình phong trước mắt, trên tấm bình phong chỉ có một bài thơ đơn giản, ngoài nó ra không có cái gì khác, nhưng lại làm cho nàng năm lần bảy lượt ngăn người.

“Vâng, phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Hoàng hậu đến (1)

Phong vân gian

“Hừ, xem cái tiện nhân kia có thể làm được cái gì.” Từ Phong Vân vẫn là bộ dáng quần áo đối lập với trang điểm, thật sự là đem bản thân biến thành già đi. “Đi xem một chút.”

“Vâng, phu nhân.” Tiểu Từ là thiếp thân tỳ nữ của Từ Phong Vân, nàng đi theo chủ tử đến Trường thọ viện.

Tuyệt diên các

“Phu nhân, Lam sùng phi bị Vương phi kêu đến Trường thọ viện, phu nhân muốn đi xem hay không?” Sương nhi là thiếp thân tỳ nữ của Dịch Tuyết, giờ phút này đang nói với Dịch Tuyết chuyện nàng nghe được, “Hơn nữa đã có vài vị phu nhân đã đến Trường thọ viện, phu nhân có muốn đến đó không?”

“Ừ, đi xem” Dịch Tuyết nở một nụ cười lạnh, nàng ước gì Diêm Thanh Lam có thể bị Vương phi trừng phạt, ai biết nàng ta luôn tỏ ra bộ dáng phách lối kia chứ.

Dạy dỗ Diêm Thanh Lam chỉ sợ Vương phi kia không chừng cũng sẽ không có mấy phần dễ chịu, dù sao Diêm Thanh Lam cũng là nữ nhi bảo bối của thừa tướng, làm sao có thể để cho nàng ta chịu thống khổ được chứ.

Ra khỏi Tuyết diên các, đôi mắt của nàng lập tức liền biến thành một loại điềm đạm đáng yêu, chỉ cần là nam nhân khi nhìn vào đều sẽ vì muốn bảo hộ nàng mà không tiếc hy sinh tánh mạng, chỉ vì muốn được bảo hộ nữ tử nhu nhược này.

Phù dung các

“Thật sự là tiện nhân, được một tác lại muốn tiến một thước, bất quá nếu ả ta chọc vào Diêm Thanh Lam, chỉ sợ ngày lành cũng sẽ không còn.” Tiền Hiểu Phù về mặt đắc ý nói.

“Huệ nhi, chúng ta cũng đi nhìn xem.”

“Lam sùng phi bị gọi đến Trường thọ viện, không biết Vương phi sẽ dạy dỗ nàng ta như thế nào.” Trương Như Di mới vừa đi đến hoa viên chợt nghe thấy có tiếng người nói chuyện, nghe được hai chữ Vương phi, nàng liền dừng cước bộ, tìm một chỗ kín đáo núp ở một bên nghe họ nói.

“Sao lại thế này? Sao ta lại không biết?” Một tiểu tỳ nữ về mặt mê mang nhìn tỳ nữ bên cạnh hỏi.

“Toàn phủ đều biết đến chuyện này, sao người lại không biết thế hả?” Tỳ nữ nói chuyện nhìn về mặt mê mang của tiểu tỳ nữ, cảm giác bản thân rất lợi hại, lập tức mở ra mấy hất nói, “Hôm nay Lam sùng phi muốn loạn côn đánh chết nhóm người Trần nhi, không biết sao lại bị Vương phi biết được, Vương phi lập tức cho người cứu bọn họ ra, còn cho gọi Lam sùng phi đến Trường thọ viện, ta thấy tám phần là muốn xử phạt Lam sùng phi, bất quá Lam sùng phi này cũng không tốt, cũng nên cho nàng ta ăn chút đau khổ, nàng đối với nhóm hạ nhân chúng ta cũng không tốt đẹp gì.”

Trương Như Di nghe tỳ nữ nói chuyện, nhú mày, xoay người hướng về phía Trường thọ viện mà đi.

Thẩm Tích Họa không có bối cảnh gì, mà Diêm Thanh Lam là nữ nhi của thừa tướng, nếu Thẩm Tích Họa xử phạt Diêm Thanh Lam, Diêm thừa tướng tất nhiên sẽ truy cứu. Nghĩ đến điểm này về mặt lạnh lùng của nàng xuất hiện lo lắng, liền tăng cước bộ nhanh hơn.

Trường thọ viện

Trong phòng khách.

“Vương phi, van cầu người cứu chúng nô tỳ.” Trên đất có ba tỳ nữ đang quỳ, là nhóm người bị Diêm Thanh Lam muốn loạn côn đánh chết, Trần nhi, Trung nhi, Lục nhi. Mà Diêm Thanh Lam đứng bên cạnh lại đang dùng ánh mắt hung tợn nhìn các nàng, các nàng sợ hãi run rẩy, nếu bọn họ không cầu cứu Vương phi, các nàng có lẽ sẽ chết còn nhanh hơn, nếu cầu Vương phi, có lẽ còn có đường sống.

Diêm Thanh Lam nhìn ba tỳ nữ trước mắt, về mặt giận dữ, hung hăng nhìn chăm chăm các nàng, đồng thời cũng không ngừng nhìn chăm chăm vị đang ngồi ở ghế chủ vị đang thành thói uống trà - Thẩm Tích Họa.

Đứng, Thẩm Tích Họa chính là uống trà, hơn nữa động tác đặc biệt tao nhã, tao nhã như một vị thống lĩnh cao cao tại thượng, đôi mắt như lưu ly, hơi thở lạnh như băng, làm như không chút nào quan tâm chuyện đang diễn ra phía dưới, cầm lấy chung trà, tay cầm nắp chung trà gác gác miệng chung trà, khóe miệng nở ra một chút tươi cười.

Nhưng tươi cười của nàng lại làm cho người phía dưới rất khản trương, đặc biệt là Diêm Thanh Lam, nàng có chút không rõ Thẩm Tích Họa đang nghĩ cái gì trong đầu. Thật là làm cho trong lòng không biết là cảm giác gì.

Ngay cả một vài thị thiếp vừa đến cũng thấy được, một đám âm thầm lặng lẽ đi đến, nhưng sau khi nhìn thấy về mặt Thẩm Tích Họa, một đám đều lặng lẽ đứng trong góc khuất.

Thật sự là lúc này nhìn Thẩm Tích Họa giống như chủ tử ngồi ở trên cao, những người trong phòng thì giống như là thủ hạ của nàng, không có kẻ nào có gan đi chống đối nàng, ngay cả khi nàng lười nhác ngồi ở ghế chủ vị uống nước, cũng không có ai dám đi chất vấn nàng câu nào. Đây là loại khí phách của một người dẫn dắt phân đường hình thành mà có, nữ tử bình thường nào có thể có được khí phách như thế? Tất nhiên là không có.

Khóe miệng nàng vẫn treo nụ cười lơ lửng.

“Chủ tử, Vương phi cái gì cũng không nói, chỉ ngồi uống trà.” Một hắc y nam tử đang đứng trong phòng Mặc Thanh Dạ, hướng Mặc Thanh Dạ bẩm báo, “Ừm, cứ tiếp tục.”

Nói xong, hắc y nam tử ở trong phòng liền biến mất.

“Tô quản gia.”

Tô quản gia đang đứng chờ ngoài cửa phòng của Mặc Thanh Dạ, đợi Mặc Thanh Dạ sai bảo. Nghe được tiếng Mặc Thanh Dạ gọi lập tức đẩy cửa bước vào.

“Vương gia có gì sai bảo?” Tô quản gia đi đến bên giường Mặc Thanh Dạ hỏi.

“Truyền lệnh, Vương phi đại biểu bốn vương. Ngoại trừ Vương phi không cho kẻ nào bước vào phòng bốn vương.” Thanh âm êm ái phân phó, khuôn mặt như băng hàn chưa từng có nét thay đổi.

Nghe được Mặc Thanh Dạ phân phó, trên mặt Tô quản gia lộ ra nụ cười, xem ra Vương gia là thích Vương phi, như vậy rất tốt, nếu có thể có con nối dòng thì càng tốt. Có phải cũng vì vậy mà Vương gia lành bệnh hay không, nghĩ đến điểm này tâm tình liền thân kỳ tốt, “Vâng, Vương gia.” Nói xong liền chậm rãi lui ra ngoài.

“Vương phi, Vương gia có chuyện muốn lão nô thông báo.” Tô quản gia đi đến bên cạnh Thẩm Tích Họa nói, Thẩm Tích Họa không nói gì, chỉ gật, tay đưa ra tỏ ý ông có thể nói.

“Vương gia nói, Vương phi đại biểu cho Vương gia.” Nói xong liền thối lui đến một bên. Trương Như Di vừa mới tiến vào cửa đúng lúc nghe được lời Tô quản gia nói, khối tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, nàng không biết nàng có phải đã tới chậm hay không, thời điểm ở bên ngoài viện không nghe được chút âm thanh nào, cho rằng Diêm Thanh Lam đã bị Thẩm Tích Họa xử phạt, nhưng khi thời điểm nàng bước vào cửa thấy được Diêm Thanh Lam vẫn nguyên vẹn đứng một bên, mà những thị thiếp khác thì đều tùm tụm đứng ở một góc khác, ai cũng không nói gì.

Nghe được lời Tô quản gia nói, sắc mặt Diêm Thanh Lam trở nên xanh mét, Vương gia đây là có ý gì, chẳng lẽ là muốn cho tiện nhân kia trừng phạt nàng?

“Ta muốn gặp Vương gia.” Diêm Thanh Lam không nhịn nổi nữa. Nàng phẫn nộ hướng Thẩm Tích Họa nói.

Nhìn nàng ta mở miệng, khóe miệng Thẩm Tích Họa hơi nhếch lên, khẽ nhấp một ngụm nước, quả nhiên là phủ Vương gia, trà uống rất ngon. Thấy thế Diêm Thanh Lam nhịn không nổi nữa hướng phòng Vương gia mà bước.

Thẩm Tích Họa cũng không ngăn cản Diêm Thanh Lam.

Nhưng nàng ta lại bị Tô quản gia ngăn lại. “Lam sùng phi, Vương gia phân phó ngoại trừ Vương phi, không cho bất luận kẻ nào bước vào phòng Vương gia.”

“Thẩm Tích Thư.” Nghe được lời Tô quản gia nói, nàng quay đầu đem tất cả oán hận tính ở trên người Thẩm Tích Họa, nhìn Thẩm Tích Họa mà nghiêng răng nghiêng lợi kêu tên của nàng ta, không đúng, là tên của tỷ tỷ nàng ta mới đúng.

“Lam sùng phi, chẳng lẽ thừa tướng giáo đường nữ nhi như vậy hay sao?” Thẩm Tích Họa lúc này mới mở miệng nói chuyện, vừa ra khỏi miệng đã mắng Diêm Thanh Lam không có giáo đường, làm cho những người chán ghét nàng ta khi nghe xong trong lòng thấy rất hả dạ.

Một đám vui sướng khi người gặp họa nhìn Diêm Thanh Lam. Nhưng về mặt lại không biểu lộ thái độ, dù sao địa vị Vương phi ở An vương phủ cao hơn Diêm Thanh Lam, tất nhiên có tư cách, hướng chi phía sau còn có Vương gia che chở, mà các nàng thì ưu thế gì cũng đều không có, nếu Diêm Thanh Lam muốn mạng các nàng, thì cũng dễ dàng giống như giẫm chết một con kiến mà thôi.

Thẩm Tích Họa lại giống như người vừa nói chuyện lúc này không phải là nàng, trở về bộ dáng trấn định tự nhiên ngồi uống nước.

“Ngươi...” Diêm Thanh Lam bị Thẩm Tích Họa nặng mà nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt có chút hung ác. Nàng nhất định sẽ làm cho cha nàng đem nàng ta xử trí, nếu không khó có thể tiêu trừ mối hận trong lòng nàng.

Đám thị thiếp nhìn Thẩm Tích Họa cùng Diêm Thanh Lam công kích nhau, trong lòng cao hứng, hai người này nếu đầu tới người chết ta sống, người hưởng lợi không phải là các nàng hay sao? Còn lại Trương Như Di ở vương phủ cũng không hại gì. Nàng ta chuyện gì cũng không quan tâm.

Trương Như Di nhìn quanh đám nữ nhân trong phòng, ánh mắt lạnh lùng liếc mắt nhìn một cái, sau đó đi đến vị trí gần với Thẩm Tích Họa nhất mà ngồi xuống.

Nhìn Trương Như Di như thế, các thị thiếp khác lại không dám, dù sao Trương Như Di cũng không giống với các nàng, nàng ta căn bản là không quan tâm chuyện gì, có lẽ đến đây cũng giống các nàng xem náo nhiệt mà thôi.

“Thẩm Tích Thư, ngươi đừng có xác láo.” Diêm Thanh Lam thật sự là không biết nói lời gì, xanh mặt nhìn Thẩm Tích Họa, hung hăng uy hiếp nói, nhưng Thẩm Tích Họa tựa hồ cũng không để ý.

“Lam sùng phi, bốn vương phi là chính phi, khi nào thì cần sùng phi như cô đến quán giáo bốn vương phi hử?” Ánh mắt Thẩm Tích Họa vẫn không rời khỏi ly trà, tỉ mỉ nhìn hoa trên ly trà, còn xem cả chất liệu của ly trà, ly trà này hình như làm từ gốm thanh hoa, oah, là gốm thanh hoa thật. Chất lượng tuyệt đối thuộc loại thượng đẳng, đột nhiên nàng cao hứng cầm chặt ly trà trong tay. Nàng quyết định ly trà này sẽ thuộc về nàng, nàng phải cất giữ cho tốt.

Ôi, cầm cái chén này uống nước thật là có chút đau lòng.

Đối với sự biến hóa đột ngột của nàng làm cho tất cả mọi người trở tay không kịp, cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Ngay cả Trương Như Di,

Tô quân gia đều có chút kỳ quái nhìn Thẩm Tích Họa, tất cả đều về mặt kỳ quái nhìn nàng.

Đều cảm thấy vì sao đột nhiên nàng lại cười tươi như thế.

“Đồng Mạt, mau đem cái chén này đi rửa sạch, sau đó đem cất nó đi.” Nàng phân phó Đồng Mạt, không để ý tới mọi người chung quanh đều dùng biểu cảm kinh ngạc nhìn nàng, “Cẩn thận kéo vỡ đấy.”

“Vâng, Vương phi.” Đồng Mạt lập tức nghe lời cầm lấy chung trà đặt lên khay. Thật cẩn thận nâng khay đến phòng bếp rửa sạch.

“Khụ khụ... Nói đến chỗ nào rồi?” Nàng hắng giọng, nhìn ánh mắt lộ vẻ kỳ quái của mọi người nhìn nàng, nàng cũng không để ý, tay đặt trên tay vịn của ghế vừa vận đặt lên bàn, ngón tay hơi cong, gõ lên mặt bàn, làm cho người ta suy đoán nàng đang suy nghĩ cái gì.

“À, đúng rồi ta nhớ ra rồi, Lam sùng phi, người là sùng phi, chẳng lẽ Vương gia cho người cái quyền quản lý toàn bộ An vương phủ thậm chí đến cả việc quản giáo bốn vương phi?” Ánh mắt Thẩm Tích Họa bắn ra một chút hàn khí, làm cho Diêm Thanh Lam nhất thời cảm thấy một trận gió lạnh, ngay sau đó một cỗ hàn khí theo lòng bàn chân tiến nhập cơ thể, loại cảm giác này chỉ có thời điểm lúc trước khi nhìn thấy An vương gia cùng hoàng thượng mới có thể xuất hiện. Hiện tại cảm giác đó lại xuất hiện khi đối diện với nữ nhân này.

“Ta... Ta...”

“Trước mặt bốn vương phi ai cho người xưng ‘ta’? Chẳng lẽ đã quên thân phận của mình rồi sao?” Thẩm Tích Họa nhìn Diêm Thanh Lam nói không ra lời, lạnh lùng châm biếm nói.

“Thiếp thân không dám quên.” Diêm Thanh Lam cúi đầu không dám nhìn ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Tích Họa, giờ phút này ánh mắt của nàng ta làm cho người nhìn cảm thấy hàn khí bức người, trong phòng không có người nào dám nhìn thẳng, mà Trương Như Di lại cau mày nhìn Thẩm Tích Họa đang tỏa ra lãnh khí trước mặt, âm thầm suy xét.

Lúc này mọi người mới ý thức được Thẩm Tích Họa chẳng giống như suy nghĩ của các nàng là người dễ khi dễ. Diêm Thanh Lam là người hung hăng phách lối cũng bị ánh mắt của nàng ta uy hiếp, đến cùng là nàng ta đã trải qua cái dạng cuộc sống gì mới luyện thành loại ánh mắt như vậy, có phải là ánh mắt của một vị thống lĩnh chăng?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Hoàng hậu đến (2)

Tô quân gia dù sao cũng là người đã có tuổi, nhìn vẻ mặt cùng ánh mắt Thẩm Tích Họa như thế, làm cho ông chấn động, qua sự điều tra của ông, Thẩm Tích Họa bất quá chỉ là ngũ tiểu thư không được thương yêu, từ nhỏ bị người khi dễ không dám chống lại, làm sao có thể có bộ dáng của người ra lệnh cho người khác.

Bất quá những điều này ông cũng không quan tâm, điều ông quan tâm là muốn Vương gia mạnh khỏe, hưởng chi nhìn tình huống của Vương gia hiện nay hình như đối với vị Vương phi này rất đề bụng, cho nên ông cũng vui mừng, dù sao Vương gia cũng đã nằm trên giường nhiều năm, trong phủ nhiều thị thiếp, nhưng không có một ai có thể chiếm được tâm của Vương gia, làm cho ông sợ hãi nếu Vương gia có mệnh hệ gì thì chẳng phải là tuyệt hậu sao?

Nhưng hiện nay lại xuất hiện hi vọng là Thẩm Tích Họa này, trong lòng ông vẫn là vạn phần cao hứng.

“Nếu không dám quên, vậy chuyện ba tỷ nữ này là sao? Bốn vương phi có cho người quyền lợi tùy tiện xử trí tỷ nữ không phải người trong phòng của người hay sao?” Thanh âm nàng lạnh như băng làm cho Diêm Thanh Lam sợ hãi không dám đáp lời.

“Người đâu, xử trí theo gia pháp, Lam sùng phi đã phạm vào gia quy, nên giống với mọi người, bốn vương phi cũng sẽ không thiên vị, giáng làm thị thiếp.” Khi nàng nhẹ nhàng nói câu kia, trong mắt Diêm Thanh Lam liền xuất hiện thù hận.

“Thẩm Tích Thư, ta là đích nữ của thừa tướng, người dám tiện ý giáng cấp ta?” Nàng mang đôi mắt bốc hỏa chất vấn Thẩm Tích Họa.

“Tô quân gia, vừa rồi Vương gia nói cái gì?” Thẩm Tích Họa vẫn không nói tiếp, khóe miệng mang ý cười quay đầu hỏi Tô quân gia.

“Vương phi đại biểu Vương gia.” Vẻ mặt Tô quân gia không kiêu ngạo không siểm nịnh nói ra sáu chữ.

“Chẳng lẽ Diêm Thanh Lam người đang chất vấn quyết định của Vương gia?” Nàng thân nhiên đứng lên, Xuân Hương đứng bên cạnh thấy thế lập tức tiến lên vờn tay đỡ Thẩm Tích Họa.

Thẩm Tích Họa mang dáng vẻ lười nhác đi đến trước mặt Diêm Thanh Lam, vẻ mặt chế giễu nói, “Đích nữ thừa tướng? Chẳng lẽ người không biết nữ nhi gả cho người như nước đã hết đi? Người chẳng lẽ đã quên người đã là người của An vương phủ sao?”

Tay lười nhác khoát lên trên tay Xuân Hương, giống như lúc nào cũng sẽ ngã xuống.

Diêm Thanh Lam nhìn Thẩm Tích Họa trước mắt, đôi mắt mang theo thù hận, một tia độc ác trong mắt nàng xẹt qua. Nàng động thủ, nàng từng học qua một chút võ công cũng được coi như mèo ba chân, nhưng Thẩm Tích Họa trong mắt nàng là người ngay cả đứng cũng không vững sẽ dễ dàng bị nàng đánh ngã.

“Á...” Mọi người trong phòng cũng đều không nghĩ đến Diêm Thanh Lam đột nhiên sẽ ra tay đánh người, nàng ta thể nhưng lại không phục Thẩm Tích Họa, mà hạ độc thủ, hắc y nam tử ẩn nấp chỗ tối vừa định đi cứu, nhưng bị một người ngồi ở phía trước nhanh tay cứu trước.

Ai cũng không nghĩ tới Trương Như Di sẽ ra tay cứu Thẩm Tích Họa, cũng không có ai biết nàng biết võ công. Ngay cả Thẩm Tích Họa cũng không biết. Vốn là Thẩm Tích Họa muốn Diêm Thanh Lam ra tay với nàng, nàng là người thông minh sẽ không để bản thân bị thương.

Tô quân gia nhìn một màn mạo hiểm này cũng liên phát hoảng, ông không nghĩ tới Diêm Thanh Lam sẽ đột nhiên ra tay đánh Thẩm Tích Họa. Hơn nữa còn bị nàng ta đánh ngã, cũng may Trương Như Di cứu kịp thời, cũng không để nàng té ngã xuống đất.

Mày Trương Như Di gắt gao nhú lại, chuẩn bị đem Thẩm Tích Họa thả trên ghế sau đó đi giáo huấn Diêm Thanh Lam, không ngờ Thẩm Tích Họa cầm tay nàng. Cho nàng một ánh mắt yên tâm.

Đích nữ thừa tướng thì thế nào? Thẩm Tích Họa giả bộ sợ hãi vỗ vỗ ngực.

“Xem ra ngươi là không phục vì bị bốn vương phi quản thúc? Nếu thế thì không phải là người của An vương phủ.” Xuân Hương đợi các nàng sau khi đứng vững, lập tức tiến lên đỡ Thẩm Tích Họa, Thẩm Tích Họa cũng đặt tay lên tay Xuân Hương. Trên mặt giả bộ giận dữ nói.

“Ngươi... Bất quá chỉ là nữ nhi của thương gia, có tư cách gì nói ta. Ngươi gả đến An vương phủ cũng chỉ là cái xung hi mà thôi.” Nghe được lời Thẩm Tích Họa nói, làm nàng run rẩy, nàng ta có ý gì, chẳng lẽ muốn hù nàng? Nàng là đích nữ của thừa tướng, lại được hoàng hậu tử hôn làm sủng phi. Có thách thì nàng ta cũng không có gan làm chuyện đó, nghĩ đến điểm này, trong lòng nàng có chút phấn khích.

Nàng với Thẩm Tích Họa triệt để trở mặt, tất nhiên trong lời nói càng có sự châm chọc. Không hề có sự kiêng nể.

Thẩm Tích Họa nhìn vẻ mặt phấn khích của nàng ta. Nàng lười nhác cười, trong lòng cũng chỉ nghĩ đến một câu, “ngực lớn ngu ngốc”, bốn chữ này tuyệt đối phù hợp với nàng ta.

“Ý của ngươi là đang trách hoàng hậu vì đã phối hôn cho ta cùng Vương gia phải không?” Nàng đi đến ghế chủ vị, ngồi xuống, thân mình có chút nghiêng ngả dựa vào lưng ghế, nhưng lại làm cho người ta cảm giác nàng không hề thất lễ, ngược lại là một loại tượng trưng cho sự cao quý.

“Ai không đem bản cung cùng An vương gia để vào mắt vậy?” Đột nhiên một thanh âm vô cùng uy nghiêm vang lên, nghe thanh âm đó, Diêm Thanh Lam lập tức bật cười.

“Mẫu hậu.” Diêm Thanh Lam lập tức từ vẻ mặt phẫn nộ chuyển hóa thành vẻ mặt tươi cười đầy mặt đi hướng ra cửa.

Thẩm Tích Họa sau khi nghe thanh âm uy nghiêm ấy, liền đứng lên, vị kia là bà bà (mẹ chồng) của nàng, nàng vừa nghe thanh âm kia liền cảm thấy vị này căn bản là một nữ nhân không dễ chọc.

Đập vào mắt nàng là trang phục minh hoàng, trên áo choàng còn thêu phượng hoàng giương cánh cao bay, làm cho người ta có cảm giác như thăng thiên, bước chân tao nhã mà trầm ổn biểu hiện loại tư thái ngạo mạn xưng hùng xưng bá, một đôi phượng mâu lộ ra khí thế tài giỏi hơn người, ngũ quan tinh xảo, trên khuôn mặt xinh đẹp tìm không thấy một nếp nhăn.

Bộ dáng nhìn qua như chỉ có ba mươi tuổi, vẻ mặt đang nổi giận.

Thẩm Tích Họa đoán là do lời nói mới vừa rồi chọc cho bà mất hứng.

“Nô tì, tham kiến mẫu hậu.” Thẩm Tích Họa chân thành đi tới trước mặt hoàng hậu, nhẹ nhàng thi lễ. Dáng vẻ không thấy sai lầm.

Hoàng hậu nhìn Thẩm Tích Họa sạch sẽ không nhiễm bụi trần, nhưng từ trên người nàng bà có thể nhìn ra, đây là một nữ tử cơ trí, trong lòng có một loại ý tưởng muốn thu nàng làm người của mình.

Qua sự điều tra, Thẩm Tích Thu trước mắt là đệ nhất mỹ nhân cùng đệ nhất tài nữ thành Diên châu, nhìn diện mạo của nàng tuyệt không quá với lời đồn. Đôi mắt khôn khéo cũng có thể thấy được nàng tuyệt đối là một tài nữ, làm cho bà rất vừa lòng, thu nàng ta ngày sau mình dùng, đối với bản thân cũng là tuyệt đối có trợ giúp.

Suy nghĩ như thế, trong mắt liền xuất hiện một tia khen thưởng.

“Mẫu hậu, ngài xem, Vương phi bất quá chỉ là một nữ nhi của thương gia, lại muốn đem nô tì biến thành thị thiếp, còn muốn hù nô tì.” Diêm Thanh Lam thấy hoàng hậu, cao hứng lập tức chạy đến. Nàng biết phụ thân nàng là thừa tướng đương triều, hoàng hậu rất là coi trọng, đối với nàng cũng sẽ phi thường coi trọng.

Về mặt nàng không vui nói với hoàng hậu.

Hoàng hậu vừa nghe lời Diêm Thanh Lam nói, sắc mặt lập tức liền thay đổi. Ánh mắt cần quét nhìn khắp chung quanh.

Thẩm Tích Họa nhìn về mặt biến sắc của bà, trong lòng cười lạnh nói, xem ra hoàng hậu này cũng không phải là người thông minh, nếu không làm sao có thể nghe theo lời Diêm Thanh Lam nói, nếu là người có đầu óc đều có thể nhìn ra được Diêm Thanh Lam là dạng người gì.

Thẩm Tích Họa cũng không mở miệng, nàng muốn nhìn hoàng hậu xử trí như thế nào. Nàng không giải thích, bởi vì đây là ý nàng muốn.

“Người nói là bản cung không có mắt?” Không nghĩ tới hoàng hậu sắc mặt xanh mét chuyển hướng nhìn Diêm Thanh Lam, trong giọng nói mang theo nguy hiểm, làm Diêm Thanh Lam cảm thấy sợ hãi, hoàng hậu không phải rất thích nàng hay sao, sao lúc này lại có thần sắc nghiêm túc như thế, còn có vẻ không vui, nàng luôn luôn biết hoàng hậu âm tình bất định, nhưng là vì gả cho Mặc Thanh Dạ, nàng tìm mọi cách lấy lòng hoàng hậu. Chưa từng thấy qua hoàng hậu lộ ra vẻ mặt như thế, làm nàng có chút run sợ.

“Không... Mẫu hậu, nô tì không phải ý này...” Nàng nóng lòng giải thích, gấp gáp hi vọng hoàng hậu không hiểu lầm nàng, nhưng hình như hiệu quả cũng không được tốt cho lắm.

“Khụ khụ... Sao bà lại tới đây?” Đúng lúc này, một chuỗi ho khan làm cho mọi người chú ý, chỉ thấy một nam tử rất tà mị tuấn mỹ, suy yếu đỡ trên khung cửa, sắc môi tái nhợt cùng sắc mặt tái nhợt làm cho người đối diện nhìn thấy liền đau lòng, nhưng lại không chút ảnh hưởng đến vẻ tuấn dật của hắn, ngay cả dáng vẻ bệnh hoạn như vậy vẫn toát ra vẻ tà mị yêu dã không tả được, nhưng giờ phút này trên tuấn nhan tái nhợt chỉ có vẻ lạnh như băng không để mọi người trong phòng vào mắt.

Có vài thị thiếp vẫn chưa được gặp qua Mặc Thanh Dạ, mà giờ phút này sau khi nhìn thấy hắn, chỉ có một cảm giác, tâm đã trầm luân, khó trách Diêm Thanh Lam không tiếc bất cứ giá nào, cho dù thân phận như thế cũng muốn gả cho Mặc Thanh Dạ.

Diêm Thanh Lam nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng hàn của Mặc Thanh Dạ, một đôi con ngươi lộ ra nháy nhót về mặt, nàng từ lúc gả đến nơi đây trở thành sủng phi chỉ thấy qua Mặc Thanh Dạ có một lần, mà một lần kia chính là hắn đang nằm ở trên giường ngủ, thấy chung quanh không có người gác nàng mới lên lút đi vào xem.

Mặc Thanh Dạ cũng không cho phép nữ nhân nào không được hắn phân phó được tiến vào phòng hắn.

Quần gia luôn ngăn cản các nàng. Thời điểm lần đầu tiên nàng nhìn thấy Mặc Thanh Dạ đã bị tuấn nhan tái nhợt mà lại tà mị của hắn chinh phục, nếu không phải vì hắn, nàng sao có thể ủy khuất làm một sủng phi cơ chứ?

Đôi mắt nàng cứ gắt gao nhìn vào đôi mắt không có chút độ ẩm lại không hề chứa bóng dáng của nàng của Mặc Thanh Dạ, trong lòng dâng lên một nỗi thất vọng không thể diễn tả, đôi mắt tràn ngập bi thương nhìn thân hình gầy yếu kia.

Nhìn thấy Thẩm Tích Họa lúc hắn xuất hiện trong phòng đã bước đi về phía hắn, diu hắn, ánh mắt dừng ở trên người bọn họ, làm nàng cảm thấy rất chói mắt.

“Vương gia, sao ngài lại ra đây?” Trong lòng Diêm Thanh Lam không thoải mái, lập tức chạy qua, vươn tay muốn đỡ hắn, nào biết, hắn không dấu vết tránh được.

“Hoàng nhi, con có thể tự đi được rồi sao?” Hoàng hậu vừa thấy Mặc Thanh Dạ lập tức thu lại vẻ mặt tức giận, lộ ra nụ cười hòa ái dễ gần giống như từ trước, không có chút khí phách của một hoàng hậu nên có. Thu lại khí phách uy nghiêm, đẩy ra cung nữ bên cạnh, bước đi có chút lão đạo vui mừng chạy về hướng Mặc Thanh Dạ.

Mặc Thanh Dạ cau mày nhìn bộ dáng kích động của bà, sắc mặt càng thêm lạnh như băng, “Bà tới nơi này của bốn vương làm cái gì? Nhìn bốn vương chê cười sao?”

Khiến cho Thẩm Tích Họa không ngờ là lời Mặc Thanh Dạ thốt ra làm nàng đoán không ra ý nghĩ của hắn, nhìn bộ dáng này của hoàng hậu cũng thật là rất yêu con, nhưng tại sao Mặc Thanh Dạ có thể đối với bà lại không có lễ như vậy, chẳng lẽ bởi vì hoàng hậu chia rẽ hắn cùng thanh mai trúc mã của hắn? Cho nên mới có thái độ vô lễ như thế đối với bà?

“Dạ nhi, sao mẫu hậu có thể nghĩ như thế được chứ, mẫu hậu cao hứng còn không kịp nữa là, Thư nhi quả nhiên là phúc tinh.” Ánh mắt hoàng hậu tỏa sáng nhìn về phía Thẩm Tích Họa, đối với nàng phi thường vừa lòng. Với câu nói như thế, Mặc Thanh Dạ cũng chỉ mỉm cười lạnh lùng, cũng không có chút biến hóa gì.

“Mẫu hậu khen lắm rồi.” Thẩm Tích Họa khéo léo đứng ở một bên trả lời, nói xong lại yên tĩnh đỡ Mặc Thanh Dạ, không làm cho hắn có chút bất ổn nào.

Mặc Thanh Dạ tựa hồ là có chút cố ý, đem sức nặng toàn bộ cơ thể dựa trên người của nàng, nếu đối là trước kia, chút sức nặng ấy hắn có thể tự đỡ được, nhưng hiện nay thân thể này gió thổi qua cũng có thể hạ gục hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống làm cho hắn rất lo lắng.

Nhìn mặt nàng không đổi sắc, nhưng từ bộ dáng nhẫn nại của nàng là có thể nhìn ra được nàng đỡ hắn có bao nhiêu vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chỉ lấy một muôi

Edit: voi còi

Hoàng Thành Nam Hạ, ngày xuân vừa qua, trước khi đến đầu mùa hè, trong Vị Ương Cung hoa Lê rụng đi, trên cành lê nhú ra quả lê non nho nhỏ, giắt đầy cành, nhìn rất là thích, trong viện chuyển vài cành xen dây dưa mấy con cá nhiều màu bơi lội ra vào, phía trên là hoa sen, phía dưới nuôi mấy con cá chép, đoàn tụ sum vầy, đầm cá nước (quan hệ thân mật) hài hòa, đây đại khái là khắc họa hợp lý nhất của Vị Ương Cung lúc này rồi.

Mùng một tháng ba, Nam Hạ Văn đế lên ngôi, đại diện phong hậu cùng nhau tiến hành, tuy nói đem Lễ bộ bận rộn đến đầu tắt mắt tối, có thể thịnh thế như vậy, nhưng cũng cắm thật sâu vào trong lòng quần thần dân chúng Nam Hạ.

Thừa An muốn chính là như vậy, hẳn muốn danh chánh ngôn thuận chiêu cáo thiên hạ, thê tử của hắn, hoàng hậu của hắn, chỉ có một chính là Nhưộc Nhưộc, là Đế hậu, cũng là phu thê, đại diện phong hậu thanh thế thật lớn như vậy, ngay từ đầu đã định địa vị của Uyển Nhưộc khi tới Nam Hạ, sau khi trải qua mưa gió chiến loạn, giành được giang sơn Đại Hạ, đương nhiên Uyển Nhưộc cũng là hoàng hậu khai quốc, lịch sử xưng Uyển hậu, đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Vốn dĩ Uyển Nhưộc là người có tính tình lười biếng, vào lúc này thành hoàng hậu, đáng lẽ nên sự vụ bận rộn, lại càng thêm thanh nhàn, hậu cung tuy lớn, chủ tử lại chỉ một, hoàng thượng mỗi ngày ngủ lại Vị Ương Cung, không ngừng ngủ lại, chỉ cần hạ triều, xử lý chính sự cũng ở Vị Ương Cung, Ngự Thư Phòng trống không, cũng may Vị Ương Cung khá lớn, tiền điện liền dùng làm Ngự Thư Phòng, cung chuyên dùng để hoàng thượng phê duyệt tấu chương.

Thường ngày Uyển Nhưộc cũng cực ít ra Vị Ương Cung, không phải ở phía trước điện cùng với Thừa An siêng năng việc quốc gia, chính là ở hậu điện sẽ đọc sách vẽ tranh đánh đàn đánh cờ, ngày trôi qua hết sức nhàn nhã.

Lúc Như Ý đi vào, Uyển Nhưộc đang ở nhìn bức tranh trên quạt trước mặt, hoa sen sáng rỡ, cao vút nổi lên trên mặt nước, trên mặt quạt Tĩnh Đế Liên* đón gió phấp phới, thân sen xanh nổi lên trên mặt nước, nhưng cũng có chút dây dưa.

*Tĩnh Đế Liên: hai đoá sen mọc cùng một gốc (tình vợ chồng mặn nồng)

"Tĩnh Đế Liên này, tiểu thư vẽ thật đẹp, nhìn cùng trong viện tử của chúng ta giống hệt nhau đấy?"

Uyển Nhưộc ngẩng đầu thấy trong mắt Như Ý có ý ranh mãnh, mặt khề đỏ lên, quét qua trong tay nàng: "Là thư từ của người nào?"

"Là thư nhà trong phủ ở Bắc Thần."

Uyển Nhưộc sùng sốt, mấy bước đi qua nhận lấy, mở giấy viết thư ra, nhìn một chút chân mày hơi chau, Như Ý vội hỏi: "Liệu có chuyện gì rồi sao?"

Uyển Nhưộc ngồi bên trên giường: "Ta cũng không biết, còn có một thứ tỷ lưu lạc bên ngoài."

"Thứ tỷ?" Như Ý ngăn ra, Uyển Nhưộc chột cười:

"Thanh Nhưộc, Tô Thanh Nhưộc, bây giờ đã là trắc phi của Thập Nhất rồi."

"Cái gì trắc phi? Nhưộc Nhưộc ngược lại thanh nhàn, làm khó ta ở phía trước điện chờ nàng hơn nửa ngày không thấy bóng dáng đâu, nghĩ tới nhất định là cố nàng tìm cho ta tranh vẽ trên mặt quạt, phía sau lười nhác, quả nhiên để cho ta bắt tại trận."

Ngược lại Uyển Nhưộc lại xì cười, đưa ngón tay chỉ chỉ án về bên kia: "Chính chàng nhìn một chút đi, ta mới vừa ngồi ở đây thôi, chàng liền tiến vào."

Thừa An quả thật đi tới nhìn một chút, không khỏi cười: "Không ngờ hoa sen này còn là Tĩnh Đế."

Như Ý che miệng cười một tiếng, lui xuống, biết hai chủ tử ở chung một chỗ, không thích người ngoài ở tại đó, Thừa An chen chúc ngồi xuống gần Uyển Nhưộc, cầm lấy thư trong tay nàng: "Thư nhà từ Bắc Thần?"

Uyển Nhưộc gật đầu một cái, Thừa An mở ra khề lướt một lần, nói: "Nghĩ tới không phải là chuyện lớn gì, ta lại quên nói cho nàng"

Nghiêng đầu thấy Uyển Nhưộc nghiêng đầu mắt không chớp nhìn hắn, ánh mắt Thừa An lóe lóe, ôm lấy nàng: "Hôm nay chúng ta như vậy rất tốt, Bắc Thần cách xa ngàn dặm, có một số việc, nàng không biết tốt hơn một chút."

Nắm tay của nàng cùng nhau đặt ở trái tim của nàng nói: "Nhưộc Nhưộc nơi này chỉ có một mình ta không tốt sao?"

Ngược lại Uyển Nhưộc cười, hơi đẩy ra hắn trêu ghẹo: "Hiện giờ cố gắng nói những lời này, cẩn thận để hạ nhân nghe thấy rồi truyền đi, thần dân của chàng sẽ nói chàng là hôn quân rồi."

Thừa An thờ dài: "Ta lại vui lòng khi đêm xuân ngắn ngủi tận lực ngày mới lên (CV: một xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi: 春宵苦短日高起), từ đó làm hôn quân không làm triều sớm."

Mặt của Uyển Nhược đỏ lên: "Trong triều có chuyện gì khó giải quyết sao?"

Ánh mắt Thừa An hơi trầm lắng đầu một cái: "Có Nhược Nhược ở bên người, chuyện gì cũng có thể hiểu, mấy ngày nữa, nắng nóng rồi, chúng ta xuất cung đến Ly cung ở dưới chân núi đi, nơi nào mặt nước lớn, mát mẻ, nàng sợ nhất là nóng, nơi đó vừa đúng."

Uyển Nhược thờ dài: "Không trách được người người cũng muốn làm hoàng thượng, loại cuộc sống này, cả đời cũng đều không buồn không lo!"

Thừa An cười nhẹ một tiếng: "Cả đời không lo, đây là trước kia ta liền muốn cho Nhược Nhược."

Ánh mắt của hắn sâu thẳm trước sau như một, khuôn mặt lại thoát ra thanh tú như khi còn bé, hiện ra một loại khí tức nghiêm trang (trang trọng + nghiêm trang), nhưng lúc này con ngươi sâu thẳm lại ấm như nước mùa xuân, chiếu vào lòng của Uyển Nhược, khẽ tạo nên từng vòng từng vòng lẫn lẫn, ban ngày tương khắc tương hợp (ý nói hợp ý), ban đêm tay chân quấn quýt lẫn nhau, Uyển Nhược chợt cảm thấy, có lẽ rất sớm trước kia, mình sẽ không cho hắn là đệ đệ, dù sao họ vừa bắt đầu liền không phải là tỷ đệ.

"Nhìn ta như vậy, ta muốn hôn nàng rồi."

Tiếng nói thật thấp, môi của Thừa An đã in ở trên môi Uyển Nhược, trần trọc, khiêu khích nhộn nhạo tình triền miên.

"Vạn tuế gia, Định Nam Vương xin gặp."

Ngoài cửa sổ tiếng của Chu Kính truyền đến, Uyển Nhược đỏ mặt đẩy hắn ra:

"Mau đi đi, Định Nam Vương là đại ân nhân của chàng, mặc dù hôm nay quân thần khác biệt, nhưng cũng không thể chậm trễ."

Thừa An nhú nhú mày đứng lên, Uyển Nhược giúp hắn sửa sang lại bào phục có chút loạn trên người, Thừa An lại nắm tay của nàng mà nói: "Đợi lát nữa nàng đến tiền điện, nằm giường êm ở phía sau bình phong đọc sách đi, nếu không, cuối cùng ta lại chạy về hậu viện, sở con cháu cũng không xem xong rồi."

Uyển Nhược cười một tiếng, khẽ vuốt cằm.

Thừa An vừa tới thư phòng trước mặt, Thích Trung liền khom người tiến vào, vừa muốn quỳ xuống, Thừa An đã trước một bước đỡ ông ta dậy: "Đây không phải là đại điện trên triều, Trung thúc, đại lễ này liền miễn đi!"

Thích Trung cảm ơn vâng dạ, Thừa An nói: "Ngày xuân sau giữa trưa, người rất dễ mệt mỏi, Trung thúc không có ở trong phủ nghỉ trưa, vào cung có chuyện gì?"

Hoàng thượng đây không phải là biết rõ còn hỏi sao? Trong lòng Thích Trung thờ dài, theo lý thuyết, chuyện hậu cung của hoàng thượng ông không nên trông nom, nhưng bây giờ Thái Thượng Hoàng tránh ở Thọ Xương cung, không để ý tới mọi chuyện, lại không có Thái hậu, mặc dù hậu cung không đến nỗi chỉ có một nữ tử là hoàng hậu, nhưng có vị phân đẩy, lại chỉ một hoàng hậu, ngày dài xuống, vậy nói như thế nào? Lễ bộ trình lên bao nhiêu sở con thúc giục đại tuyền, hoàng thượng chính là không có một chút ý tứ để ý tới, đó là ở phía trước triều nói ra, sắc mặt hoàng thượng không có qua một câu lại dễ dàng để xuống.

Nếu nói là không gần nữ sắc, hôm nay cùng hoàng hậu vậy thì thật là ngọt ngào suôn sẻ, hoàng hậu khá hơn nữa, hoàng thượng vui mừng nữa, nhưng thân phận công chúa địch quốc đặt ở đó, tương lai thái tử Nam Hạ, chẳng lẽ phải từ bụng nàng ta đi ra.

Nam Bắc cũng không thể ngưng chiến lâu dài, dựa vào cường binh của Nam Hạ, hơi nghi ngại mấy năm, một lần nữa thu phục Bắc Thần, thống nhất nam bắc, đây mới là nghiệp lớn, đến lúc đó, gia tộc của hoàng hậu chắc chắn phải trở thành bùa hộ mệnh của quân chủ Bắc Thần, lấy hay bỏ khó tránh khỏi sống chết, vì vậy hoàng hậu địch quốc này rất là không ổn.

Hơn nữa từ sau khi hoàng hậu vào ở Vị Ương Cung, hoàng thượng liền giống như mọi sự đều đủ, tiếp tục như vậy, đâu còn có lòng khai cương khoách thổ (mở mang bờ cõi, mở rộng đất nước), công chúa Bắc Thần hoà thân tới đây, hẳn là một chiêu kế hay, làm mềm tâm quân vương, yên ổn giang sơn Bắc Thần.

Hiện giờ Thích Trung thật có phần hối hận, ban đầu nên kiên quyết phản đối chuyện hòa thân, hoặc ở giữa đường đánh chặn, cũng không có những chuyện phiền hà phía sau này: "Hoàng thượng, hôm nay lên ngôi phong hậu đã qua, nên rộng rãi tuyền tú nữ tràn đầy hậu cung mới đúng."

Thừa An trầm mặc hồi lâu nói: "Trung thúc, không ngại đối với người nói thật, lúc trước làm hoàng thượng ta cũng chán ghét, ban đầu sẽ về Nam Hạ, mặc dù cũng là vì gia cữu, nhưng nhiều hơn, chính là nghĩ bảo vệ Nhược Nhược của ta cả đời bình an, chỉ có trở thành người mạnh nhất, mới có thể thực hiện nguyện vọng này, Nhược Nhược không chỉ có là hoàng hậu của ta, thê tử của ta, vẫn là nguwoif trong lòng của ta, nhất sinh nhất thế nhất song nhân, đây là ta đối với nàng cam kết, cả đời này dứt khoát, nếu có người muốn hại hoàng hậu, trẫm tuyệt không nương tay." Thích Trung ngạc nhiên.

Thích Trung thối lui khỏi Vị Ương Cung, quay đầu lại nhìn một chút, không khỏi thờ thật dài một cái, bức tranh điêu khắc trên hành lang nóc Vị Ương cung, chắc là đúc bằng sắt đục bằng gạch vậy, khó có thể rung chuyển, vị nữ tử bên trong kia ngược lại tạo hóa thật tốt, mặc dù không phải hồng nhan, lại thực sự thành họa thủy.

Từ hành lang chậm rãi ra, đi được một nửa chỉ thấy Thích ma ma tới đây hành lễ: "Lão nô tham kiến Vương gia."

Thích Trung giờ giờ tay lên: "Hiện giờ ma ma tốt chứ?"

Thích ma ma vội nói: "Làm phiền Vương gia nhớ thương, hoàng thượng. . ."

Thích Trung giờ tay lên ngăn lời nói của bà ta, dời bước hướng Hiệp Thuý đình bên kia đi tới.

Thích Trung mới ra đi, Uyển Nhược liền từ hậu điện đi tới, trong lòng thực có phần buồn phiền, từ cổ chí kim, hậu cung ba nghìn rất là bình thường, ngược lại chưa từng nghe qua gặp qua Đế Hậu một phu một thê, tuy biết sớm muộn gì cũng phải đổi mặt, nhưng vừa đến trước mắt, trong lòng cũng nói không ra là chua xót là chất, nếu nàng cùng Thừa An giữa chốc một nữ nhân khác đi vào, nàng có còn tâm tình như thế hay không. Loại chua xót này lượn quanh chạy lên não, Uyển Nhược chột chột hiểu, có lẽ nàng thật thích Thừa An rồi, cái loại thích giữa nam nữ.

"Nhược Nhược đứng ở bên ngoài làm cái gì?" Tiếng nói của Thừa An truyền đến, Uyển Nhược mới cất bước đi vào, trong tay nắm một cái quạt tròn mỹ nhân, trên người xiêm áo cũng đổi một thân xiêm áo màu hồng, trên đầu lại cấm bích ngọc trầm, đầu trầm là hình dáng hoa lê, rất khác biệt.

Thừa An biết Uyển Nhược xưa nay phiền nhất những thứ xiêm áo đồ trang sức kéo dài kia, đặc biệt thích ăn mặc đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, dù đơn giản, ở trên người nàng, cũng tự nhiên có một khí chất ung dung.

Thừa An vỗ vỗ đệm vàng bên cạnh: "Nhược Nhược tới ngồi nơi này."

Đế hậu ở nơi riêng tư từ trước đến giờ không câu nệ quy củ, Chu Kính cùng người cung nhân chờ ở gần phục vụ sớm thành thói quen, cũng thăm than vị Uyển hoàng hậu này, chân chính là người ở trên đầu quả tim của hoàng thượng, hơn nữa hôm nay hoàng thượng cùng Định Nam Vương nói những lời kia, Chu Kính vừa nghe cũng kinh ngạc, chớ nói chỉ là Định Nam Vương rồi.

Thừa An cẩn thận xem xét nàng hồi lâu: "Đã nghe được lời của ta cùng Định Nam Vương mới vừa ở đây rồi hả?"

Uyển Nhược không có gạt đầu lại thờ dãi: "Làm hoàng thượng tốt vô cùng, làm hoàng hậu cũng không quá tốt rồi, nếu như chàng thực sự cưới hậu cung ba nghìn, hoàng hậu ta đây đâu còn có thanh nhàn có thể tìm ra?"

Uyển Nhược nói chơi, ánh mắt lại không hề chớp nhìn chằm chằm Thừa An, tâm nhãn của nàng luôn luôn nhiều, lời này đôi gót nói ra, hẳn làm sao không biết ý của nàng.

Nghĩ đến chỗ này, Thừa An cười: "Nhược Nhược, ta đã đáp ứng qua chuyện của nàng, ngày không cạnh (ngày không ghét), Thiên Địa hợp (trời đất hợp), cũng sẽ không lỡ lời, mặc cho hậu cung 3000, ta chỉ lấy một gáo nước, Nhược Nhược yên tâm"

Uyển Nhược cười, cười đặc biệt rực rỡ, chính mình là vận khí gì tốt, lại để cho nàng có một người nam nhân tốt như vậy, nàng không kiêu cách, nàng rất ích kỷ, gạt đầu một cái, nói: "Yên tâm, nếu có một ngày, chàng có người khác rồi, ngôi vị hoàng hậu này ta liền cũng làm cho tài đức."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hoàng hậu đến (4)

Nàng biết trước tiên bản thân nàng cần có năng lực, nếu nàng thật sự không có năng lực, cha cũng sẽ không đem phân đường giao cho nàng, trong lòng nàng vẫn nhớ về hiện đại, ở nơi ấy có cha mẹ của nàng, bọn họ luôn luôn ở bên cạnh nàng cổ vũ cho nàng.

Hiện nay nàng lại xuyên đến cái nơi ngay cả chim cũng không đẻ trứng này, cha mẹ thì không ở bên cạnh, ngay cả Ý Lam cũng không.

Nghĩ đến đây liền ủy khuất khóc nức lên: "Tên Mặc Thanh Dạ chết tiệt, mẫu thân người tốt như vậy, còn ở bên cạnh người, người cũng không biết quý trọng. Mặc Thanh Dạ đáng chết, người đi chết đi." Nàng cảm lấy chần, đem chần là Mặc Thanh Dạ đánh không ngừng, hận không thể thật sự đánh chết hẳn.

Nhất là khi nhìn đến ánh mắt ưu thương của hoàng hậu, nàng liền khó chịu, mẹ nàng mà biết không biết sẽ thành cái dạng gì.

Cảm giác ủy khuất tự nhiên nảy sinh.

Chìm trong đau thương nàng không có chú ý tới, ở trong một góc phòng có một bóng đen đang lặng lẽ nhìn nàng, hẳn muốn tiến lên an ủi, nhưng lại do dự chỉ biết đứng ở trong bóng tối nhìn nàng khóc, âm thanh nức nở làm cho người ta rất đau lòng. Cả người tỏa ra cảm giác cô độc như một chiếc thuyền con đang lênh đênh trong biển khơi.

"Cốc cốc."

“Vương phi, mở cửa, em là Đông Mạt, cô làm sao vậy?” Ngoài cửa vang lên âm thanh sột ruột của Đông Mạt, tất nhiên bên cạnh còn có Xuân Hương, hoàng hậu cũng đi theo đến, trong lòng bà thật vừa ý Thẩm Tích Họa, mà lí do từ chối của Thẩm Tích Họa tất cả đều là vì muốn tốt cho mẹ con bà, bà là người từng trải, cũng sẽ không bởi vì nàng nói năng lỗ mãng với Mặc Thanh Dạ mà không thích nàng.

Về phương diện khác, theo bà thấy, Thẩm Tích Họa là một nữ nhân không thể xem thường, nếu nàng ta đi theo bà, sau này tất nhiên sẽ có ích cho bà.

“Thư nhi, con mở cửa đi, có ủy khuất gì cứ nói với mẫu hậu.” Hoàng hậu ở bên ngoài nóng vội nhìn Đông Mạt khi không nghe thấy tiếng trả lời, chắc không phải đang nghĩ quần áo chứ? Nghĩ đến khả năng này, bà sợ tới mức vã mồ hôi, nếu thật sự là như thế, tất nhiên là điềm xấu.

“Tâm Mai, phá cửa cho bản cung.”

Nghe được lời của hoàng hậu nương nương, Đông Mạt cũng lập tức nghĩ tới Vương phi có phải bởi vì vậy mà nghĩ quần hay không: “Vương phi, cô trăm ngàn không thể nghĩ quần, Vương phi nhanh mở cửa đi.” Âm thanh Đông Mạt sột ruột mang theo ghen ghét nói. Trong lòng nóng như lửa đốt, lần trước Vương phi xảy ra chuyện, cũng may tình lại chỉ là bị mất trí nhớ, lúc này nàng nhất định không để cho Vương phi gặp chuyện không may.

“Oành.”

“A.”

Ba tiếng thét chói tai đồng thời vang lên.

Đông Mạt cùng Tâm Mai liên hợp chuẩn bị phá cửa, không nghĩ tới vừa chạy đâm đầu vào cửa, cửa liền tự động mở, các nàng cũng không chế không được tốc độ, kết quả đâm đầu vào Thẩm Tích Họa đang mở cửa.

“Vương phi, cô có bị thương hay không?” Vừa phát hiện có chỗ không đúng Đông Mạt lập tức đứng dậy, Tâm Mai cũng nhanh chóng đứng dậy, nàng đụng ngã An vương phi, đó là đại bất kính.

“Vương phi, là lỗi của nô tì, là nô tì không tốt.” Tâm Mai cùng Đông Mạt cùng nhau nâng Thẩm Tích Họa bị các nàng đụng ngã đứng dậy, Tâm Mai lập tức quỳ xuống dập đầu nói.

Thẩm Tích Họa vừa thấy, nhú mồm: “Không có việc gì, không có việc gì, nhanh đứng lên đi.” Nàng xoay người đỡ Tâm Mai, việc này vốn không thể trách Tâm Mai, là chính nàng không tốt. Các nàng cũng là lo lắng cho nàng.

“Vương phi.” Trong lòng Tâm Mai cảm kích nhìn về mặt ôn hòa của Thẩm Tích Họa, ở trong cung làm việc đều vạn phần cẩn thận, nếu không cẩn thận đụng phải chủ tử một chút cũng có thể bị ăn gậy, không nghĩ tới Vương phi thể nhưng lại ôn hòa như thế, còn xoay người nâng nàng dậy, đó là may mắn cho nàng cỡ nào.

“Tâm Mai, Vương phi đã nói không có việc gì, người đứng lên đi.” Hoàng hậu đứng bên cạnh nhìn, đối với Tâm Mai nói.

“Mẫu hậu, sao ngài lại tới đây?” Lúc này đôi mắt Thẩm Tích Họa đã có chút sưng, thanh âm thì có chút ghen ghét.

“Thư nhi, đây là sao? Con nhớ mẫu thân? Ngày mai là ngày lại mặt, Thư nhi có thể nhìn thấy mẫu thân, huống hồ sau này có mẫu hậu, mẫu hậu cũng là mẫu thân của Thư nhi. Nếu Thư nhi nhớ mẫu hậu có thể đến kinh thành tìm mẫu hậu.” Hoàng hậu từ ái nắm tay nàng cùng nàng nói. Về mặt hiền lành, làm cho người ta thấy cảm mến. Tuy như thế, nhưng Thẩm Tích Họa vẫn có chút phòng bị, dù sao bà ta ở chốn thâm cung đầy máu người sao có thể vô duyên vô cớ đối với nàng tốt như vậy.

“Dạ, Tích nhi không có việc gì. Mẫu hậu, nô tì thích mẫu hậu kêu nô tì là Tích nhi.” Thẩm Tích Họa dùng một đôi sưng đỏ nhìn hoàng hậu, đôi mắt như nước làm động lòng người.

Hoàng hậu nhìn vào mắt nàng, liền nhớ đến bản thân của bà ngày trước, cũng không sâu không lo cùng tỷ tỷ chơi đùa, sau khi tiến cung thì lại mất đi sự linh hoạt cùng ngây thơ. Không khỏi có chút thương yêu Thẩm Tích Họa.

“Nếu Tích nhi thích, mẫu hậu sẽ gọi con là Tích nhi.” Bà thân thiết nắm tay Thẩm Tích Họa vào trong phòng ngồi xuống, tán gẫu việc nhà.

Đông Mạt cùng Xuân Hương đều biết rõ hoàng hậu kêu Vương phi là Thư nhi, Vương phi tất nhiên có chút khó chịu, dù sao đó cũng là tên của tam tiểu thư. Nếu kêu là Tích nhi tất nhiên sẽ không giống.

“Mẫu hậu ở lại ngày mai hãy hỏi cung?” Cùng tán gẫu một chút việc nhà, Thẩm Tích Họa cảm giác hoàng hậu cũng không phải là người khó ở chung, có lẽ với nàng tương đối hợp ý.

Không biết vì sao trong lúc trò chuyện, Thẩm Tích Họa đối với hoàng hậu có một loại cảm giác khó hiểu, có thể là giờ phút này bà ta có chút bình dị gần gũi, cũng không giống với bộ dáng nghiêm túc mà lại cao quý làm cho người ta khó có thể tiếp cận như lúc này.

“Không được, trong cung còn có chuyện chờ mẫu hậu xử lý, chờ Dạ nhi hết bệnh, hai vợ chồng lại vào cung bồi mẫu hậu, mẫu hậu sẽ rất vui.” Hoàng hậu mỉm cười hiền từ nhìn Thẩm Tích Họa nói, bà rất chờ mong có một ngày vợ chồng bọn họ cùng vào cung bồi bà, nếu được thế bà cũng thật sự vui mừng. Dạ nhi trong lòng bà thủy chung là một tảng đá bà không bỏ xuống được, dù cho lúc bận rộn cũng luôn nghĩ đến bệnh tình Dạ nhi thế nào.

Hiện tại nhìn hấn đã có một chút khôi sắc, bà cũng cảm thấy mỹ mãn.

“Chờ Vương gia thân mình lưu loát, Tích nhi nhất định cùng Vương gia đi kinh thành thăm mẫu hậu.” Nàng gật đầu mỉm cười trả lời, tuy rằng trong lòng nàng vẫn có một câu hỏi, phải thông qua lời nói cử chỉ của hoàng hậu để tìm câu trả lời, tại sao hoàng hậu yêu thương con ruột, nhưng thái độ của Mặc Thanh Dạ đối với bà làm cho người ta có chút tò mò. .

Chẳng lẽ đây chính là lục thân không nhận ở trong cung sao. Điều nói vừa vào cửa cung sâu tựa biển, lòng người khó lường, nhưng dù làm cho nàng khó đoán, nàng cũng không để ý nhiều, chỉ cần bản thân sống thư thái thì tốt rồi.

“Sắc trời cũng không còn sớm, mẫu hậu cũng nên trở về.”

“Mẫu hậu, đến viện Vương gia nhìn Vương gia rồi lại đi.”

“Thôi, Dạ nhi không muốn gặp bản cung.” Bà phát phát tay, vẻ mặt đau thương đặt bàn tay lên cánh tay Tâm Mai, rồi khò: “Tâm Mai, bãi giá hồi cung.”

“Cung tiền mẫu hậu.” Thảm Tích Họa cũng đi ra ngoài, hành lễ, đến ngoài cửa hai người liền đi về hai hướng trái ngược, Thảm Tích Họa đi về hướng phòng của Mặc Thanh Dạ.

Mới vừa rồi nàng có chút cảm xúc hóa, có lẽ làm Mặc Thanh Dạ không vui, nàng nên đi nhìn xem, lâu như vậy trong lòng nàng cũng đã bình tĩnh lại, không còn xúc động như vừa rồi.

Nàng có chút ảo não khi nào thì bản thân trở nên không lý trí như vậy, nếu hoàng hậu mà khó ở chung, có lẽ lúc này nàng đầu lia khỏi cổ rồi.

Bình phục tâm tình, nàng bước vào Trường thọ viện, lại tiến vào gian phòng phía đông, đi tới trước cửa phòng Mặc Thanh Dạ. Tay lại chậm chạp không muốn mở cửa, chỉ nhẹ nhàng đặt ở trên cửa. Trong lòng nàng giãy dụa, Mặc Thanh Dạ sẽ xử lý nàng sao đây? Sẽ tức giận hay là hờn nàng, ...? Nàng hoàn toàn không biết gì cả.

“Vương phi, nô tài mở cửa cho ngài.” Quân gia đã đi tới, ông vốn đang ở ngoài làm việc thấy Vương phi cứ đứng thật lâu ở trước cửa mà không đẩy cửa đi vào liền có chút khó hiểu, nhưng bởi vì Vương phi là nữ nhân đặc biệt của Vương gia, cho nên ông yêu ai cũng yêu cả đường đi, thích vị Vương phi này.

“Tô quản gia, không có việc gì.” Thảm Tích Họa nhất thời bị tiếng nói của Tô quản gia làm cho giật mình, tim giật thót một cái, nhưng không có biểu hiện ra ngoài. Dù sao nàng hiện tại là Vương phi, không phải là người bình thường, trước mặt hạ nhân sao có thể làm mất thân phận, tuy rằng nàng cũng không thích sự phân chia giai cấp, nhưng dù sao đã đi tới nơi đây cũng phải thích ứng cuộc sống nơi này.

Nàng đẩy cửa, nhìn thấy Mặc Thanh Dạ đang ngồi ở trên mép giường, giống như là đang đợi nàng, hơn nữa giống như đã ngồi chờ thật lâu.

“Tô quản gia, để thuốc xuống có thể ra ngoài.” Khuôn mặt Mặc Thanh Dạ tái nhợt phát ra khí lạnh, đủ để đông chết người trong phòng.

Tô quản gia nhìn Mặc Thanh Dạ như vậy, mày hơi nhíu, nhưng vẫn để chén thuốc xuống, lui ra ngoài.

“Vương gia. Thực xin lỗi, ta ... Nô tì mới vừa rồi không phải cố ý.” Thảm Tích Họa nhìn Mặc Thanh Dạ lạnh lùng như hàn băng, biết hấn có lẽ vì chuyện mới vừa rồi mà tức giận, nàng mang vẻ mặt áy náy nhìn hấn nói, dù sao giữa hấn cùng hoàng hậu có chuyện gì cũng không có quan hệ với nàng, nàng cũng không nên quan quá nhiều.

Nàng là có chút cảm xúc hóa.

“Nhớ di nương của nàng sao?” Không nghĩ tới câu đầu tiên hấn nói lại chính là câu này, giọng điệu có chút quan tâm hỏi nàng.

Làm nàng nhất thời quên phản ứng: “Còn không mau đem thuốc dứt cho ta uống.” Nhìn Thảm Tích Họa vẫn không nhúc nhích kinh ngạc đứng ở một chỗ, hấn nhìn không được lên tiếng.

“Vâng, Vương gia.” Nàng đi đến bên cạnh bàn cầm lấy chén thuốc, cùng đĩa mút hoa quả đi đến bên cạnh hấn, nhẹ nhàng thổi thuốc: “Vương gia, ngài không trách nô tì vừa rồi vượt qua giới hạn?”

Thảm Tích Họa vừa thổi thuốc vừa hỏi thử hấn.

“Ta hỏi nàng có phải nàng nhớ di nương của nàng hay không?” Hấn lại dùng danh xưng “ta”, vẫn không dùng danh xưng bốn vương, lúc này nàng không chú ý, lúc này đột nhiên nàng phát hiện ra. Không biết vì sao trong lòng có cảm giác là lạ. Nhưng rất nhanh đã bị nàng xem nhẹ.

Nàng gật gật đầu.

Di nương, đơn giản chỉ là thiếp, cho nên không thể danh chính ngôn thuận gọi nương, thật đáng buồn cỡ nào.

Nàng có chút nhớ nhung ngữ di nương, bà quan tâm nàng, lại yếu đuối chỉ lén lút ở chỗ tối nhìn ngắm nàng. Bà nhu nhược lại nhất gan làm nàng tự đứng sinh ra một loại ý niệm bảo hộ, hiện nay nàng đã gả đến An vương phủ, nếu có thể, có lẽ nàng có thể dùng thân phận Vương phi bảo hộ cho bà.

Nhưng ngắm lại thấy không ổn, nàng dù sao cũng là An vương phi, không thể lúc nào cũng trở lại Thảm phủ, có lẽ sau khi nàng trở về, người khác sẽ bởi

vì sự có mặt của nàng mà ngoài mặt thì đối xử tử tế với bà, nhưng khi nàng rời khỏi thì sao, chuyện này rất khó giải quyết.

Mặc Thanh Dạ nhìn nàng lát thì mỉm cười, lát lại có chút uể oải.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Trở về Thấm gia (1)

“Mấy ngày nữa ta cùng nàng trở về thăm bà ấy.” Trong mắt hắc lóe lên tia sáng, nói xong liền cầm lấy chén thuốc đã được nàng thổi nguội đang cầm trong tay, uống liền một hơi, tiện tay cầm lấy một miếng mứt hoa quả cho vào miệng, hắc uống loại thuốc đắng này đã lâu, cũng chưa từng nghĩ đến việc ăn mứt hoa quả, dù sao hắc cũng là một đại nam nhân, ăn mứt hoa quả đó là việc của nữ nhân.

Nhưng hình như sau khi ăn xong, hắc lại muốn ăn thêm miếng nữa, mứt hoa quả có thể làm mất đi vị đắng trong miệng.

“Vương gia, cơ thể của ngài...” Nghe được lời hắc nói, nàng dùng ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn hắc, lập tức nhớ tới hiện giờ thân thể của hắc chỉ mới đi lại có một chút mà đã suy yếu thành như vậy, nếu đến Thấm phủ chẳng phải là muốn bệnh thêm nặng hay sao?

“Không có việc gì.” Hắc chỉ nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Ta đói bụng.”

Hắc không muốn nàng nói thêm gì nữa.

“Ta đây lập tức đi chuẩn bị.” Nghe được hắc nói đói bụng, nàng lập tức buông tha cho ý nghĩ của chính mình, cầm lấy bát liền vội vàng đi nấu cháo.

Từ sau ngày ấy, Thấm Tích Hòa vẫn ở tại An Lạc các. Mặc Thanh Dạ vẫn không cường cầu nàng nhất định phải đến ở tại Trường Thọ viện.

Sau ngày náo nhiệt ấy Mặc Thanh Dạ liền cho người trồng rất nhiều hoa đào ở An Lạc các cùng Trường thọ viện. Thấm Tích Hòa nhìn mỗi một góc cây hoa đào, tâm càng thêm âm áp, nàng chưa từng nói với hắc nàng thích hoa đào, hắc lại vì nàng mà trồng nhiều hoa đào như vậy.

Bởi vì nàng yêu hoa đào, cho nên nàng thích dùng hoa đào làm ra rất nhiều món ăn, trên người thường xuyên mang theo túi hương làm từ hoa đào Đông Mật may cho nàng. Nàng yêu thích không muốn rời.

Đào mất đã qua nửa tháng, trong nửa tháng này Thấm Tích Hòa mỗi ngày đều chăm sóc Thanh Dạ, Mặc Thanh Dạ cũng không làm ra chuyện gì quá phận.

Thường thường là hai người ngồi ở phòng trong, Thấm Tích Hòa yên tĩnh xem sách về thời đại nàng đang sống. Lúc trước ở Thấm phủ nàng cũng không hiểu biết được bao nhiêu, ở An vương phủ có rất nhiều sách, muốn đọc bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Từ sách nàng biết được nơi nàng đến là một trong ba quốc gia hiện đang tạo thành thế chân vạc, gồm Mặc quốc, Phong quốc, và Bắc quốc, ba quốc gia này là nước lớn, xung quanh là một vài quốc gia nhỏ bé.

Hiện tại nơi nàng đang ở là Mặc quốc. Thương nghiệp, nông nghiệp là hai ngành chính. Nàng xem rất nghiêm túc, tuy rằng sống ở cổ đại, nhưng đối với cổ đại rất có hứng thú.

Sau sự kiện lần đó Diêm Thanh Lam đã bị Mặc Thanh Dạ hưu, tất nhiên là Diêm thừa tướng tức giận đến nỗi muốn đuổi tới thành Diên châu để giáo huấn Mặc Thanh Dạ một phen, nhưng nói thế nào thì Mặc Thanh Dạ cũng là đứa con được hoàng thượng hoàng hậu yêu thương, cho dù hắc chỉ là một tên ma ồm.

Hoàng hậu cũng bởi vì chuyện này, cầu hoàng thượng hạ chỉ cho nữ nhi Diêm thừa tướng làm Thanh công chúa. Cũng hứa hẹn nhất định sẽ tìm cho Diêm Thanh Lam một mối lương duyên tốt.

Cũng vì thế mà con giận của Diêm thừa tướng mới bình ổn.

Ai nấy đều biết nữ nhân bị hưu chính là một dâm nữ, có ai lại muốn cưới một dâm nữ về nhà đâu. Tuy rằng theo tình huống của Mặc Thanh Dạ, Diêm Thanh Lam vẫn là thân trong sạch, nhưng dù sao cũng là nữ nhân đã xuất giá, cho nên thân phận sẽ khác trước, muốn gả nơi tốt, trừ phi là để hậu tử hôn, nếu không sẽ có rất nhiều người không nguyện cưới.

Trong lúc nhất thời, trong thành Diên châu nổi lên rất nhiều lời đồn.

“Ngươi có nghe nói không, ma ồm Tam vương gia vì Lam sủng phi đối với Vương phi của hắc không lễ phép mà hưu đấy.”

“Thật vậy chẳng?”

“Lam sườn phi không phải là nữ nhi của Diêm thừa tướng – người dưới một người trên vạn người đó sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Cho nên mới nói ma ồm Tam vương gia rất sủng ái Thẩm gia tiểu thư.”

“Thẩm gia tiểu thư vừa là đệ nhất mỹ nhân lại là đệ nhất tài nữ thành Diên châu, nam nhân nào mà không thương, cho dù Tam vương gia hàng năm nằm trên giường bệnh thì cũng thế thôi.” Bên trong tửu quán náo nhiệt, ba bốn người hợp thành một nhóm nhỏ giọng nghị luận, còn thường quan sát chung quanh. Sợ người khác nghe được họ nói chuyện.

Thậm chí ngay cả trên đường cái cũng có thể nghe được tin tức về An vương gia cùng An vương phi.

Thẩm phủ

“Ngũ tiểu thư gả đến An vương phủ, không nghĩ tới lại được An vương gia sủng ái, còn vì ngũ tiểu thư mà không sợ đắc tội với Diêm thừa tướng, hừ Lam sườn phi.” Trong hoa viên Thẩm phủ, có ba tỳ nữ đang nhỏ giọng nghị luận.

“Ta cũng có nghe nói, bên ngoài ồn loạn cả lên rồi, chẳng lẽ An vương gia không có bệnh?”

“Vậy chẳng phải tam tiểu thư tức chết sao?”

“Không đúng, nếu An vương gia không có bệnh, ngày lại mặt sao ngũ tiểu thư lại không về, khẳng định An vương gia có bệnh, nhưng bệnh không có khả năng vào ...quan ...tài đi.” Đôi mắt có chút linh động nhìn đôi mắt mang theo sự lo lắng của nha đầu đối diện.

“Đúng đó, khả năng này cũng có. Vẫn là Nguyệt nhi thông minh.”

“Ta cảm thấy ngũ tiểu thư kỳ thực coi như là hạnh phúc, thay tam tiểu thư lập gia đình gả cho Vương gia còn được sủng ái đến như thế, thật sự là đáng giá, nếu là ...”

“Các người nói cái gì?” Đột nhiên một thanh âm ở phía sau lưng các nàng vang lên, ba tỳ nữ nghe được thanh âm, lập tức sợ hãi hai chân run run quỳ trên mặt đất.

“Đại phu nhân tha mạng, đại phu nhân tha mạng.” Ba tỳ nữ không ngừng dập đầu, trong hốc mắt nước mắt nhất thời nổi lên, các nàng làm hạ nhân đều biết được tính khí cùng thủ đoạn của đại phu nhân, nếu chọc bà mất hứng, nghĩ đến thủ đoạn giết vợ của bà, làm các nàng run sợ.

Các nàng trong lòng không khỏi hối hận, sao lại nói chuyện trong hoa viên làm chi, trốn ra hậu viện là được rồi, nếu thế sẽ không đụng phải đại phu nhân.

“Trả lời ta, Thẩm Tích Họa chiếm được sủng ái của An vương gia?” Về mặt đại phu nhân có chút mất hứng, bà chính là không muốn để cho Thẩm Tích Họa cùng Tiết Giai Lệ sống an ổn, cho nên mới bảo Thẩm Tích Họa thay nữ nhi của bà gả cho tên ma ồm Vương gia kia. Một tên ma ồm không có khả năng rời khỏi giường, cũng không biết khi nào sẽ đi đòi nhà ma.

Hiện giờ lại nghe được hân sủng ái Thẩm Tích Họa, trong lòng bà lập tức dâng lên cơn tức muốn sôi trào, sao bà có thể để cho Thẩm Tích Họa được đắc ý.

“Vâng ... Đúng vậy.” Trong ba tỳ nữ thì Nguyệt nhi có lá gan hơi lớn hơn một chút, cho nên nàng trả lời, nhưng câu trả lời của nàng mang theo chút run sợ có thể biết được nàng đang rất sợ hãi.

“Chuyện ra làm sao.” Đại phu nhân trừng mắt nhìn Nguyệt nhi.

“An vương gia vì ... Vì ... An vương phi ... hừ Lam sườn phi. Cho nên bên ngoài đồn đãi ... Nói An vương gia rất sủng ái An vương phi.” Lời nói đứt quãng nhưng cũng làm Nguyệt nhi đỏ mặt hời hợt, trong lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi.

Nghe được lời này, mày đại phu nhân nhíu lại.

“Các người làm sao mà biết?”

“Bên ngoài đang rất xôn xao.” Nguyệt nhi to gan đứng lên nói, dù sao đây đều là chuyện bên ngoài đồn đãi, muốn không ai biết không có khả năng.

“Ở sau lưng nói chuyện chủ tử, người đầu mang ba người này đánh hai mươi đại bản.” Trong lòng đại phu nhân mất hứng, bà nhìn không nổi khi thấy cảnh Thẩm Tích Họa sống tốt, Thẩm Tích Họa không tốt, Tiết Giai Lệ cũng không tốt. Tuy rằng chuyện này chỉ là lời đồn, nhưng nếu không có chuyện phát sinh thì lời đồn từ đâu mà đến.

Về mặt bà tái nhợt ngẩng đầu cao giọng phản phó.

“Vâng, đại phu nhân.” Rất nhanh phía sau có tỳ nữ tiến lên lời các nàng rời đi.

“Đại phu nhân tha mạng, đại phu nhân, chúng tôi cũng chỉ là nghe lời đồn bên ngoài.”

“Đại phu nhân tha mạng.” Ba người khóc lóc không ngừng cầu xin đại phu nhân tha thứ, nhưng bà cũng là thờ ơ: “Từ Lê, chúng ta đi.”

“Đại nương, chuyện gì thế?” Một âm thanh quen thuộc rơi vào tai đại phu nhân, sắc mặt của bà vốn xanh mét, giờ phút này mày cũng nhú lại, nhưng thời điểm xoay người sắc mặt liền trở nên hòa ái dễ gần.

“Họa nhi trở về sao lại không báo cho nương một tiếng, nương cũng có thể đi đón con.” Nói như thế nào thì Thẩm Tích Họa hiện nay cũng là Vương phi, chỉ còn chờ ngày sớm trở thành quả phụ. Nhìn vẻ mặt tươi cười của Thẩm Tích Họa, bà hận không thể xé khuôn mặt đó ra, cùng Thư nhi của bà so sánh, không có chút nửa điểm thắng lợi, làm sao có thể lọt vào mắt Vương gia, khẳng định là do Diêm Thanh Lam đắc tội Vương gia, nếu không sao có thể vì nó mà bị hưu được.

Thẩm Tích Họa nhìn đại phu nhân trương ra vẻ mặt mừng rỡ, nở nụ cười châm chọc một chút: “Sao có thể làm phiền nương tới đón Họa nhi trở về được? A, đây là có chuyện gì? Ba đứa tỷ nữ này sao lại chọc nương tức giận thế?”

Nàng liếc mắt nhìn ba tỷ nữ sớm đã khóc như mưa nằm xụi lơ trên đất, lại nhìn vẻ mặt thay đổi của đại phu nhân thì nàng có thể khẳng định ba tỷ nữ này đã đắc tội bà. Nàng nhẹ nhàng đi đến gần bà, nhìn sắc mặt của bà, trong lòng nàng đã muốn cười.

“Ngũ tiểu thư ... Vương phi, cứu chúng nô tỳ.” Nguyệt nhi nghe được âm thanh của Thẩm Tích Họa, trong đầu nhớ tới hiện tại An vương phi rất được sủng ái, liền bất chấp liều mạng cầu xin. Huống hồ Vương phi trước kia là ngũ tiểu thư yếu đuối, nhưng tâm địa thiện lương. Hiện nay chỉ có một tia hi vọng, hi vọng An vương phi sẽ không sợ đại phu nhân nữa.

“Không hiểu quy củ.”

“Nương, được rồi, đừng tức giận nữa, giận nhiều quá sẽ có nếp nhăn đấy. Vì vài đứa nha đầu mà tức giận mà có nhiều nếp nhăn chẳng phải là không đáng giá hay sao?” Nàng đi đến trước mặt đại phu nhân, giống như nàng thật sự là nữ nhi của bà nắm cánh tay của bà, trên mặt tràn đầy tươi cười: “Nương nếu tin lời Họa nhi nói, để Họa nhi xử lý chuyện này nhé?”

Trong mắt nàng mang theo khinh thường liếc mắt nhìn ba người đang cầu xin trên đất.

Mà đại phu nhân cũng chú ý nàng, nhìn thấy sự khinh thường trong mắt nàng, trong lòng liền cao hứng, có lẽ giao chuyện này cho Thẩm Tích Họa xử lý sẽ có hiệu quả, tỷ nữ nói tốt cho mình còn bị mình đánh đập, vậy chẳng phải là làm cho người ta thấy được Thẩm Tích Họa là người thủ đoạn tàn nhẫn hay sao?

Huống chi, trời sinh bà xinh đẹp, nếu như thật sự vì việc này mà có nếp nhăn, lão gia sẽ không thích, vậy không phải địa vị hôm nay bà có phải mất đi sao? Không được, bà phải tìm cách làm cho bản thân trở nên hấp dẫn, làm cho lão gia càng thêm yêu bà, tốt nhất đem mấy tiểu tiện nhân trong hậu viện này bán kỹ viện hết thì càng tốt.

Hiện nay, nói như thế nào thì Thẩm Tích Họa cũng là Vương phi, bà cũng nên thuận nước giong thuyền. Trong lòng bà càng vui mừng, chỉ sợ Thẩm Tích Họa gả qua đó nhìn thấy phu quân của mình là ma ốm không xuống giường được, cho nên mới trở nên màu mè một chút, đây là kết quả mà bà muốn.

“Ừ, nương giao ba người này cho Họa nhi xử lý, nhất định phải hung hăng tra tấn, nếu không còn không biết muốn đem chủ tử lái nhai thành cái dạng gì nữa.” Nhìn đến vẻ mặt tràn đầy nước mắt của ba đứa tỷ nữ này bà liền hận, ai cho các nàng sau lưng nói xấu Thư nhi của bà, lại khen Thẩm Tích Họa, vì thế làm bà không vui.

“Người đâu, đem ba người này về đại lao An vương phủ cho ta, y theo gia quy vương phủ mà xử trí.” Thanh âm lạnh lẽo của nàng thốt ra, giống như tu la trong địa ngục, làm đại phu nhân cũng bị dọa nhảy dựng, Thẩm Tích Họa trở nên can đảm khi nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Trở về Thẩm gia (2)

Nàng nói xong liền chuyển hướng đại phu nhân: “Nương, không biết ngài vừa lòng chăng?”

“Họa nhi sẵn sóc nương, nương biết.” Đại phu nhân lạnh lùng nở nụ cười nhìn ba tỷ nữ đang quỳ lạy không ngừng cầu xin tha thứ ngay cả tiếng nói cũng không phát ra được, đối với Thẩm Tích Họa nói.

“Nương đối tốt với Họa nhi, Họa nhi tất nhiên phải cảm tạ nương, nương, hôm nay Vương gia cùng Họa nhi trở về, lúc trước do Vương gia thân thể yếu đuối, cho nên lúc Họa nhi xuất giá nương không có cơ hội nhìn thấy Vương gia, hôm nay Vương gia biết Họa nhi nhớ nương, cho nên liền cùng đi với Họa nhi.” Thẩm Tích Họa mang theo ý cười nhìn đại phu nhân, đáy lòng thì cười lạnh, bà ta ước gì nàng trở thành quả phụ, mà hiện nay nàng không trở thành quả phụ, lại có phu quân anh tuấn như vậy, chỉ sợ là Thẩm Tích Thư hối hận thôi. Bất quá nàng cũng mặc kệ, hiện nay nàng là An vương phi, là ý muốn của hai mẫu tử bà.

Vương gia cùng đến? Chẳng lẽ thân mình Vương gia đã khỏe? Thật sự như người ngoài đồn đãi nói ma ốm Vương gia thập phần sủng ái Thẩm Tích

Họa? Hai tròng mắt bà híp lại, trong lòng có một cổ tức giận muốn phát tác, nhưng lại được bà che giấu, làm bộ như không biết vạn phần kinh ngạc: “Vương gia lúc trước sinh bệnh? Ta vậy mà không biết, ngày ấy ta còn tự hỏi Vương gia vì sao không tới đón dâu. Sớm biết như thế sẽ không cho Họa nhi đi chịu khổ, có thể kéo dài hôn kỳ, chờ bệnh của Vương gia cùng Thư nhi khỏi sắc thì đại hôn, đều do nương hồ đồ.”

Đại phu nhân tỏ ra như bản thân bà không biết chuyện này, nếu bà biết An vương gia có thể xuống giường đi lại, còn có thể cùng Thẩm Tích Họa trở về, bà nhất định không đồng ý cho Thẩm Tích Họa gả qua đó, nói như thế nào thì cũng là chính phi, vị trí này phải là của Thư nhi nhà bà.

“Họa nhi không trách nương, kỳ thực ...” Nàng già bộ thẹn thùng trên mặt xuất hiện đỏ ửng, lập tức chậm rãi nói: “Vương gia đối với Họa nhi tốt lắm.”

Nàng cố ý, đúng, nàng chính là cố ý.

Đại phu nhân nhìn bộ dáng thẹn thùng của nàng, cùng với câu nói “Vương gia đối với Họa nhi tốt lắm.” Bà tức giận chỉ muốn ngất xỉu, Thư nhi của bà, đây là của Thư nhi nhà bà. Không được, bà phải đi nhìn xem có phải Vương gia thật sự đến hay không, không thể bị kẻ tiểu nhân này lừa gạt, nếu thật sự Vương gia thân mình đã khỏe cùng nàng đến làm sao có thể để Thẩm Tích Họa đi lại một mình.

“Nương, Họa nhi mang nương đi gặp Vương gia, mới vừa rồi Vương gia còn nói muốn gặp nương đây.” Thẩm Tích Họa không quan tâm đến vẻ mặt của bà lúc này, vẫn như trước khoát cánh tay của bà dẫn bà đi đến đại sảnh Thẩm phủ.

Thư cư

“Tiểu thư, Vương phi cùng Vương gia đến phủ chúng ta.”

“Thẩm gia chúng ta khi nào thì có quen biết với Vương phi cùng Vương gia?” Giờ phút này Thẩm Tích Thư đang bận trang điểm, chọn trâm cài trong hộp, nhưng lại cảm thấy không món nào hợp với mặt nàng: “Sao không có cây trâm nào đẹp hết vậy.” Miệng còn than thở.

“Tiểu thư, là ngũ tiểu thư thay tiểu thư gả cho An vương gia.” Uyển nhi nhìn bộ dáng không thêm đề ý của tiểu thư nhà mình mà có chút sốt ruột, nàng nhìn thấy ma ốm Tam vương gia trong truyền thuyết quả thực tuần nễ như thiên thần hạ phàm, có khuôn mặt làm cho chúng nữ nhân khi nhìn thấy đều phải động tâm, một chút đều nhìn không ra hắc có bệnh tật gì.

“Là tên ma ốm không xuống giường được đó hả?” Thẩm Tích Thư nghe vậy mới nhớ tới, Thẩm Tích Họa thay nàng gả cho tên ma ốm không biết chết khi nào, nhưng nàng nghe đồn không phải ngay cả giường đều xuống không được hay sao? Cha nàng còn dựa vào quan hệ nghe được một đám sùng phi thị thiếp ở An vương gia phủ cho tới bây giờ đều là xử nữ, An vương gia cả ngày đều nằm ở trên giường, chưa bao giờ xuống giường, cho nên đám thị thiếp trong phủ rất khó nhìn thấy mặt y.

“Dạ, Vương gia nhìn qua thì sắc mặt có chút tái nhợt, không có giống bên ngoài đồn đãi nghiêm trọng như vậy.” Uyển nhi nói ra nhận xét của bản thân: “Hon nữa Vương gia rất dễ nhìn, so với các công tử nô tì đã gặp qua thì đẹp hơn nhiều.” Đây mới là trọng điểm, nàng đã có chút tâm động.

“Làm sao có thể? Chúng ta đi nhìn xem.” Nói xong đang chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên nhớ tới bản thân còn chưa trang điểm xong: “Uyển nhi, nhanh chút giúp ta trang điểm.” Nàng không chọn trang sức chỉ tùy tiện nhìn một cây trâm nàng thấy đẹp mắt nhất mà cài lên.

“Uyển nhi, quần áo này thế nào?” Thẩm Tích Thư lấy ra vài bộ quần áo đẹp mắt trong ngăn tủ, cầm lên thơm thử.

“Tiểu thư rất xinh đẹp, mặc cái gì cũng đều xinh đẹp.” Uyển nhi nhìn tiểu thư nhà mình mặc cái gì cũng rất đẹp.

“Quên đi hỏi người cũng như không.” Mỗi lần hỏi Uyển nhi đều trả lời giống nhau, hỏi cũng như không hỏi. Chỉ có thể để bản thân tự chọn: “Mặc cái này đi.”

“Uyển nhi, đi.”

Nàng cao ngạo ngẩng đầu, hiện nay ở Thẩm phủ nàng là đích nữ được Thẩm lão gia thương yêu nhất, địa vị tất nhiên tối cao vô cùng. Uyển nhi đi theo bên cạnh nàng: “Uyển nhi, Vương gia ở nơi nào?”

“Ở đại sảnh.” Uyển nhi nói xong Thẩm Tích Thư liền hướng về phía đại sảnh đi đến, nàng vốn là ở tại tiền viện, bởi vậy rất nhanh liền đến đại sảnh.

Thấy một nam tử đang ngồi ở ghế chủ tọa, hắc có một mái tóc đen bóng như vậy mực, chỉ đơn giản vấn lên một ít sợi tóc, còn lại đều xoa xuống trên vai, trước trán có vài sợi tóc lay động, đi xuống là một đôi mắt đen thẳm, một đôi mắt câu hồn người, phối hợp cùng với chiếc mũi cao thẳng là một đôi môi mỏng kêu gọi, cùng với ngũ quan xinh xắn quả thực có thể nói là hoàn mỹ.

Cho dù sắc mặt mang theo vẻ tái nhợt, nhưng làm cho người nhìn không cảm thấy khó coi, mà là loại khí chất hấp dẫn.

Quần áo xanh thẫm cùng với áo choàng màu xanh lam cho cả người hắt tỏa ra một loại khí thế quân lâm thiên hạ, do đó làm giảm đi vẻ suy nhược của hắc.

Thẩm Tích Thư khi bước vào đại sảnh liền chú ý tới hắc, nháy mắt đã bị hắc hấp dẫn, trên đời này sao lại có nam tử hoàn mỹ như vậy, y lại từng là phu quân nàng phải gả, nhưng lại bị nàng cầu xin phụ thân đẩy cửa hôn sự này đi.

Đây là ma ốm Vương gia trong lời đồn sao?

“Đạ, nương đến rồi.” Mới vừa đi tới cửa Thẩm Tích Hòa nhìn về phía nam từ xuất sắc ngồi ở ghế chủ vị kia, thân mình của hắn trong nửa tháng nay nặng chậm rãi điều trị cũng đã tốt một chút, ít nhất có thể rời giường đi lại, so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều. Không giống như lúc ban đầu nặng mới gặp.

“Á, tỷ tỷ, thân mình đã khỏe rồi sao?” Thẩm Tích Hòa đột nhiên nhìn thấy Thẩm Tích Thư đang đứng ở bên phải phía trước nàng sớm đã bị Mặc Thanh Dạ hấp dẫn, trong đôi mắt nàng ta nhìn Mặc Thanh Dạ có yêu say đắm, hồi hận, vẻ mặt chờ mong, làm Thẩm Tích Hòa không thoải mái, Mặc Thanh Dạ hiện nay là phu quân của nàng, nàng không vui khi có người mơ tưởng hắn.

“Tích nhi”. Tiếng nói hoàn mỹ lại mang theo dịu dàng, chỉ là nhẹ nhàng kêu tên Thẩm Tích Hòa, lại làm cho người ta nghe cảm thấy có một sự sùng ái trong đó.

“Đạ, sao thế?” Thanh âm của hắn làm nàng thoải mái rất nhiều, trong thanh âm bao hàm sùng nịch, không giống đại phu nhân là loại làm bộ làm tịch, trải qua nửa tháng ở chung, Thẩm Tích Hòa đối với vị phu quân này coi như vừa lòng. Hai người ở chung cũng tương đối vui vẻ.

“Thư ... Hòa nhi tham kiến Vương gia.” Thẩm Tích Thư sau khi nghe được thanh âm của Mặc Thanh Dạ, lại nhìn thấy cánh tay của nương nàng bị Thẩm Tích Hòa lôi kéo trong mắt liền sinh ra một tia đồ kị, nàng thực sự mới là Thẩm Tích Thư.

“Tỷ tỷ, Vương gia đã biết, Vương gia sẽ không trách tỷ, cũng sẽ không trách Thẩm gia.” Thẩm Tích Hòa nhìn ánh mắt Thẩm Tích Thư đang nhìn phu quân nàng, trong mắt sinh ra sự tức giận, nàng nhẹ nhàng nhắc nhở Thẩm Tích Thư. Thanh âm nhẹ nhàng của nàng làm cho mọi người ở cả đại sảnh đều biết đến.

Chẳng lẽ Vương gia thật sự sùng ái ngũ tiểu thư này?

Người ở Thẩm phủ đều biết ma óm Vương gia trước mắt này chính là người lúc trước tam tiểu thư phải gả, nhưng bởi vì tam tiểu thư không muốn trở thành quả phụ cho nên sẽ không nguyện gả qua đó.

Hiện nay Thẩm Tích Hòa lại nói cho mọi người biết Vương gia thật sự sùng ái ngũ tiểu thư, nếu không chuyện đánh tráo tân nương làm sao có thể không tức giận.

“Ta ... Vương gia ...” Thẩm Tích Thư còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Thẩm Tích Hòa đánh gãy.

“Tỷ tỷ, Vương gia là muội phu của tỷ, tỷ tỷ cũng không cần đa lễ, nơi này đều là người trong nhà.” Thẩm Tích Hòa nói vang lên hai chữ muội phu. Vào trong tai Thẩm Tích Thư, đại phu nhân chính là một loại châm chọc, hiện tại Vương gia là muội phu, không phải là của Thẩm Tích Thư nữa.

Thẩm Tích Thư nhìn Mặc Thanh Dạ tuần mỹ vô song, cảm giác hồi hận cả ruột cũng xanh.

“Tích nhi nói rất đúng, Tích Thư là tam tỷ của Tích nhi, cũng là tam tỷ của bốn vương, không cần đa lễ.” Mặc Thanh Dạ hợp thời nói ra một câu, làm Thẩm Tích Thư cùng đại phu nhân tức muốn học máu, đây là ý gì chứ.

Vương gia lại biết chuyện Thẩm Tích Hòa thay Thẩm Tích Thư gả qua. Đã thế còn sùng ái nàng như thế. Thẩm Tích Thư nhìn bộ dáng đưa tình của bọn họ, nàng liền giận đến nghiến răng, Vương phi là Thẩm Tích Thư nặng mà không phải là Thẩm Tích Hòa. Hết thấy vinh quang cũng đều là của nàng.

“Đến, Tích Hòa đến chỗ cha này.” Thẩm lão gia nhìn nữ nhi của ông được sùng ái như thế, trong lòng cũng vui mừng, tuy rằng ông cũng không thích ngũ di nương, là do lúc trước say rượu mới có Thẩm Tích Hòa, nhưng dù sao cũng là huyết mạch của Thẩm gia, cho nên liền cưới Tiết Giai Lệ vào cửa làm ngũ di nương.

Thẩm Tích Hòa đã lớn như vậy, ông gặp mặt chưa vượt quá mười lần. Trong tai ông Thẩm Tích Hòa chỉ là một thứ nữ yếu đuối bị người khi dễ, cho nên cho tới bây giờ ông cũng không quan tâm, bình thường trong nhà có tiệc tùng gì cũng sẽ không cho nàng đi đến tiền viện tham gia.

Nếu không phải lần này gả cho Vương gia, có lẽ ông cũng quên ông còn có nữ nhi này.

Hiện nay cùng Vương gia trở về Thẩm phủ, làm cho ông nhìn thấy đây hoàn toàn không phải là một thứ nữ yếu đuối, ngược lại là loại người làm cho người ta có ấn tượng sâu sắc.

So với nữ nhi tính cách yếu đuối trong lời đồn hoàn toàn bất đồng.

Lúc này mới làm cho Thẩm lão gia nhìn thẳng vào nữ nhi này, hướng hồ hiện nay gả cho Vương gia, lại được Vương gia sùng ái, vậy sinh ý bố trang của ông có thể đánh vào hoàng cung được rồi.

Nghĩ đến đó trong lòng ông rất cao hứng. Ánh mắt nhìn Thẩm Tích Hòa cũng càng nhu hòa.

“Vương gia, đoạn thời gian đó Thư nhi bị bệnh, bệnh thủy đậu, sợ truyền nhiễm, lại là hoàng hậu nương nương tứ hôn, cho nên ... Nghĩ khi khỏe lại sẽ cùng muội muội đổi trở về.” Thẩm Tích Thư trong đầu phi thường không cam lòng, trong đôi mắt đẹp óng ánh nước mắt trong suốt, không ngừng đảo quanh.

Cánh môi như nước bị nàng khế cắn, cực kỳ ủy khuất: “Ngũ muội, muội ...” Nói xong nước mắt liền lăn xuống khuôn mặt trắng nõn tình xảo.

Là nam nhân nhìn thấy đều sẽ không nhịn được mà đau lòng.

Chương 54: Trở về Thăm gia (3)

Mặc Thanh Dạ lại không thêm đề ý chút nào. Nghe thanh âm nàng ta cực kỳ ủy khuất cũng không có chút biến hóa.

“Bỏn vương chỉ nhận Thẩm Tích Họa là Vương phi bỏn vương, đã sai lầm rồi thì cho qua, việc này không được nhắc lại.” Trong đôi mắt Mặc Thanh Dạ hàm chứa sự bức tức, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thẩm lão gia, thanh âm có chút tức giận, khí thế bức người, lời nói làm cho Thẩm lão gia rung mình một cái.

Xem ra Vương gia rất sủng ái Thẩm Tích Họa, nếu không sẽ không như thế.

“Vương gia ...”

“Phu nhân, mang Thứ nhi đi xuống, thân mình chưa khỏe, chạy đến làm gì?” Thẩm lão gia thấy đại phu nhân đang ngăn người, lạnh lùng nói. Đại phu nhân vừa thấy Thẩm lão gia phát hỏa, liền lập tức kéo nữ nhi rời khỏi đại sảnh. Uyển nhi cùng Từ Lê thấy thế cũng cất bước đi theo.

Nhìn thấy các nàng rời đi, sắc mặt Mặc Thanh Dạ mới chuyển biến tốt một chút.

“Vương gia, tiểu nữ quá đáng mong Vương gia cùng Vương phi thứ lỗi.” Thẩm lão gia thương yêu nhất đích nữ Thẩm Tích Thu, cho nên ông cũng thật không ngờ Thẩm Tích Thu lại không đúng mực như thế, bất quá nếu thật sự có thể đổi lại, càng làm cho ông cao hứng hơn, dù sao so với Thẩm Tích Họa, Thẩm Tích Thu lại luôn là nữ nhi ông yêu thương nhất, như vậy thì càng dễ dàng trông cậy Vương gia trợ giúp Thẩm gia.

Chỉ là thấy tình hình hiện tại, Vương gia sủng ái Thẩm Tích Họa, tất nhiên không có khả năng cho Thẩm Tích Thu đổi qua.

“Vương phi nói nhớ nhạc phụ cùng ngũ di nương, cho nên bỏn vương liền cùng Vương phi trở về. Sao không thấy ngũ di nương?” Hắn nhìn quét chung quanh một vòng không nhìn thấy có di nương nào, mà lời hắn nói đều là đang nói cho Thẩm lão gia nghe, Thẩm Tích Họa là Vương phi hắn sủng ái, Thẩm lão gia không được đối với Thẩm Tích Họa có ý tưởng không tốt gì, mà ngũ di nương là mẹ ruột Thẩm Tích Họa, tất nhiên cũng muốn ông đối đãi cho tốt không thể mặc cho người khi dễ ngũ di nương.

Thẩm Tích Họa đứng ở bên cạnh cũng cười, trong lòng cũng rất cảm động, một dòng nước ấm len lỏi vào trái tim, nàng luôn luôn biết Mặc Thanh Dạ đối tốt với nàng, hôm nay lời này rõ ràng là giúp nương nàng tranh thủ địa vị.

“Vâng vâng vâng vâng, Vương gia sủng ái Họa nhi nhà chúng ta, là phúc khí của Họa nhi chúng ta, ta lập tức phái người đi gọi ngũ di nương đến đây.” Thẩm lão gia sống đến từng tuổi này, lại làm thương nhân, trình độ khôn khéo tất nhiên sẽ không thấp, hoàn toàn nghe rõ ý tứ của Mặc Thanh Dạ, lập tức phân phó người gọi ngũ di nương đến.

“Tạ lão gia.” Thẩm Tích Họa không gọi ông ta là cha, chẳng qua dù sao nàng chỉ là một thứ nữ, có thể bước vào đại sảnh, hoàn toàn là dựa vào mặt mũi Mặc Thanh Dạ, nếu không nàng nào có thể đặt chân ở địa phương này.

“Họa nhi, sao còn gọi lão gia, kêu phụ thân.” Thẩm lão gia nhìn Thẩm Tích Họa cúi mắt, lo lắng nàng vì vậy sẽ không đồng ý trợ giúp ông, lập tức liền lộ ra tươi cười ôn hòa như từ phụ nhìn Thẩm Tích Họa nói.

“Phụ thân.” Thẩm Tích Họa nhìn ông hồi lâu mới gọi ông một tiếng, nàng không muốn kêu, nhưng vì ngũ di nương sau này có thể sống an ổn, nàng đành phải kêu.

Nhìn Thẩm Tích Họa hồi lâu mới kêu lên, Thẩm lão gia luôn nhìn nàng, trong lòng bàn tay đỏ mồ hôi, chỉ sợ nàng không muốn kêu, như vậy nàng sẽ không giúp ông thổi gió bên gối, hàng của ông sao có thể tiến vào trong cung trở thành vật phẩm ngự dụng được? Nếu trở thành vật phẩm ngự dụng, ông có thể đề giá cao lên, do đó kiếm được càng nhiều lợi nhuận, nghĩ đến điểm này, trái tim ông liền tràn đầy các con số nhảy múa.

“Vẫn là Họa nhi ngoan.” Thẩm lão gia nhìn Thẩm Tích Họa, đi đến bên cạnh nàng, ôn nhu sờ sờ đầu nàng, làm Thẩm Tích Họa cảm thấy, sao giống như sờ một sủng vật, bình thường chỉ có đối với sủng vật mới có thể làm như vậy.

Nàng thấy bất hạnh khi làm sủng vật ở nơi này, tất nhiên phải nói đến là chủ nhân này không phải thật tình thương yêu nàng, mà là xuất phát từ mục đích nào đó.

Vốn là không có cảm tình, cho nên nàng cũng không có cảm xúc gì, dù sao nàng xuyên không đến nơi đây, trở thành Thẩm Tích Họa ở nơi này, hôm nay là lần đầu tiên nàng chân chính thấy được người phụ thân trên danh nghĩa này, hơn nữa cũng không thương yêu gì nàng, cho nên nàng cũng không thích.

“Họa nhi, con đã trở lại?” Ngũ di nương tiến vào đại sảnh liền nhìn thấy Thẩm Tích Họa đang đứng bên cạnh Thẩm lão gia, nước mắt liền cảm không được mà chảy ra, nữ nhi của bà, mỗi lần gặp đều là lén lút, hôm nay không nghĩ tới lão gia sẽ cho bà quang minh chính đại gặp nữ nhi, nhìn bộ dáng lão gia giống như rất thích nữ nhi của bà.

Nhưng nữ nhi của bà lại phải gả cho ma ồm Vương gia, trong lòng bà nghĩ đến liền thấy rất ỳu khuất, giờ phút này trong mắt bà chỉ có nữ nhi, chảy lệ chạy qua, ồm lấy nữ nhi: “Họa nhi, con ở bên đó có bị người khi dễ hay không?”

“Nương, Vương gia cùng nữ nhi đến thăm nương.” Nghe được Thẩm Tích Họa kêu bà là nương, trong lòng bà cao hứng nước mắt chảy càng nhiều hơn, bỗng nghĩ đến Thẩm lão gia còn ở một bên, bị lão gia nghe được trách cứ thì không hay?

“Họa nhi, chớ quên quy củ.” Bà buông Thẩm Tích Họa ra, đột nhiên nghiêm khắc nhìn nàng nói.

“Nhạc mẫu, Tích nhi thích gọi thế nào thì cứ gọi thế ấy, không sao, nơi này đều là người trong nhà.” Mặc Thanh Dạ nhìn ngử di nương nước mắt đầy mặt mà còn tỏ ra nghiêm khắc, liền lên tiếng, ngay cả Vương gia cũng gọi bà là nhạc mẫu, có thể nghĩ đến Thẩm Tích Họa ở trong lòng Vương gia rất có địa vị, Thẩm lão gia cũng lập tức ôn nhu nhìn về phía ngử di nương.

Lúc này ngử di nương mới phát hiện nơi này còn làm có một nam tử vô cùng tuấn tú, nghe hắn gọi bà nhạc mẫu, chẳng lẽ hắn ta là Vương gia? Không phải lời đồn đãi nói rằng hắn ngay cả xuống giường cũng khó khăn hay sao, hiện giờ là sao?

“Giai lệ, Họa nhi là nữ nhi của chúng ta. Nữ nhi thích gọi thế nào cũng được.” Thẩm lão gia ôn hòa đi tới bên cạnh ngử di nương, một cánh tay đặt ở trên vai ngử di nương, thân mình bà lập tức cứng đờ, nhìn thấy Thẩm lão gia đối với nữ nhi có chút không thể tin được, lão gia cho tới bây giờ cũng không chú ý tới bà, thậm chí lúc sinh Họa nhi, cũng không liếc mắt một cái, huống chi là đến thăm bà.

Trong lòng bà có một chút khó chịu, bà mặc dù yếu đuối, nhưng cũng không ngu xuẩn tới mức ngay cả điểm bất thường ấy cũng không nhận ra: “Lão gia. Nô tì khấu kiến Vương gia, Vương phi.” Ngử di nương bỏ qua sự nghi hoặc, lập tức quỳ xuống hướng Mặc Thanh Dạ thỉnh an.

“Nương, đừng mà, nương làm như vậy, bảo nữ nhi gặp người như thế nào?” Thẩm Tích Họa nhìn Tiết Giai Lệ quỳ xuống, còn hành lễ, làm nàng bỗng chốc ngây ngốc, khi tỉnh lại liền lập tức nâng bà dậy.

“Nhạc mẫu, đều là người trong nhà làm gì như thế.” Mặc Thanh Dạ nhìn hai mẹ con nàng có chút đau lòng.

“Vương gia, hay là ngài dời bước đến Họa cư nhé? Ta cùng nương tâm sự.” Thẩm Tích Họa nhìn sắc mặt Mặc Thanh Dạ có chút tái nhợt, liền muốn trở lại Họa cư nấu chút đồ ăn cho hắn, hiện nay hắn không thể ăn như người bình thường được, nếu không đối với hắn có hại mà không có lợi.

“Được, cũng tốt.” Mặc Thanh Dạ gật gù đầu, hợp với ý hắn, hắn vốn là muốn đi chỗ ở của nàng nhìn xem một chút: “Vương gia ta diu ngài.”

Nàng đi đến bên cạnh hắn thật tự nhiên đỡ hắn, sợ hắn không cẩn thận ngã sấp xuống.

“Không sao, ta có thể đi.” Hắn chỉ là khoát tay lên đôi vai mảnh mai của nàng, nhìn bộ dáng thân mật của hai người, ngử di nương đứng ở phía sau bọn họ, trong lòng cao hứng, nữ nhi có thể gả cho lang quân như thế thật là may mắn, cũng là phúc khí.

“Cha cũng cùng đi chứ?” Thẩm Tích Họa suy nghĩ một chút liền hỏi, nàng không hy vọng đợi nàng rời đi, Thẩm lão gia liền bắt nạt ngử di nương, nếu không dụng tâm của Vương gia liền uống phi.

“Cũng được.” Nghe được Thẩm Tích Họa hỏi, Thẩm lão gia liền cao hứng, mới vừa rồi ông cũng tính toán tìm cơ hội được một mình cùng Vương gia nói chuyện, hiện nay Thẩm Tích Họa cho ông cơ hội, làm trong lòng ông rất vừa lòng, nói như thế nào thì cũng là nữ nhi của ông, khẳng định vì ông mà suy nghĩ, nghĩ đến điểm này, ông liền âm thầm quyết định sau này nhất định đối đãi ngử di nương thật tốt, như vậy thì sinh ý của ông cũng sẽ như ý như gió xuân.

Bộ dáng Vương gia Vương phi ân ái, làm cho từng người đi lướt qua bọn họ đều hâm mộ, đặc biệt là nhóm tỳ nữ, bộ dạng Vương gia tuấn mỹ mê người, gặp qua hẳn toàn bộ đều bị bộ dáng của hắn mê luyến, tuy rằng về mặt hắn có chút tái nhợt, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến bộ dáng của hắn.

Ngược lại tăng thêm một loại mỹ cảm. Tầm mắt hắn cũng không lưu lại trên người kẻ nào, ánh mắt lúc nào cũng là lạnh lùng, chỉ có khi nhìn về phía Thẩm Tích Họa thì mới có điều bất đồng, lúc đó mới có sự ấm áp.

Nhất thời, toàn bộ Thẩm phủ đều đàm luận về An vương gia cùng An vương phi, rất nhiều người là hâm mộ, nhưng cũng còn vài người có chút ghen tị.

“Hừ, vừa thấy chính là cùng di nương của ả cùng một dạng, người xem di nương Thẩm Tích Họa cũng là đoạt phu quân của đại phu nhân đấy, hiện nay Thẩm Tích Họa cũng đoạt phu quân của tam tiểu thư, người như vậy sao có thể được An vương gia tuấn mỹ sùng ái được chứ.”

“Đúng, đúng, khẳng định ả dùng thủ đoạn gì đó.”

“Ta nghe nói trong phủ Vương gia còn có rất nhiều thị thiếp. Người người xinh đẹp như hoa, hơn nữa đều là nhà quyền quý. Xem Thẩm Tích Họa có thể đắc ý được bao lâu.”

“Đúng, đúng.” Vài đũa nha hoàn ghé đầu vào cùng nhau nghị luận, vừa thấy chính là cùng một dạng người, nếu không thì sao quan điểm các nàng lại giống nhau đến vậy, mà đang đứng sau lưng các nàng là một tỳ nữ, tay nàng gắt gao nắm lại, sắc mặt cực kỳ tức giận.

“Không cho các người vũ nhục Vương phi.” Tên tỳ nữ kia tức giận liền gào thét với các nàng.

“A...” Đột nhiên nghe được phía sau vang lên thanh âm vài tên tỳ nữ sợ tới mức lập tức quỳ xuống: “Vương phi tha mạng, Vương phi tha mạng.” Có người lớn mặt ngẩng đầu nhìn, nào có bóng dáng Vương phi, chỉ có vẻ mặt của nhỏ nọc trong Thẩm phủ. Vì thế cả đám đều đứng lên, tất nhiên trong

lòng cũng phát lên lửa giận.

“Ngươi chỉ là một ngọc tử, dám làm chúng ta sợ?”

“Đánh cho ta.” Vài tỷ nữ cùng nhau bao vây tỷ nữ ngọc kia.

“Ta nói, ả bắt quá chỉ là hàng thay thế.”

“Thẩm Tích Họa thì tính là gì.”

“Ô ô ô ô, không cho các ngươi nói xấu Vương phi, không cho Ô ô ô ô ô” Tên tỷ nữ ngọc bị vây bị nhóm người hết đá, lại đánh, sớm nhìn không ra bộ dáng, một bên vừa khóc một bên còn muốn bênh vực Thẩm Tích Họa. Nghe được lời của nàng, nhóm tỷ nữ còn ra tay lợi hại hơn, tay chân không hề nhẹ mà trút lên thân mình suy nhược kia.

“Xem ngươi sau này còn muốn giúp ả nói chuyện nữa không.”

“Cho dù có cho ngươi nói giúp Thẩm Tích Họa thì sao, bắt quá chỉ là một thứ nữ thì có tư cách sĩ diện gì.”

“Nếu không phải tam tiểu thư cho ả cơ hội, ả làm sao có mệnh tốt như vậy.”

Ngươi một câu ta một câu nói xong, không chút lưu tình đánh đá tỷ nữ nằm trên đất, tỷ nữ kia bị đánh mặt mũi bầm dập, chỉ có thể thở ra khí mà không thể hít khí vào, trên mặt thì bùn đất xen lẫn nước mắt, cùng với quần áo trên người hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiền Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nói một chút sao lại thế này.

“Dừng tay.” Một tiếng hét vang lên. “Trong phủ này còn quy củ hay không hả?”

Đông Mạt vừa lúc đi phòng bếp lấy vài thứ cho Thẩm Tích Họa, vì tiết kiệm thời gian mà đi đường nhỏ, không ngờ lại thấy được một màn như vậy, còn nghe thấy ả nhục mạ tiểu thư của nàng, nhìn thấy ả tỷ nữ trước mắt này, nàng ước gì đuổi ra khỏi Thẩm phủ.

“Đông Mạt tỷ tỷ.” Đám tỷ nữ thấy người đến là Đông Mạt là người bên cạnh Thẩm Tích Họa, biết nàng là tâm phúc của Thẩm Tích Họa, mà Thẩm Tích Họa lại là Vương phi đang được An vương gia cực kỳ sủng ái, hiện nay thái độ của Thẩm lão gia đối với Thẩm Tích Họa hoàn toàn không giống với lúc trước, nếu chọc vào không hay ho là bản thân các nàng, cho nên lập tức liền đứng ngay ngắn dừng về mặt lấy lòng nhìn Đông Mạt.

Về mặt Đông Mạt chán ghét nhìn bộ dáng lấy lòng ở trước mắt.

Lúc trước khi thời điểm nàng cùng tiểu thư bị người trong phủ khi dễ, thấy ả ta cũng không thiếu phần, hiện nay tiểu thư trở thành Vương phi, lão gia lại bắt đầu chú ý đến tiểu thư, thấy ả liền trước mặt tỏ ra nịnh bợ, sau lưng thì nói xấu.

“Chẳng lẽ không biết quy củ trong phủ hay sao? Không cho lên lút đánh nhau.” Giờ phút này Đông Mạt mang hình tượng là một đại nha hoàn, nhìn đám tỷ nữ trước mắt ăn nói khéps nằng nằng liền thấy vui vẻ, ai bảo lúc trước luôn khi dễ nàng với tiểu thư.

“Đông Mạt tỷ tỷ, đây là Quân nhi một đứa ngọc trong phủ.” Lúc các nàng mở miệng nói đứa ngọc thì trong mắt lộ ra vẻ ghê tởm chán ghét, tỏ rõ sự khinh thường.

Đông Mạt nhìn không ra bộ dáng tỷ nữ đang nằm trên đất kia: “Đông Mạt ... Tỷ tỷ ... Các nàng ... Các nàng nói xấu Vương phi.” Quân nhi nằm trên đất nghe được tiếng của Đông Mạt, bỗng vui mừng nén chịu đau đớn trên người một hơi nói xong rồi hôn mê bất tỉnh.

“Quân nhi.” Nàng nhớ được Quân nhi, có lần tiểu thư đã cứu Quân nhi, từ đó về sau mỗi lần tiểu thư bị ức hiếp thì sẽ lên lút đưa thuốc cho tiểu thư, cũng không biết làm sao mà có. Trong ấn tượng của nàng Quân nhi tuy có chút ngọc, nhưng là người rất hiền lành. Nàng thấy nàng ta ngất xỉu liền chạy đến ôm lấy.

“Mấy người các ngươi còn không mau đi tìm đại phu.” Nàng cơ hồ là hét lên, nhìn đám người đánh Quân nhi, lại chỉ đứng tại không nhúc nhích, nàng rất tức giận. Mấy người này nói xấu Vương phi, nàng nhớ kỹ, thậm chí còn đánh cả Quân nhi, món nợ này nhất định sẽ tính rõ ràng.

Đám tỷ nữ vẫn đứng yên có chút không tình nguyện, nhưng vẫn có hai người chạy đi tìm đại phu, hiện tại Đông Mạt không phải là người dễ bị ức hiếp như lúc trước, Thẩm Tích Họa cũng không phải là Thẩm Tích Họa lúc trước, cho dù là thay thế tam tiểu thư gả cho Vương gia, nhưng hiện tại Thẩm Tích Họa cũng là An vương phi.

Ngay cả Thẩm lão gia cũng bắt đầu đối với Thẩm Tích Họa khác trước, có thể thấy được, địa vị của Thẩm Tích Họa đã biến hóa nghiêng trời lệch đất,

không còn là ngũ tiểu thư yếu đuối bị khi dễ nữa.

“Chết hết rồi hả? Còn không mau đến đây giúp một tay.” Đông Mạt thấy có người đi gọi đại phu, còn đám người còn lại thì cứ đứng tại chỗ mà nhìn, trong mắt thì đều mang chút sợ hãi, nếu Quân nhi được cứu tỉnh, khẳng định sẽ tìm các nàng, kết cục của các nàng nhất định sẽ không tốt đẹp gì.

Nếu hiện giờ giúp đỡ Đông Mạt, vậy ... nếu có hỏi ra, các nàng cũng không hay ho gì. “Đông Mạt tỷ tỷ, tỷ có thể cầu Vương phi tha cho chúng tôi được không? Chúng tôi không phải là cố ý, là Quân nhi nói xấu Vương phi, vì thế chúng tôi mới ra tay.”

Trước tiên cứ đồ hết mọi chuyện lên đầu Quân nhi, huống chi Quân nhi là đứa ngốc. Nghĩ như vậy, các nàng liền đi qua cùng Đông Mạt cùng nhau nâng Quân nhi đi về hướng Họa cư.

Đông Mạt đối với lời giải thích của các nàng chỉ cười nhạt, nàng ở Thẩm phủ nhiều năm như vậy mà còn không biết nhóm các nàng có đức hạnh gì sao, tất nhiên là không tin lời các nàng nói, nhưng nàng cũng sẽ không nói gì hết, đến chỗ Vương phi, nàng tin tưởng Vương phi sẽ xử trí các nàng, điều này thì nàng tuyệt đối cam đoan.

Lúc trước Vương phi bị khi dễ thì đám người này cũng đã thêm một cái mà.

Mặc Thanh Dạ vừa đến Họa cư của Thẩm Tích Họa liền có một loại cảm giác ảm áp, trong sân trồng đủ loại hoa đào, lúc này hoa đào đã tàn hết, nhưng trong đám lá xanh um là những quả đào nhỏ nhỏ. Thật là một phong cảnh xinh đẹp. Dưới tán đào còn có một bàn đu dây, một cái bàn nhỏ, một cái ghế nằm, có mấy cái ghế nhỏ hình vuông đặt ở xung quanh.

Những cái này đều đã được chuẩn bị trước đó. Đợi họ đến liền có thể nghỉ ngơi.

“Dạ, ta đi ngồi đến bên kia nhé.”

“Ừm, đây là nàng chuẩn bị?”

“Ừ, lúc trước ta sống như vậy đấy, rất dễ chịu, cảm giác rất thoải mái.” Thẩm Tích Họa khẽ mỉm cười, khoe miệng cong lên, chợt nhớ lại khoảng thời gian lúc nàng tới nơi, vào buổi trưa cứ thường xuyên nghỉ ngơi như thế.

“Không biết Đông Mạt đi đâu rồi, hoa quả còn chưa mang đến nữa.” Thẩm Tích Họa nhìn thấy trên bàn trống không, khẽ nhún mày thầm nói.

“Phụ thân, người cùng Vương gia tán gẫu một lát đi, con đi chuẩn bị chút thức ăn.” Nàng đỡ Mặc Thanh Dạ đến trên ghế nằm sau đó dặn dò ông liền rời khỏi.

Trong lòng Thẩm lão gia rất vui mừng thầm nghĩ nữ nhi của ông thực biết chuyện tạo điều kiện cho ông cùng An vương gia một mình ở chung, là thời cơ tốt để nói chuyện: “Các người lui xuống đi, bản lão gia cùng Vương gia có chuyện quan trọng cần nói, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy.” Thẩm lão gia bày ra bộ dáng lão gia cho hạ nhân lui.

“Vâng, lão gia.”

Đợi cho tất cả mọi người đều lui xuống hết, Mặc Thanh Dạ mới lên tiếng, thanh âm mang theo chút lạnh lùng, nhưng yếu ớt, hơi thở uy nghiêm từ cổ họng tràn ra: “Nhạc phụ, có chuyện gì muốn nói?” Hần thông thả đặt một tay lên bàn, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, kỷ thực trong lòng hẳn biết rõ Thẩm lão gia muốn nói chuyện gì.

Đơn giản là muốn đem việc buôn bán của lão vào cung.

“Vương gia, lão muốn ương thực cùng vài vóc của Thẩm gia có thể trở thành ngư dụng trong cung, không biết ý Vương gia thế nào?” Lão nhìn bộ dáng không chút để ý của Mặc Thanh Dạ, có chút khản trương, vừa nói xong thì trong lòng đã đổ mồ hôi, lo lắng nếu Mặc Thanh Dạ không đồng ý, như vậy rất khó xử.

“Nghe nói nhạc phụ không thích ngũ di nương?” Hần đột nhiên nói sang chuyện khác làm Thẩm lão gia giật mình. Lời của hắn có ý gì?: “Ta nghe nói Tích nhi lúc trước cũng thường bị nữ nhi khác của ông khi dễ. Có việc này hay không?” Hần không nhìn Thẩm lão gia, mà là chậm rãi nhắm hai mắt nhẹ nhàng nói ra, làm Thẩm lão gia không ngừng đổ mồ hôi hột.

Trước nay Lão chưa bao giờ để ý đến mẹ con Thẩm Tích Họa, dù cho từ lúc nàng được sinh ra hay sống ở Họa cư cũng vậy, từ lúc Thẩm Tích Họa được sinh ra cho đến khi gả cho Vương gia, lão số lần gặp Thẩm Tích Họa có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mà ngũ di nương cũng như thế, ngoại trừ lúc sinh Thẩm Tích Họa có gặp một lần, hôm nay mới gặp lại. Vương gia yêu thương Thẩm Tích Họa như vậy, chẳng lẽ sẽ vì Thẩm Tích Họa mà không đồng ý sao? Lão hiện giờ rất hối hận, nếu lúc trước cứ để Thư nhi gả cho Vương gia thì hôm nay mọi chuyện đã được giải quyết dễ dàng, mà không phải cục diện như ngày hôm nay.

Mặc Thanh Dạ không cần mở mắt cũng biết bộ dáng của Thẩm lão gia, khoe miệng hân hoan cong lên.

“Vương gia, chuyện đó là do đám hạ nhân nói bừa. Thật không có chuyện này.” Hiện giờ lão có hối hận thì cũng vô dụng, chỉ có thể thở phào nhận.

Mặc Thanh Dạ cũng không phản bác lời của lão, hẳn đã sớm đoán được đáp án, hẳn chỉ muốn thừa mà thôi, làm cho lão càng lo lắng, lão sẽ càng không bực đãi ngũ di nương.

“Hi vọng đúng như lời nhạc phụ nói, nhạc phụ yên tâm ta sẽ tâu với phụ hoàng, mong nhạc phụ mở rộng lòng mà yêu thương quan tâm chăm sóc ngũ di nương, dù sao Tích nhi đã gả đến vương phủ.” Mặc Thanh Dạ hơi hé mắt nhìn Thẩm lão gia nói.

Thẩm lão gia vừa nghe lời hần nói hận không thể lập tức đi tiền viện nói cho thê tử của lão nghe, lão biết Mặc Thanh Dạ nói như vậy là nói cho lão biết là lão không thể cô phụ ngũ di nương, nhắc nhở lão việc buôn bán của lão còn phải dựa vào ngũ di nương cùng Thẩm Tích Hòa, lão biết nên liên tục cười hi hi, thậm chí còn mang theo một chút lấy lòng nói: “Vương gia nói rất đúng. Ngũ di nương sinh ra Hòa nhi, mà Hòa nhi hiện nay lại gả ra ngoài, ta tất nhiên sẽ yêu thương ngũ di nương cho tốt.”

“Đồng Mạt mời đại phu chưa?” Thẩm Tích Hòa ở trong phòng bếp đi một vòng không thấy có gì ăn, liền cau mày đi ra ngoài tìm, không nghĩ tới mới bước ra trước cửa Hòa cư liền nhìn thấy Đồng Mạt cùng một đám tỷ nữ đỡ một tỷ nữ cả người dính đầy bùn đất đi vào, xem ra là bị ai đánh.

“Vương phi, đã có người đi mời.”

“Nhanh chút đỡ nàng đến đông sương phòng nằm đi.” Thẩm Tích Hòa lập tức đi trước mở đường, mở cửa cho các nàng đi vào.

Mặc Thanh Dạ tất nhiên nghe được thanh âm ngoài cửa, sau đó các nàng tiến vào Hòa cư hần cũng thấy được, nhưng hần vẫn không lên tiếng, hần tin tưởng Thẩm Tích Hòa sẽ nói cho hần biết, huống hồ nhìn bộ dáng tỷ nữ kia bị thương cũng không nhẹ, hần cũng sẽ không đi làm phiền, cho nên vẫn nằm ở trên ghế nằm ánh mắt lạnh lẽo nhìn quả đào trên cây.

Thẩm lão gia nhìn dáng vẻ của Mặc Thanh Dạ, lão muốn đi xem cũng không được, mà ngồi tại chỗ cũng không yên.

Nhưng cuối cùng lão vẫn quyết định ngồi yên tại chỗ.

Chỉ chốc lát sau có một tỷ nữ mang theo đại phu đi tới, cũng dẫn người đi tới đông sương phòng.

“Đại phu, nàng thế nào?” Thẩm Tích Hòa nhìn nữ hài tử này bị thương không nhẹ, nhìn tuổi đoán chừng cũng khoảng mười ba mười bốn, ai lại nhẫn tâm đánh nàng thành như vậy cơ chứ.

“Bầm Vương phi, chỉ bị thương ngoài da, không bị nội thương, nhưng trong đầu có máu bầm, cho nên bị ngu si, đoán chừng khối máu bầm này đã tồn tại mười năm.” Lão đại phu nhíu mày nhìn người bị thương nằm ở trên giường.

“Nàng đúng là có chút ngốc. Đại phu có biện pháp nào giúp nàng trừ đi máu bầm trong não không?” Đồng Mạt trừng lớn đôi mắt vẻ mặt ngạc nhiên nhìn lão đại phu nói.

Lão đại phu này quá lợi hại, có thể biết Quân nhi ngu ngốc.

“Cái này thì phải đợi nàng vết thương của nàng lành lại thì mới khám được. Nhưng cơ hội không lớn.” Lão đại phu đưa tay vuốt cằm không có một cộng râu nói.

“Vậy làm phiền đại phu khoảng vài ngày nữa đi An vương phủ khám cho nha đầu kia.” Thẩm Tích Hòa nhìn đại phu nói.

“Người đâu, tiễn đại phu ra về, sẵn tiện mua thuốc.”

“Đồng Mạt, thức ăn em chuẩn bị đâu rồi?” Thẩm Tích Hòa chủ yếu là vì thức ăn mà đến, vừa lúc đụng phải việc này nàng mới chờ tới bây giờ mới nhắc tới. Nhìn trời chắc cũng kém sắp giữa trưa, chỉ sợ Vương gia đã đói bụng.

“Chờ một chút sẽ có người đưa đến phòng bếp.”

“Ừ. Đi ra ngoài đi, đừng ầm ỹ để nàng nghỉ ngơi.” Thẩm Tích Hòa chăm chú nhìn Quân nhi còn chưa tỉnh, tiếp tục nói: “Đi ra ngoài nói cho ta nói biết sao lại thế này.”

Vừa nghe lời của Thẩm Tích Hòa nói, đám người đánh Quân nhi liền có chút sợ hãi, lúc đầu cứ cho rằng Thẩm Tích Hòa sẽ bỏ qua, nhưng không nghĩ tới nàng ta vẫn truy cứu.

Thẩm Tích Hòa đi ra ngoài, Đồng Mạt đi theo phía sau nàng, mà những người khác đều sợ hãi đi theo phía sau Đồng Mạt.

“Nói thử xem sao lại thế này?” Thẩm Tích Hòa ở bên cạnh Mặc Thanh Dạ ngồi xuống. “Nương, nương đứng đó làm gì, ngồi xuống đi, nơi này là Hòa cư, không phải tiền viện.” Bỗng nhiên Thẩm Tích Hòa thấy được ngũ di nương đang đứng ở phía sau Thẩm lão gia liền nói.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Sủng ái

“Đứng, Giai Lệ, sao còn đứng đó, ta cũng quên mất, nơi này là trong nhà không cần câu nệ.” Thảm lão gia sớm đã quên Tiết Giai Lệ đang im lặng đứng ở phía sau lão, nghe được lời Thảm Tích Họa nói mới nhớ đến.

“Chuyện này...” Tiết Giai Lệ vẫn như trước không dám ngồi xuống, bà là một di nương sao có thể ngồi cùng bàn với Vương gia, Vương phi, lão gia được.

“Nhạc mẫu cứ ngồi xuống” Mặc Thanh Dạ đã lên tiếng, Tiết Giai Lệ cũng chỉ có thể làm theo. Tuy rằng vẫn thấy có chút không quen.

“Cũng nên nói cho bốn vương phi biết chuyện gì đã xảy ra được rồi chứ?” Thanh âm Thảm Tích Họa lười nhác lại biểu hiện ra khí thế cao quý, làm nhóm tỳ nữ sợ tới mức phải quỳ xuống, trong lòng lại cảm thấy nghi ngờ, người này vẫn là Thảm Tích Họa trước đây vẫn bị các nàng khi dễ sao? Hiện tại lời nói ra lại làm cho người ta cảm thấy một loại áp lực.

Thảm lão gia ngồi ở một bên cũng không khỏi chất lười, lão gặp qua Thảm Tích Họa có vài lần, mỗi lần đều nhát gan lẩn trốn, ánh mắt chưa bao giờ nhìn lão, hiện nay lại khác với lúc xưa. Chẳng lẽ là do Vương gia dạy dỗ?

“Chuyện này ... đây ...” Nhóm tỳ nữ quỳ trên đất ấp úng nói không ra lời.

“Đông Mạt, muội nói.” Thảm Tích Họa cầm một ly trà khê nhấp một ngụm ra lệnh sau đó lười nhác đưa tay chống cằm, chờ Đông Mạt trả lời.

“Vương phi, vốn là muội theo phân phó đi mua thêm nguyên liệu nấu ăn cho Họa cư, nhưng không nghĩ tới là trên đường tắt ở phía sau hoa viên thấy các nàng động thủ đánh Quân nhi.” Đông Mạt hung hăng trừng mắt các nàng.

“Vương phi, không phải, là vì Quân nhi nói xấu Vương phi, cho nên chúng tôi mới đánh nàng.” Trong nhóm có một tỳ nữ bộ dạng xinh đẹp lập tức giải thích.

“Quân nhi sao có thể nói xấu Vương phi.” Đông Mạt nghe xong lời giải thích của nàng ta liền lập tức phản bác. Thảm Tích Họa nhìn, trong lòng thầm nghĩ tính cách Đông Mạt vẫn còn rất nóng vội.

“Hả? Nói xấu bốn vương phi như thế nào, nói bốn vương phi nghe thử.” Nàng rất có hứng thú hỏi. Đôi con ngươi có chút lười nhác lại mang theo chút chờ đợi nhìn ả tỳ nữ.

“Nàng ... Nói ...” Nàng có chút khó xử nhìn Thảm Tích Họa, lại nhìn Thảm lão gia, sau đó nhìn người đang nhắm mắt nằm trên ghế dài - An vương gia, dường như chuyện xảy ra bên ngoài đối với hắn không có chút liên quan nào vẫn bình yên ngủ say.

Thảm Tích Họa vẫn không mở miệng, nhưng lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn ả tỳ nữ. Một cảm giác bức bách vô hình đè lên người nàng ta: “Quân nhi nói Vương phi đoạt vị trí của tam tiểu thư, Vương phi phải là của tam tiểu thư.”

“Hừm? Thì ra là thế à? Nếu nói như thế có ý nói bốn vương phi là hàng giả? Bốn vương phi không có tư cách làm Vương phi đúng không?” Nàng hí híp lại đôi mắt nhìn ả.

“Vâng.” ả tỳ nữ gật gật đầu, bỗng nghĩ lại, phát hiện không đúng, lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Không, không, không, không phải, Vương phi, những lời đó là do Quân nhi nói. Cho nên chúng tôi mới thấy bất bình dùm Vương phi.”

“Hừ, đôi trắng thay đen.” Đông Mạt nhất thời tức giận trừng mắt nhìn ả tỳ nữ đang nói chuyện, hoàn toàn là ả mở to mắt nói dối.

Thảm Tích Họa hí híp lại đôi mắt nhìn ả tỳ nữ nói chuyện, cũng không có ý ngăn cản Đông Mạt, ánh mắt nàng lộ ra sự không tin. Đông Mạt cùng đại phu đều nói nha đầu Quân nhi kia có chút si ngốc, thử hỏi một đứa si ngốc làm sao biết Vương phi là hàng giả, lại biết được chuyện đoạt vị trí Vương phi của tam tiểu thư.

“Ngươi không có ở đó, sao biết ta đôi trắng thay đen?” ả tỳ nữ thấy Thảm Tích Họa không nói lời gì, rất nghiêm túc nghe nàng nói chuyện, cho rằng đã biến trở về là ngu tiểu thư, cho nên lá gan nàng ta cũng lớn mạnh lên, cho nên nghe được tiếng hét của Đông Mạt liền mở miệng cười nhạo.

“Tiếp theo?” Đôi mắt Thảm Tích Họa vẫn bình tĩnh như trước, chỉ lạnh nhạt mở miệng.

“Chúng tôi mắng nàng ta không được nói xấu Vương phi, nàng ta vẫn cứ mở miệng nói, chúng ta không nghe nổi nữa mới ra tay đánh nàng ta.” ả tỳ nữ thấy Thảm Tích Họa vẫn không có động tác gì, vẻ mặt không có vẻ tức giận, cũng không tỏ ý bênh vực Đông Mạt, vì thế cũng làm lá gan của nàng nhất thời lại lớn hơn nữa: “Nàng ta luôn nói xấu Vương phi, chúng tôi mới không nhịn được.”

Trong lòng Thảm Tích Họa cười tự giễu, là như vậy sao? ả cho rằng Thảm Tích Họa nàng là đứa ngốc sao?

“Đông Mạt, là như vậy sao?” Đến lúc này thì Thảm Tích Họa cũng lười nghe, chuyển động đôi mắt, nhìn về phía Đông Mạt.

“Thúi lắm, tính cách Quân nhi ta còn không biết rõ sao? Vương phi nhà ta từng cứu Quân nhi, hỏi thế thì sao có thể nói xấu Vương phi, chỉ sợ là do các ngươi nói xấu Vương phi mà thôi?” Đông Mạt càng nói thì càng lớn tiếng, mang theo khí thế của một đại nha hoàn.

Đám tỳ nữ nghe thế liền hiểu được số phận của bản thân liền bắt đầu run rẩy: “Vương phi, ngài không thể nghe Đông Mạt nói bừa.” Á tỳ nữ có lá gan khá lớn nói chuyện khi này vẫn không từ bỏ ý định, còn không sợ chết nói.

Thẩm Tích Họa hơi cong khoe miệng, vẻ tươi cười mang theo chút châm biếm nói: “Thật đúng là lợn chết không sợ nước sôi. Đã thấy qua ngu xuẩn chưa thấy qua ngu xuẩn hơn.”

“Vương phi?” Nghe được lời Thẩm Tích Họa nói, á tỳ nữ kia có chút không rõ nhìn Thẩm Tích Họa, ý của nàng ta là mắng nàng ngu xuẩn sao?. “Sao ngài có thể mắng nô tì là ngu xuẩn? Tốt xấu gì nô tì cũng là người.” “À? Ta nói người không phải người sao? Người cũng xác định bốn vương phi nói người ngu xuẩn?” Thẩm Tích Họa nhìn thấy đoàn người mang nguyên liệu làm thức ăn vào Họa cư, nàng vừa nói chuyện, vừa đi về hướng người đang bung mâm hoa quả: “Đưa cho ta, những cái khác đưa hết vào phòng bếp.” Nàng tiếp nhận khay hoa quả từ tay nha hoàn, vẻ mặt tươi cười làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ.

“Vay ...” Tỳ nữ quý trên đất không có lời nào để nói, Thẩm Tích Họa nói là sự thật, làm nàng không thể phản bác. Thẩm Tích Họa cầm một miếng táo đưa đến bên môi Mặc Thanh Dạ, đôi môi mọng tự nhiên mà mở ra, cắn một miếng táo, cũng thuận tiện ngậm luôn đầu ngón tay như bạch ngọc kia vào miệng, mùi hương trên người nàng lại tràn đầy chóp mũi hắn.

Thẩm Tích Họa sợ hãi, dùng đôi tay còn lại lập tức che miệng hắn, nhanh chóng rút tay về, thấy đầu ngón tay ướt đẫm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền đỏ ửng, nơi này nhiều người, hắn lại dám ngậm ngón tay của nàng, còn dùng đầu lưỡi liếm nữa chứ, tha thứ cho nàng là người thế kỷ hai mươi mốt, tư tưởng lại không bằng cô đại. Phải nghĩ thoáng một chút, nhưng hắn làm như vậy nàng cũng đã rất xấu hổ, huống chi còn trong tình huống có nhiều người xung quanh đang nhìn nữa chứ.

Mặc Thanh Dạ nhìn bộ dáng của nàng, khoe miệng liền cong lên, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt giờ phút này lại mang chút ý cười, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, vẻ tươi cười của hắn xinh đẹp đến mức làm cho người ta nghĩ lầm hắn là tiên nhân bị giáng xuống trần.

Mà đôi mắt ấy lại chỉ dừng ở trên người Thẩm Tích Họa, không có ý muốn rời đi.

“Khụ khụ.” Thẩm Tích Họa hung hăng trừng mắt Mặc Thanh Dạ, ý muốn nói với hắn nơi đây còn có công chúng, sao hắn có thể không biết xấu hổ mà làm như vậy.

Mặc Thanh Dạ giả ngu, cố ý không hiểu ý của nàng, khoe miệng vẫn tươi cười, lười nhác nhắm lại đôi mắt. Đôi môi hơi mở ra, tiếng nói lạnh lùng như băng son ngàn năm từ cổ họng phát ra: “Si nhục An vương phi, không thể tha, kéo xuống lăng trì xử tử.”

Không hề tình cảm, nhất thời làm cho người ta cảm giác như đang trong mùa đông khắc nghiệt, thân thể như bị giam trong hầm băng, bị cái lạnh thấu xương thấm vào da thịt.

“Vương gia tha mạng. Vương gia tha mạng...” Mặc Thanh Dạ không chút để ý tới lời cầu xin, cứ để mặc hạ nhân kéo bọn họ đi xuống, đúng lúc này, một tiếng nói vang lên: “Khoan đã.”

“Vương gia, tội các nàng không đáng chết.” Trong tay Thẩm Tích Họa đang cầm miếng táo, đưa tới bên môi nàng, cánh môi hồng nhạt bị miếng táo làm cho ướt át mà kiều diễm, càng nhìn càng bóng bẩy, nhẹ nhàng khép lại mở ra, làm cho Mặc Thanh Dạ nhìn xem có chút si mê: “Vương gia?”

Thẩm Tích Họa thấy Mặc Thanh Dạ nhìn nàng chằm chằm, lại không lên tiếng trả lời, nàng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ trên mặt nàng có dính gì sao?: “Vương gia, trên mặt ta có cái gì sao?”

“Không có, Vương phi có ý kiến gì?” Bộ dáng Mặc Thanh Dạ có chút khó hiểu, làm Thẩm Tích Họa không thể nắm bắt được, đôi mắt sâu thẳm làm cho người ta nhìn không ra trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

“Đuổi khỏi Thẩm phủ đi.” Thẩm Tích Họa cũng không muốn so đo, nếu làm quá cũng không ổn, cứu một mạng người như xây bảy tháp phù đồ. Tuy rằng lúc trước nàng sống trong giới hắc đạo hỗn độn, nhưng đối với mạng người, nàng vẫn quý trọng.

“Theo ý Vương phi làm đi.” Ánh mắt Mặc Thanh Dạ thủy chung chưa từng rời khỏi Thẩm Tích Họa, trong lòng suy nghĩ nữ tử này chẳng những xử sự khôn khéo lão luyện, nhưng cũng có lòng lương thiện. Có quyết đoán có thể dồn ép người ta vào đường cùng, cũng hiền lành không có ý hại người vô tội, trong lòng liền có quyết định.

Mặc Thanh Dạ cười cầm một miếng táo đưa cho Thẩm Tích Họa, Thẩm Tích Họa bắt buộc phải mở ra cái miệng anh đào nhỏ nhắn nhận lấy miếng táo Mặc Thanh Dạ đưa tới, Mặc Thanh Dạ thuận thể vén tóc nàng qua bên tai, chờ nàng không kịp phòng bị liền khẽ hôn trên trán nàng một cái.

Thẩm Tích Họa tức giận trừng mắt nhìn Mặc Thanh Dạ, vừa rồi ở trước mặt mọi người ngậm ngón tay nàng làm nàng cảm thấy khó xử rồi, hiện giờ lại ở trước mặt bao người hôn nàng, làm nàng nhất thời xấu hổ đỏ bừng mặt.

Nhìn gò má hơi ửng hồng của Thẩm Tích Họa, Mặc Thanh Dạ thu tay nằm xuống, khoe miệng vẫn mang theo nụ cười.

Tiết Giai Lệ ngồi một bên cũng lộ ra tươi cười, nhìn ái nữ của bà được Vương gia sủng ái cùng tín nhiệm, là chuyện vui vẻ nhất trong mười mấy năm qua của bà, cho dù Vương gia là người sắp chết, bà cũng cảm thấy vui mừng, ít nhất nữ nhi của bà cũng đã sống vui vẻ không còn bị người khi dễ.

Thẩm lão gia ngồi nhìn Vương gia đối với Thẩm Tích Họa yêu thương thì hối hận muốn đứt ruột, đáng về Thư nhi của ông làm Vương phi tuyệt đối cũng không kém, hiện nay Vương gia nhìn qua thì có thể để lại, nếu như chuyện xung hi lần này có thể đổi lại, Thư nhi của ông chẳng phải là bay lên làm phượng hoàng, Thẩm gia cũng có thể dính chút quý khí, nói không chừng còn có thể xin được một chức quan một bước lên mây.

“Tạ ơn Vương phi không giết!” Đám tỳ nữ đau buồn dập đầu như giã tỏi với Thẩm Tích Họa.

“Nô tì nguyện ý làm trâu làm ngựa xin đừng đuổi nô tì đi.” Trong nhóm bỗng có một tỳ nữ quỳ đi về hướng Thẩm Tích Họa, ôm chân Thẩm Tích Họa dập đầu, thấy thế những người khác cũng lập tức noi theo.

Họ bị Vương phi đuổi ra khỏi Thẩm phủ thử hỏi làm sao có năng lực mà sống yên, muốn lập gia đình nhưng lại mang tiếng xấu, sợ là làm thiếp cũng không có người chịu cưới.

“Các người phạm là tử tội, Vương phi đã cho các người một đường sống, còn dám van xin? Người đâu, mang các nàng ra khỏi Thẩm phủ.” Nhóm tỳ nữ ồn ào cầu xin làm Thẩm lão gia đang chìm trong ảo tưởng phải tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Nữ nhân nào cũng đừng mong tranh với Họa nhi nàng

Thẩm lão gia sợ tỳ nữ nhà mình đã phạm tội thất lễ mà còn cầu xin Vương phi tha tội sẽ chọc giận Vương gia, ảnh hưởng đến kế hoạch của lão, lập tức gọi người lôi nhóm tỳ nữ ra ngoài, có thể Họa cư mới trở nên yên tĩnh.

“Đạ, bận rộn nửa ngày chắc là đã đói bụng, nguyên liệu nấu ăn đã đưa đến, ta đi nấu cho chàng chút cháo.” Thẩm Tích Họa nói xong liền đứng dậy.

Mùi hương hoa đào trên người Thẩm Tích Họa nhẹ nhàng bay trong gió, thấm vào ruột gan, vài sợi tóc đen nhẹ bay bên gò má, hoa đào thêu trên vải trắng giống như hoa đào rơi từ trên cây xuống, còn mang theo cảm giác như tiên trong tranh, không dính khói lửa nhân gian.

Mặc Thanh Dạ nhìn nàng đến mất hồn, muốn được ôm nàng vào lòng, theo bản năng liền vươn tay, lại phát hiện Thẩm Tích Họa đã cất bước rồi đi, bước chân bay bổng, Mặc Thanh Dạ âm thầm thề, khi còn sống nhất định phải bảo vệ nàng an toàn.

Mặc Thanh Dạ vươn đôi tay ôm huyệt Thẩm Tích Họa thuận đường lấy một miếng trái cây trên bàn, sau đó lười nhác nằm xuống, híp mắt nhìn cây đào vừa mới kết quả.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây như ánh sao chiếu lên áo bào màu tím đẹp đẽ sang trọng trên người Mặc Thanh Dạ, làm nổi bật vẻ mặt yêu nghiệt của hắn, tuy đang mang bệnh, lại cảm giác có vài phần sức sống, làm Thẩm lão gia ngồi một bên nhìn chột sinh ra ảo giác, hình như lần này An vương gia xưng hi thật sự xưng đúng rồi.

Mặc Thanh Dạ tận hưởng sự lười nhác lại mang đến cảm giác thoải mái, rất ấm áp này, nghĩ đến Thẩm Tích Họa cũng đã từng nằm dưới tàng cây ngắm nhìn hoa đào nở rộ, không nhịn được khẽ đọc:

“Hoa đào tiểu tiên nhập phàm trần, tiếc lạc hoa đào dục thêm thân.”

(Dịch: Tiểu tiên hoa đào xuống trần, hoa đào luyến tiếc rơi khỏi người)

Thẩm lão gia cùng Tiết Giai Lệ không dám quấy rầy nhã hứng của Vương gia, cũng không biết nên tiếp tục ở lại hay rời đi cho nên chỉ biết yên lặng ở một bên làm nền.

Xuân Hương quét dọn vết máu của đám tỳ nữ để lại trên đất, Đông Mạt liền đi theo Thẩm Tích Họa xuống bếp. Thẩm Tích Họa thấy Đông Mạt đến, lòng tràn đầy vui mừng: “Mạt Mạt, em đi nói với phụ thân và nương ta, trưa nay dùng cơm tại Họa cư, phân phó phòng bếp làm vài món ngon miệng, ta muốn dùng cơm cùng hai người. An bày xong rồi thì em nói cho Xuân Hương, nếu Quân nhi tỉnh lại thì cho ăn chút thức ăn, sau đó cho uống thuốc.”

Đông Mạt lĩnh mệnh rồi đi, Thẩm Tích Họa bỗng cười thầm, Thẩm Tích Họa à Thẩm Tích Họa, mày làm như vậy là muốn gì đây, chẳng lẽ thật sự yêu thương phu quân trên danh nghĩa này của mày hay sao?

Tuy chưa yêu nhưng Thẩm Tích Họa cũng biết tình yêu là gì, bản thân nàng có lẽ đã thật sự yêu thương tên Vương gia bệnh hoạn này rồi. Nếu như thế, chẳng may ngày nào đó hắn chết đi, chẳng phải nàng sẽ phải đau khổ mà sống cô độc cả quãng đời còn lại? Tuy rằng Vương gia đối với nàng yêu thương mọi bề, để nàng quản lý vương phủ, có hẳn làm chỗ dựa thì nàng chẳng những ở trên địa vị cao, mẫu thân của nàng cũng sẽ tốt hơn, nếu Vương gia chết đi thì cuộc sống của nàng sẽ biến thành tình trạng gì đây?

Không được, tuyệt đối không để cho chuyện như thế xảy ra. Nàng đã vô tình chiếm dụng thân xác Thẩm Tích Họa, vì thế không thể làm cho thân xác này thất vọng, càng không thể để cho mẫu thân của thân xác này bị người khinh bỉ.

Thẩm Tích Họa quyết định chẳng những nàng muốn được Vương gia che chở, còn muốn lúc Vương gia còn sống nắm được quyền hành trong phủ, như vậy thì toàn bộ vương phủ là của nàng, có tiền có quyền thì sợ gì, sẽ không có nữ nhân nào ở cái triều đại thối tha này hãm hại được nàng, cũng có thể bảo vệ nương cùng Đông Mạt.

Trong viện

Xuân Hương đã thu thập xong đi đông sương phòng nhìn Quân nhi, Thảm lão gia cùng Tiết Giai Lệ lại không biết làm sao.

Thảm lão gia nhìn Vương gia đẹp như tiên trong tranh đang lười nhác nằm dưới tàng cây lão không biết có nên nói chút việc nhà để tạo sự gần gũi hay không, lại sợ đắc tội Vương gia sẽ không có được kết cục tốt. Nghĩ đến vẻ mặt lạnh lùng của hắc tử nhóm tỳ nữ vừa rồi, đáy lòng liền nổi lên sự lạnh lẽo.

Vương gia dù bị bệnh vẫn là Vương gia, vẫn là An vương gia được hoàng thượng hoàng hậu sủng ái, mà An vương gia lại đối với Họa nhi tốt như vậy, nếu không phải năm đó lão say rượu, ngay cả liếc mắt lão cũng chưa từng cho Tiết Giai Lệ, nếu bây giờ lão lại đối với bà không tốt, chẳng phải là ngày lành của lão sẽ mất đi sao.

Suy nghĩ xong lão liền lau đi mồ hôi trên trán, quay đầu nói với Tiết Giai Lệ: “Hiện nay Họa nhi đến vương phủ, nàng cũng nhớ Họa nhi, thôi thì ngày mai nàng chuyển đến đây đi, cũng có thể an ủi nỗi nhớ con, ta sẽ cho người mua vài vật dụng trang trí. Nàng cũng đã lâu không có mua trang sức quần áo, ngày mai hãy cùng Tuyết Mai đi mua.”

Tiết Giai Lệ nhớ lại lúc bà có mang Thảm lão gia cùng đại phu nhân cũng chỉ giả vờ giả vịt với bà, bà cũng chưa từng được hưởng thụ qua đãi ngộ như hiện giờ, lúc này Thảm lão gia đối với bà liền chuyển biến thái độ, làm bà cảm thấy không được tự nhiên, liền lập tức quỳ xuống.

“Cám ơn lão gia ban cho. Nô tì không dám cầu mong thứ gì, chỉ mong có thể ở trong viện của Họa nhi là đã rất cảm kích, phòng lớn thì giữ lại cho Họa nhi, nô tì ở sương phòng là được.”

Tiết Giai Lệ nào có từng nghĩ đến hoàn cảnh như hôm nay, địa vị của bà ở Thảm phủ ngay cả nha hoàn tỳ nữ cũng không bằng, còn thường xuyên bị người ức hiếp, hiện nay có thể vào trong viện của nữ nhi ở đây là trời ban thưởng, còn việc có thể được hưởng thụ nha hoàn hầu hạ, mua thêm vật phẩm trang trí hay trang sức mới gì đó thì quả thực chính là hy vọng xa vời.

Thảm lão gia ở trước mặt Mặc Thanh Dạ cũng không dám để Tiết Giai Lệ quỳ, lập tức đứng dậy nâng bà dậy.

“Phu nhân nói quá lời, nàng là mẫu thân của Họa nhi, sinh Họa nhi cho ta, Họa nhi có năng lực được Vương gia yêu mến, ta đã cảm kích vạn phần. Đây là công lao của phu nhân. Ta và nàng là vợ chồng, sao lại nói lời cảm ơn.”

Thảm lão gia ra về liền từ nói.

“Nhạc mẫu an tâm ở đi, Tích nhi rất là nhớ người, bốn vương quyết định ở lại thêm một ngày. Ngày mai kêu Tích nhi cùng người đi mua sắm.” Mặc Thanh Dạ mở đôi môi mỏng, yếu ớt nói với Tiết Giai Lệ đang bất an, căn bản không để ý tới Thảm lão gia đứng ở bên cạnh.

Mặc Thanh Dạ là muốn nói cho Thảm lão gia, vì Thảm Tích Họa thương yêu mẹ ruột nên Thảm phủ còn tồn tại là vì Tiết Giai Lệ vẫn còn ở lại đây, bằng không Thảm phủ chẳng tính là cái gì.

Thảm lão gia là người thông minh, bằng không cũng không có khả năng trở thành thương gia số một thành Diên châu, tất nhiên hiểu được lời nói đầy hàm nghĩa của An vương gia.

“Vương gia cùng Vương phi nguyện ý ngủ lại là vinh hạnh của ta, ta sẽ gọi người sắp xếp.” Thảm lão gia kích động vạn phần, thậm chí có thể tạo nhiều cơ hội cho Thảm Tích Thư, dù sao Thảm Tích Thư cũng là đích nữ lão thương yêu nhất, Thảm Tích Thư một khi bay lên cảnh đối với lão tuyệt đối có lợi gấp trăm lần so với Thảm Tích Họa.

“Không cần, cứ để thế đi.”

Mặc Thanh Dạ cũng có tính toán nhỏ ở trong lòng, lúc Thảm Tích Họa ở vương phủ, hắc tử cũng sợ nàng ngại ngùng bởi ánh nhìn của người khác, nên vẫn không kiên trì bảo nàng tiến vào Trường thọ viện, tuy hắc tử đối với nàng có yêu thích, nhưng cũng không nghĩ muốn có được, hắc tử biết thân thể hắc tử không khỏe, cũng không muốn suy nghĩ đến, dù sao Thảm Tích Họa cũng là nữ nhân của Mặc Thanh Dạ hắc tử.

Nhưng hôm nay lại không giống như trước, nhất là trong ngày hôm nay, dưới ánh mặt trời trong Họa cư.

Mặc Thanh Dạ thấy được sức sống, hắc tử chưa bao giờ cảm thụ ánh mặt trời theo cách như thế, dưới ánh mặt trời nhìn Thảm Tích Họa như tiên nữ bần đào gây nên cho hắc tử cảm giác chưa từng có, điều này làm cho hắc tử có cảm giác cấp tốc muốn có được nàng, dù sao Mặc Thanh Dạ cũng là nam tử trẻ tuổi, tuy bệnh không rời thân, nhưng cũng có thất tình lục dục.

“Như vậy cũng được, ta kêu bọn nha hoàn quét dọn một chút, chuẩn bị thêm chút đệm chăn.” Thảm lão gia nói xong bèn phân phó hạ nhân mang chăn gấm tới Họa cư.

Phòng bếp

Cùng lúc đó, cháo đã nấu xong. Mùi thơm bay tới tiểu viện.

Thảm Tích Họa bụng cháo ra khỏi phòng bếp, một đường đi thẳng tới trước mặt Mặc Thanh Dạ.

Mặc Thanh Dạ nhìn nét mặt tươi cười như hoa của Thẩm Tích Họa, trên khuôn mặt tái nhợt nổi lên ý cười nhẹ nhàng.

Thẩm Tích Họa cẩn thận thổi thìa cháo, khói bay phả vào mũi.

Mặc Thanh Dạ nuốt nước miếng, giống như đứa nhỏ đói khát chờ mẫu thân đưa tới mỹ thực: “Cháo Tích nhi nấu rất thơm, làm khẩu vị bốn vương được thỏa ý.” Mặc Thanh Dạ mang theo cảm giác vui vẻ nói, nhìn Thẩm Tích Họa cẩn thận thổi cháo, trong lòng sinh ra chút ấm áp.

“Đồ ngọc, cháo sườn này sao lại ngon được. Đợi lát nữa thiếp dùng chút trái cây làm chút bánh ngọt, cùng chút điểm tâm cho chàng, vừa ngắm cảnh vừa ăn.” Thẩm Tích Họa hiểu ý nở nụ cười. Đường đường là con gái của lão đại hắc bang lớn nhất thế kỷ hai mươi mốt, lại là đường chủ giới giang thống lĩnh ba phân đường lớn nhất trong hắc bang, lại bằng lòng trở thành một người vợ, tự nguyện vì Mặc Thanh Dạ mà tổn công xuống bếp.

Thẩm Tích Họa đã thật sự hãm sâu vào ái tình.

Thẩm Tích Họa múc từng thìa cháo dứt Mặc Thanh Dạ, hình ảnh hài hòa làm cho người ta cảm giác thoải mái.

“Vương gia Vương phi thật sự là đôi thần tiên quyến lữ.” Thẩm lão gia khen ngợi.

Thẩm Tích Họa cùng Mặc Thanh Dạ bốn mắt nhìn nhau hiểu ý cười, Thẩm Tích Họa mỉm cười cúi đầu, gò má đỏ ửng. Mặc Thanh Dạ mấp máy đôi môi tái nhợt, đôi mắt tỏa ra sự dịu dàng, nhìn chằm chằm người trước mắt trong lòng cảm thấy rung động.

“Vương gia Vương phi mời dùng bữa.”

Quân gia tiến vào Họa cư, dẫn dắt đám hạ nhân bưng một mâm thức ăn thịnh soạn đi vào.

“Vương gia đã có bốn vương phi chăm sóc. Phụ thân, nương, chúng ta vào ăn cơm thôi.”

Quân gia an bày nhóm hạ nhân mang thức ăn vào phòng lớn.

Thẩm lão gia cùng Tiết Giai Lệ vẫn ngồi chờ Thẩm Tích Họa dứt cháo cho Vương gia, không dám cất bước đi vào phòng lớn.

“Phụ thân và nương không cần chờ con, hai người cứ đi vào trước. Đông Mạt, đi lấy thêm chăn cho Vương gia, Vương gia nằm đây nghỉ ngơi sẽ bị cảm lạnh.” Thẩm Tích Họa vừa dứt cháo Thanh Dạ vừa ra lệnh.

“Dạ, ăn cháo xong, nằm đây nghỉ ngơi một lát nhé?”

“Tích nhi cứ quyết định.” Vốn thân mình Mặc Thanh Dạ còn yếu, ít xuống giường, nằm dưới tầng cây phơi nắng thuận tiện đón gió xuân cũng là chuyện tốt.

Đông Mạt mang chăn đến, Thẩm Tích Họa nhẹ nhàng đắp lên cho Mặc Thanh Dạ, cứ thế hần liền nắm lấy tay nàng, nàng ngại ngùng đỏ mặt cúi đầu làm Mặc Thanh Dạ không nhìn được nắm tay nàng đưa lên môi hôn. Thẩm Tích Họa thầm nghĩ, nếu như Mặc Thanh Dạ là một nam tử khỏe mạnh, hai người làm đôi thần tiên quyến lữ cũng rất tốt.

Thẩm Tích Họa âm thầm thề, chỉ cần Mặc Thanh Dạ còn trên đời một ngày, nữ nhân khác đừng mong tranh đoạt với Họa nhi nàng. Nếu không, tuyệt đối không tha.

“Dạ, nghỉ ngơi chút đi. Ta cùng phụ thân và nương dùng bữa, sau đó lại đến với chàng.”

“Đi đi.” Mặc Thanh Dạ lại hôn tay Thẩm Tích Họa.

Thẩm Tích Họa then thùng rút tay nhỏ bé về, đi vào phòng lớn.

Một nhà ba người ấm áp dùng bữa, tuy Thẩm lão gia hư tình giả ý làm Thẩm Tích Họa ghê tởm, nhưng vì nương sau này có thể ở Thẩm phủ sống yên ổn, nàng liền nhịn.

Chính đường Thẩm phủ

Đại phu nhân đang cùng Thẩm Tích Thư đang ngồi trên bàn ăn. Về mặt cả hai cũng không được tốt, không ai nói một lời. Nhóm tỷ nữ đứng hầu cũng không dám thở mạnh, sợ gây ra lỗi lầm gì sẽ dẫn đến tai họa.

Thẩm Tích Thư thiếu kiên nhẫn, tay nắm thành quyền mở ra, hất tất cả thức ăn trên bàn xuống đất. Nhóm tỷ nữ thấy thế đều sợ tới mức lui về phía sau, sợ tam tiểu thư lấy bản thân họ ra trút giận.

“Các người đều lui ra hết đi!” Vẫn là đại phu nhân bình tĩnh. Tại loại thời điểm này, tốt nhất không nên cho kẻ nào nhìn thấy.

“Đúng là tiện nhân! Chỉ là một ả tiện tì, do tiện nhân sinh ra. Đoạt vị trí Vương phi của ta, còn ngênh ngang phách lối ở nhà của ta mà ra oai!” Khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Tích Thư bởi vì lòng đố kỵ và thù hận mà trở nên móp méo khó coi.

Mặc Thanh Dạ chỉ có thể nở nụ cười xinh đẹp với nàng; Mặc Thanh Dạ chỉ có thể dùng ánh mắt dịu dàng như thế nhìn nàng; Mặc Thanh Dạ chỉ có thể

khoan dung với một mình nàng; Mặc Thanh Dạ sau khi thành thân chỉ có thể ôm nàng

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thẩm Tích Kỳ (1)

“Tiện tì! Ắ có thân phận gì, lại có thể cùng lão gia ngồi ăn chung bàn! Lão gia còn muốn mua trang sức cho ả! Lại thêm con tiện nhân Thẩm Tích Họa, sao ta lại cho nó cơ hội làm Vương phi được chứ? Thật sự là tức chết ta! Tức chết ta!” Đại phu nhân tức giận đỏ hai mắt, bởi vì tức giận mà thân mình run rẩy, tay nắm thành nắm đấm đập trên mặt bàn, lớp phấn trên mặt vì bị chấn động mà rơi xuống.

“Không! Tuyệt đối không! Tất cả những thứ này đều là của Thẩm Tích Thư ta, khi nào thì đến phiên tiện nhân như ả? Ắ có tài đức gì mà có thể có được những thứ đó, so địa vị so diện mạo so tài hoa, mặt nào ta cũng hơn ả gấp trăm ngàn lần? Vì sao Vương gia cũng không liếc mắt nhìn ta, lại đối với ả tiện nhân kia tốt như vậy! Ta nhất định phải đoạt lại những gì thuộc về ta!”

Đệ nhất mỹ nhân cùng đệ nhất tài nữ thành Diên châu, lại là con gái dòng chính Thẩm phủ, cho nên không gì có thể lọt vào mắt, Thẩm Tích Thư kiêu ngạo sao có thể chịu được những thứ này. Về mặt năng khi tức giận không có chút đáng sợ của một tiểu thư khuê các, mà giống như một con điên, bởi vì ghen tị mà nổi điên.

“Thư nhi, vì nương nhất định sẽ mang những thứ thuộc về con đoạt lại cho con. Ta sẽ cho phụ thân của con ra mặt.” Đại phu nhân oán hận nói.

“Người đâu, đi mời lão gia về đây, nói cho lão gia, tam tiểu thư bị bệnh.” Đại phu nhân gọi nha hoàn.

“Ai u ~ nương, đâu con đâu ~” Thẩm Tích Thư lập tức phối hợp với đại phu nhân, giả vờ bị bệnh. Có Vương gia ở trong phủ, bị bọn nha hoàn nói này nói kia cũng không tốt, cho nên vẫn nên giả vờ một chút thì tốt hơn.

Đại phu nhân cũng thuận thế đỡ Thẩm Tích Thư.

Kỳ cư

Thẩm Tích Kỳ ném hết tất cả đồ đạc trong phòng, trước kia địa vị của nàng ở Thẩm phủ cao quý, cũng vì Thẩm Tích Họa giả đi mà tất cả đều thay đổi, Thẩm Tích Họa trở nên mạnh mẽ, không còn bị người bài bỏ khi dễ, di nương của nàng cũng bởi vì Thẩm Tích Họa mà bị bán vào kỹ viện, còn bản thân nàng cũng bị giam cầm.

Nghe nói tên An vương gia kia tuần mỹ vô cùng, ngay cả Thẩm Tích Thư cũng vì hấn mà đập bàn đá ghế, đáng tiếc nàng lại bởi vì Thẩm Tích Họa làm hại mà bị giam cầm không có duyên gặp mặt.

“Thẩm Tích Họa! Ta với ngươi không đội trời chung, Thẩm Tích Kỳ ta còn sống ngày nào, ngươi đừng hòng yên ổn!” Thẩm Tích Kỳ hung hăng nâng ghế đập xuống, lộ ra gân xanh trên cánh tay.

Thẩm Tích Họa tự nhiên rung mình một cái.

Tiết Giai Lệ chú ý thấy ái nữ khác thường, thân thiết hỏi: “Họa nhi sao thế?”

“Nương, con không sao. Nhanh ăn đi, đồ ăn nguội mất.” Thẩm Tích Họa gấp một miếng thịt gà vào trong bát Tiết Giai Lệ, vì không muốn nương sau này chịu khổ, không thể trước mặt hạ nhân làm Thẩm lão gia mất mặt nữa, cũng gấp cho Thẩm lão gia một miếng thịt gà: “Phụ thân, miếng thịt gà này khá ngon.”

Một hạ nhân vội vàng chạy vào, đang muốn mở miệng, Thẩm lão gia liền nghiêm mặt quát: “Không có quy củ! Quấy nhiễu Vương phi dùng bữa, lôi ra ngoài đánh 20 gậy!”

Tên hạ nhân thở hồng hển vội vàng quỳ xuống: “Dạ thỉnh an An vương phi! Lão gia tha mạng, tam tiểu thư đang rất đau đầu, đại phu nhân bảo tiểu nhân đến thỉnh lão gia trở về nhìn xem.”

“Mời ta thì có tác dụng gì! Đồ ngu xuẩn, sao không nhanh chân mà đi mời đại phu!” Thẩm lão gia tuy đau lòng ái nữ, nhưng hiện nay ngồi trước mặt lão là An vương phi, lão không tiện phát tác.

“Phụ thân, đi xem tam tỷ đi. Tam tỷ bệnh nặng mới khỏi, thân thể còn yếu. Ngày thường phụ thân yêu thương tam tỷ, nay tam tỷ bị bệnh, tất nhiên đại phu nhân sẽ muốn phụ thân đi thăm.” Thẩm Tích Họa biết rõ Thẩm lão gia hận không thể lập tức bay đi tìm Thẩm Tích Thư, nên nàng cho lão một bậc thang leo xuống.

“Đứng, đứng, đứng. Chỉ tại thường ngày phụ thân nuông chiều tam tỷ của con quá. Phụ thân phải đi ngay. Giai lệ à, com nước xong đừng quấy rầy Vương gia, Vương phi, đi dọn dẹp mọi thứ chuyển đến đây đi.” Thẩm lão gia lúc gần đi cũng không quên ở trước mặt Thẩm Tích Họa diễn trò, không hổ là lão

hồ li.

“Vàng, lão gia, ngài mau đi đi, tam tiểu thư sợ là đang đau chết đi đấy.” Tiết Giai Lệ được yêu thương mà lo sợ, vội vàng đứng dậy trả lời.

“Haizz, vậy phụ thân đi trước, Họa nhi cần gì cứ việc ra lệnh cho hạ nhân.” Nói xong đứng dậy rời đi, thu hồi vẻ mặt tươi cười chỉ giận hai mẹ con Trương Tam Nương không hiểu chuyện. Trước mắt là thời cơ tốt để nịnh bợ, tuy biết là Thẩm Tích Thư giả vờ bị bệnh, nhưng lão biết tính tình ái nữ, sao có thể chịu được đả kích như vậy, nếu thật sự bị bệnh sẽ đau lòng chết lão.

Sau khi Thẩm lão gia rời đi, Tiết Giai Lệ nắm tay Thẩm Tích Họa, lệ rơi đầy mặt.

“Họa nhi à, mười sáu năm, sau khi sinh con xong nương chưa từng cùng con ăn bữa cơm nào, cũng chưa từng gấp thức ăn cho con.” Nói xong, tay run rẩy gấp một miếng thịt vào bát Thẩm Tích Họa.

“Ăn đi, nương nhìn con ăn nương rất vui.” Vừa nói vừa lau nước mắt.

“Nương, đừng khóc” Thẩm Tích Họa có chút nghẹn ngào, ngược lại lệ sái lê hoa. Thẩm Tích Họa liền nhớ tới mẹ ruột của nàng, từ nhỏ nàng đã bị đưa đi huấn luyện, chịu khổ cực tất nhiên là không nói hết.

Mỗi khi về nhà, đều sẽ thấy mẹ lặng lẽ trốn trong khóc khuất roi lệ, mẹ đau lòng cho nàng, nhưng vì muốn tốt cho nàng nên không ngăn cản việc huấn luyện cho nàng. Nhưng mà mỗi lần về nhà mẹ đều sẽ tự mình xuống bếp nấu cơm, cũng sẽ giống Tiết Giai Lệ gấp thức ăn cho nàng, nhìn nàng ăn như sói như hổ.

Thẩm Tích Họa nhớ lại kỉ niệm càng khóc dữ dội hơn.

Mặc Thanh Dạ bị tiếng khóc của Thẩm Tích Họa làm tỉnh giấc, hán không cho phép có người khi dễ nàng, càng không muốn nghe được tiếng khóc của nàng. Nhưng sau khi biết rõ nguyên do, biết mẹ con Thẩm Tích Họa vì cảm động mà khóc. Tuy hán đã tỉnh nhưng vẫn không mở mắt, tiếp tục giả vờ ngủ say.

Không lâu sau, liền nghe thấy tiếng mẹ con Thẩm Tích Họa đi ra.

Tiết Giai Lệ phải về viện của bà dọn dẹp đồ đạc, Thẩm Tích Họa tiễn bước Tiết Giai Lệ, sau đó đi đến bên người Mặc Thanh Dạ, nhẹ nhàng kéo chân cho hán. Sau đó đi phòng bếp làm điểm tâm.

Mặc Thanh Dạ nghe tiếng bước chân đi xa dần, trong lòng cảm thấy bình tĩnh.

Không lâu sau, Thẩm Tích Họa đã làm xong điểm tâm, bưng tới bên cạnh Mặc Thanh Dạ, nhẹ nhàng đặt trên bàn nhỏ, hương vị thơm ngọt dụ dỗ Mặc Thanh Dạ mở mắt.

“Dạ, tỉnh.”

“Ừm, bị điểm tâm ngọt của nàng làm cho tỉnh.” Mặc Thanh Dạ liếc mắt đưa tình với Thẩm Tích Họa.

Thẩm Tích Họa thẹn thùng tránh đi ánh mắt của Mặc Thanh Dạ, mở nắp chén.

“Thấy chàng họ khan, thiếp nấu canh tuyết lê ngân nhĩ cho chàng. Còn bỏ thêm kỷ tử, táo đỏ. Chẳng những sinh tân bổ phổi, còn ích khí bổ huyết.” Vừa nói vừa khuấy thìa ngọc trong chén, chuẩn bị dứt Mặc Thanh Dạ.

“Tích nhi làm điểm tâm so với đầu bếp vương phủ làm còn ngon hơn, những món ăn vật này lại là trò gì đây? Sao ta chưa từng thấy qua?”

Mặc Thanh Dạ hán chưa từng thấy qua là đúng rồi, những cái này đều là món ăn vật ở hiện đại, ở cổ đại sao có thể thấy được.

“Đây là bánh bí đỏ đậu xanh, tác dụng thanh nhiệt.”

Mặc Thanh Dạ cắn một ngụm bánh bí đỏ đậu xanh vàng óng, so với bánh đậu xanh bình thường càng thấy khác xa. Vỏ bánh bên ngoài là bí đỏ, bên trong là nhân đậu xanh.

“Ăn rất ngon.”

“Chỉ cần chàng thích, sau này mỗi ngày đều làm cho chàng.” Thẩm Tích Họa hiểu ý nở nụ cười, có chuyện gì vui bằng so với việc Mặc Thanh Dạ ăn thức ăn nàng làm chứ?

Trong phòng Thẩm Tích Thư.

“Phụ thân, Thư nhi không cam lòng!” Thẩm Tích Thư rơi lệ cắn giận nói.

Thẩm lão gia ngồi ở bên giường Thẩm Tích Thư, nắm tay ngọc của nàng, ngón tay chưa từng dính qua nước, da thịt trắng trong mịn màng óng ánh, Thẩm lão gia thương tiếc vạn phần, nhẹ nhàng vỗ tay Thẩm Tích Thư nói:

“Thư nhi, phụ thân sẽ giúp con. Cho dù xảy ra chuyện gì, còn có phụ thân!” Thảm lão gia nắm chặt nắm tay tuyên thệ cho ái nữ chỗ dựa.

Đại phu nhân đứng bên cạnh bị thương nghẹn ngào nhìn Thảm lão gia vì thấy ái nữ đau lòng mà biểu lộ vẻ mặt tàn nhẫn, bà lập tức ngừng khóc, trong lòng tính toán tìm cách tạo cơ hội cho Thảm Tích Thư.

Đại sảnh Thảm phủ.

Đại phu nhân khóc suốt mướt, Thảm Tích Thư bị thua thiệt, địa vị đại phu nhân của bà cũng sẽ bị uy hiếp.

An vương phi được An vương gia sủng ái nên là Thảm Tích Thư, lại bị ả tiện nhân Thảm Tích Họa đoạt đi, Tiết Giai Lệ sẽ vì thế mà mầu bằng nữ quý, sẽ có thể từ một tiện tì mà trào lên vị trí phu nhân, tuy trên danh nghĩa bà vẫn là đại phu nhân, nhưng không biết chừng ngày nào đó Thảm Tích Họa lại muốn cho nương của ả ngồi trên vị trí đại phu nhân, vậy thì lúc đó tình cảnh của bà sẽ ra sao?

Đại phu nhân không dám nghĩ tiếp, vì muốn gìn giữ sự tươi trẻ đã phải nhọc lòng, chẳng những đã phải phòng bị Thảm lão gia ngày nào đó đón một thiếu nữ tuổi trẻ xinh đẹp về phủ, bây giờ còn phải phòng thêm việc Thảm Tích Họa đem Tiết Giai Lệ phủ chính. Nhớ tới thật sự thấy thương tâm, không nhịn được khóc nức lên.

Kỳ thực Thảm Tích Họa cùng Tiết Giai Lệ nào có suy nghĩ như thế, chỉ cần có thể làm cho Tiết Giai Lệ ở Thảm phủ không bị người ức hiếp, có thể an hưởng tuổi già là được.

Thảm lão gia vốn đã tâm phiền ý loạn, bị đại phu nhân khóc nháo như vậy, càng thêm giận dữ.

“Khóc! Khóc! Khóc! Chỉ biết khóc! Khóc cho mù luôn đi! Khóc có ích lợi gì? Bà khóc, Thư nhi có thể làm Vương phi sao? Giờ phải nghĩ cách!” Thảm lão gia cũng hoang mang lo sợ.

Lúc trước Thảm Tích Họa yếu đuối, có thể mặc người bài bố, hiện nay chẳng những tính nết khác với ngày xưa, còn được An vương gia sủng ái, muốn dễ dàng ở giữa thu lợi đã là không dễ, huống chi còn phải tạo điều kiện cho Thư nhi được Vương gia yêu mến, đã khó lại càng thêm khó. Lúc Thảm Tích Thư nhìn thấy An vương gia là lão đã hiểu.

Đại phu nhân bị Thảm lão gia quát lớn liền không dám khóc, chỉ không ngừng nức nở.

Bà biết lúc này lão gia rất buồn phiền, nếu bà lại khóc, lão gia sẽ mang chuyện lúc trước bà kêu Thảm Tích Họa gả thay ra tính sổ thì bà phải làm sao? Đôi mắt đại phu nhân chuyển động, nảy ra ý hay.

“Lão gia, thiếp thấy việc này chúng ta có gấp cũng không được, thiếp sẽ đi khuyên nhủ Thư nhi, chúng ta bàn bạc kỹ hơn. Lão gia nhốt Kỳ nhi cũng lâu rồi, thả nó ra cho hít thở không khí, nếu không lại hại đến sức khỏe. Thư nhi với Kỳ nhi tỷ muội tình thâm, lúc này cũng có thể khuyên giải an ủi lẫn nhau một chút.”

Đại phu nhân ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng êm ái, nhưng kỳ thực là kế hoãn binh, quyết ý muốn tính toán kế hoạch sao cho Thảm Tích Thư đạt được sự ưu ái của Vương gia.

Bà hận Thảm Tích Họa từ trong xương tủy, bà biết rõ Thảm Tích Kỳ cùng Thảm Tích Họa từ nhỏ đã bất hòa, bởi vì chuyện gả thay mà Thảm Tích Kỳ bị Thảm Tích Họa ức hiếp phải bị cấm túc, Tây Tĩnh cũng vì thế mà chết, di nương Thảm Tích Kỳ cũng bởi thế mà bị bán đi kỹ viện, chỉ nhiều đó thôi cũng có thể tưởng tượng được Thảm Tích Kỳ hận Thảm Tích Họa bao nhiêu, so với bà chỉ có hơn chứ không kém.

Trên danh nghĩa thả Thảm Tích Kỳ là vì muốn trò chuyện giải buồn với Thư nhi, trên thực tế là muốn Thảm Tích Kỳ đấu đá với Thảm Tích Họa, làm cho Thảm Tích Họa xấu mặt, Thư nhi của bà mới có cơ hội.

Chỉ là một tiện tì ngu ngốc mà thôi. Tuy Lão gia yêu nhất là Thư nhi, nhưng trước kia Thảm Tích Kỳ cũng được lão gia sủng ái, nếu nói cho lão gia ý nghĩ của bà chẳng phải là làm cho lão gia tức giận nói đại phu nhân bà rất ác độc sao. Huống chi ả Thảm Tích Kỳ này lại là người ngu dốt, dễ lừa gạt.

Chiêu này của đại phu nhân thật sự rất cao minh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Thảm Tích Kỳ (2)

“Ái, cũng chỉ có thể như thế. việc này giao cho bà xử lý, xử lý việc này, bà so với ta luôn có biện pháp.” Thảm lão gia cũng không biết nên xuống tay từ đâu. đành phải thuận theo ý của đại phu nhân, bàn bạc kỹ hơn.

Đại phu nhân lau nước mắt, lên tiếng trả lời rồi đi.

Đại phu nhân đi phòng Thắm Tích Thư trước, cho nữ nhi liều thuốc an thần, muốn Thắm Tích Thư cùng Thắm Tích Kỳ trò chuyện tâm tình.

Thắm Tích Thư hiểu ý đại phu nhân, nên cũng không tìm chết nữa, đứng lên rửa mặt chải đầu, còn chọn trang sức quý trọng chuẩn bị đưa cho Thắm Tích Kỳ.

Kỳ cư

“Mở cửa ra.”

“Vâng, đại phu nhân.”

“A, sao lại thế này? Kỳ nhi của ta sao lại nóng giận thế này! Người đâu, dọn dẹp phòng nhị tiểu thư cho sạch sẽ, cũng mang vài món ngon miệng đến cho nhị tiểu thư dùng.” Đại phu nhân dùng vẻ mặt tươi cười, đi vào phòng Thắm Tích Kỳ, tay vuốt ve đầu Thắm Tích Kỳ đang ngồi trên giường, tỏ ra đáng về mẹ hiền thương con.

“Đại phu nhân sao lại có thời gian đến chỗ tồi tàn của ta thế này. Ta thấy nơi này rất lộn xộn, không thích hợp thân phận của đại phu nhân, đại phu nhân nên trở về đi.” Thắm Tích Kỳ hận đại phu nhân, nổi tức giận còn chưa tiêu tan. Nàng hận bà không rõ lí lẽ nghe lời Thắm Tích Họa nói oan uổng cho nàng, càng hận bà cùng Thầm lão gia mang đi nương của nàng bán vào kỹ viện.

“Kỳ nhi ngoan của ta, nghe lời, nương có việc muốn nói với con, nay Vương gia cùng Vương phi đến phủ chúng ta ở vài ngày, nữ nhi ngoan của ta sao có thể không đi gặp bọn họ, như vậy có vẻ như chúng ta không có lễ phép. Nương đã nói với phụ thân con, từ giờ trở đi không cấm túc con nữa.” Nói xong vỗ vỗ bả vai Thắm Tích Kỳ, sau đó dựng thẳng ngón trỏ đưa trên môi đỏ mọng của bà.

Thắm Tích Kỳ vốn muốn há mồm đáp lời, thấy hành động này của đại phu nhân, lại thấy con mắt đại phu nhân chuyển động hướng về đám hạ nhân đang quét dọn, Thắm Tích Kỳ lập tức hiểu rõ, nhiều người nhiều miệng.

“Lát nữa hạ nhân sẽ mang thức ăn đến, nương có bảo đầu bếp nấu những món con thích ăn, chắc đã lâu con không được ăn ngon. Nương cùng con vừa ăn vừa tâm sự.” Đại phu nhân ngồi xuống bên cạnh Thắm Tích Kỳ. Một tay nắm tay Thắm Tích Kỳ, một tay âu yếm vuốt tóc Thắm Tích Kỳ.

“Đại phu nhân, trong lòng Kỳ nhi rất khó chịu. Ô ô ô ……” Thắm Tích Kỳ thật đúng là ngu ngốc, bà chỉ nói mấy câu dễ nghe đã khiến cho nàng cảm động.

“Hài tử ngốc, còn gọi đại phu nhân. Kêu nương, nương nhìn con lớn lên, trong lòng nương có thể không biết ta hảo kỳ nhi ghen ghét sao. Ngoan, đừng khóc, để hạ nhân nhìn thấy thì không tốt.” Đại phu nhân mang dáng vẻ hồ ly chúc tết giả, đám hạ nhân nghe xong trong lòng muốn ói, muốn cắn lưỡi nhưng cũng không dám biểu lộ.

“Dạ! Nương, ô ô ô ……” Thắm Tích Kỳ khóc càng lợi hại hơn, giống như đứa nhỏ bị oan ức lớn lắm.

“Thu thập xong rồi thì đi xuống hết đi. Mang thức ăn vào đây.” Đại phu nhân phân phó.

“Vâng.” Đám hạ nhân thu thập xong lập tức rời khỏi phòng.

Chỉ chốc lát sau đồ ăn đã được đưa vào.

“Con ngoan, đến ăn chút gì đi. Đừng để bản thân bị đói, đói bụng thì làm sao có sức báo thù cho con với di nương của con? Hiện nay Thắm Tích Họa đắc thế không dễ chúng ta vào mắt, chúng ta cũng không thể bản thân cùng bản thân không qua được nha. Ăn cho no, sau đó rửa mặt chải đầu trang điểm cho đẹp, đi thỉnh an Vương gia.” Đại phu nhân ở bên cạnh hướng dẫn.

Bà hiểu rõ Thắm Tích Kỳ hận Thắm Tích Họa thấu xương, nếu để nàng thấy được diện mạo của An vương gia, phong thái hơn người, Thắm Tích Kỳ không mê chết mới lạ, bản thân Thư nhi là đệ nhất mỹ nhân và đệ nhất tài nữ thành Diên châu, gặp qua ngàn vạn công tử cũng chưa có ai vào mắt, hiện nay cũng bị An vương gia mê thần hồn điên đảo, huống chi là Thắm Tích Kỳ.

Quả thực không ngoài dự liệu của đại phu nhân, Thắm Tích Kỳ nghe bà nói muốn nàng đi chào hỏi mỹ nam tử An vương gia gây ồn ào huyên náo khắp Thầm phủ, liền vui vẻ phấn khởi, lập tức đứng dậy đi về phía bàn, cầm lấy bát đĩa ăn cơm.

Thắm Tích Kỳ vừa ăn còn vừa nói: “Cám ơn nương vì Kỳ nhi suy nghĩ. Kỳ nhi sẽ trang điểm xinh đẹp sau đó đi bái kiến Vương gia.”

Đại phu nhân nhìn Thắm Tích Kỳ ăn như hồ như sói, trên mặt bà treo đầy sự khinh thường, chỉ bằng bộ dáng của Thắm Tích Kỳ nguoi, ngay cả Thắm Tích Họa cũng không bằng, chớ nói chi đến Thắm Tích Thư con ta.

“Cái này thì đúng rồi. Nhìn con ăn ngon như vậy, nương cũng không quấy rầy, nương còn phải đi an bày một số việc, con rửa mặt chải đầu trang điểm cho xinh đẹp rồi đi thăm muội muội Thư nhi của con, hôm nay nó luôn nhưc đầu, lúc nào cũng nhớ nhị tỷ. Vì chúc mừng con được bỏ lệnh cấm, còn chuẩn bị quà tặng cho con đấy. Lúc đi gặp Vương gia đừng để thất lễ. Vương gia Vương phi ở Họa cư.”

Đại phu nhân cũng không muốn ngồi lâu trong phòng nữ nhân ngu xuẩn này, bà sợ nói nhiều với nàng cũng sẽ trở nên ngu xuẩn theo.

“Họa cư? Thắm Tích Họa! Hừ. Nương có việc thì cứ đi trước, Kỳ nhi sửa soạn xong sẽ đi thăm Thư nhi muội muội. Yên tâm, con sẽ không thất lễ, sẽ không làm cho người ta chê cười Thầm phủ chúng ta không có gia giáo.” Thắm Tích Kỳ nghe nói Vương gia ở Họa cư, nhất thời không còn tâm trí

ăn cơm, nàng cũng muốn tiến chân đại phu nhân nhanh chút, để nàng còn rửa mặt chải đầu trang điểm xinh đẹp để sớm đi gặp Vương gia.

Đợi sau khi đại phu nhân rời đi. Thẩm Tích Kỳ liền gọi hạ nhân dọn dẹp thức ăn, lại bảo nha hoàn mang nước tới, bản thân lập tức đi đến trước gương đồng cảm trầm cái ngắm nghía.

Thư cư.

Thẩm Tích Thư nắm tay Thẩm Tích Kỳ tới gương đồng, bên cạnh gương đồng có hộp gấm khắc hoa khảm gấm hồng nhạt khéo léo.

Thẩm Tích Thư mở ra hộp gấm, nằm bên trong là bộ trang sức bằng bạch ngọc khắc hoa lan tinh tế. Thẩm Tích Thư lấy cây trâm hoa lan cắm trên đầu Thẩm Tích Thư.

“Nhị tỷ đeo trâm hoa lan này rất đẹp mắt, hôm nay nhị tỷ bỏ lệnh cấm, Tích Thư bởi vì đau đầu không thể đi qua vãn an, còn làm phiền nhị tỷ chạy tới nơi này của Tích Thư, Tích Thư thật là hổ thẹn.” Về mặt Thẩm Tích Thư nhợt nhạt, hơi thở yếu ớt như hoa lan, bộ dáng mỹ nhân bị bệnh làm người thương tiếc. Lời nói ra tuy yếu ớt lại rất êm tai.

“Muội muội đừng nói như vậy. Muội đau đầu nên nghỉ ngơi là đúng, đã vậy còn chuẩn bị cho nhị tỷ lễ vật quý trọng như vậy. Nhị tỷ đi quá vội vàng, cũng không mang chút hoa quả cho muội muội, muội muội đừng trách.” Thẩm Tích Kỳ thấy Thẩm Tích Thư vì nàng được bỏ lệnh cấm mà tặng lễ vật thì rất cảm động, tình cảm máu mủ tình thâm dưới đáy lòng nổi lên, dù sao nàng cùng Tích Thư đều là nữ nhi phụ thân yêu thương, so với thứ nữ không được yêu thương kia thì cảm tình vẫn có chút khác biệt.

“Nhị tỷ đừng nói như vậy, chỉ tại muội muội ngu dốt, không giải được khúc mắc trong lòng. Vốn là của muội, lại có thể chấp tay tặng cho người ta. Ai ~” Thẩm Tích Thư yếu ớt thở dài, người ngu ngốc cũng có thể nhận ra giờ này khắc này Thẩm Tích Thư đang nói đến chuyện An vương gia cùng An vương phi, Thẩm Tích Kỳ dù cho ngu ngốc như thế nào cũng nhận ra.

“Muội muội chớ nói ra lời ấy. Của muội cuối cùng cũng là của muội, chạy không thoát. Không phải của ả, dù cho ả dùng loại thủ đoạn ti tiện nào cũng sẽ không lâu dài.” Thẩm Tích Kỳ nhận định Thẩm Tích Hòa đã dùng loại nào thủ đoạn ti tiện nào đó mới chiếm được sủng ái của An vương gia, cũng giống như chuyện lần trước làm nàng rơi xuống nước.

“Vẫn là nhị tỷ nghĩ thấu đáo, chỉ tiếc muội muội mệnh khổ. Là của chính mình cũng không chiếm được, còn bị người ta đoạt đi. Ai, có nói cũng thế, nhị tỷ nhanh đi báo kiến Vương gia, miễn cho mang tội thất lễ. Muội muội cũng không giữ nhị tỷ nữa.” Thẩm Tích Thư thấy mục đích đã đạt được, đã mượn được sức của Thẩm Tích Kỳ, cũng tranh thủ được sự đồng tình của Thẩm Tích Kỳ, liền thúc giục Thẩm Tích Kỳ đi gặp Vương gia.

Thẩm Tích Kỳ cũng muốn nhanh chóng nhìn thấy Vương gia, cũng không muốn ở đây quá lâu liền đứng dậy đi Họa cư.

Trong viện Họa cư.

Cảnh sắc hài hòa.

Mặc Thanh Dạ như tiên trong tranh, lười nhác nằm dựa trên ghế, vẻ mặt phấn khởi. Ánh hoàng hôn xuyên qua tán cây, nhảy nhót chiếu lên áo bào màu tím của hân.

Mây kiếm mất sáng lộ ra một cổ tà khí, mũi cao thẳng lộ ra khí khái anh hùng, mặt như quan ngọc, chỉ là sắc môi tái nhợt, so với môi sắc mặt lại càng thêm tái nhợt, tuy đang mang bệnh, nhưng toàn bộ ngũ quan lại xinh đẹp vô song, đúng là yêu nghiệt! Diện mạo này có thể thu hút hồn phách người nhìn, mà giờ phút này lại có một thiếu nữ đang ngồi trên bàn đu dây bên cạnh nhìn chăm chú.

Thiếu nữ không phải ai khác, chính là Thẩm Tích Hòa.

Dưới tán cây đào, trên bàn đu dây.

Do cây đào vừa mới bắt đầu kết quả nên còn sót lại vài cánh hoa, do quả đang nhú ra nên không thể che được mấy cánh hoa còn sót liền bị gió thổi bay. Thẩm Tích Hòa ngồi trên bàn đu dây góc vẩy bay theo gió, hoa đào hồng nhạt thêu trên áo màu trắng, giống như hoa đào rơi xuống dính đầy trên áo.

Mây như vẽ, mặt hạnh hàm xuân, da trắng như mỡ đông, mỉm cười tự nhiên. Cái miệng anh đào khẽ nhếch, giọng nói như chim hoàng oanh: “Dạ, sao chàng lại giễu cợt người ta như thế ~”

“Ha ha ha, Tích nhi mắc cỡ.” Tuy mặt mũi, nhưng cũng có khí lực.

Thẩm Tích Kỳ vừa mới bước vào Họa cư đã nhìn thấy một đôi bích nhân liền sợ ngây người. Nàng chưa bao giờ cảm thấy Thẩm Tích Hòa xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ làm Vương phi rồi sẽ trở nên xinh đẹp vậy sao? Vương gia quả thật là nam tử xinh đẹp nhất mà Thẩm Tích Kỳ từng gặp, Thẩm Tích Kỳ thất thần, còn tưởng tượng người ngồi trên bàn đu dây là nàng.

“Nhị tiểu thư, Vương gia Vương phi không muốn người ngoài quấy rầy.” Đông Mạt khinh thường nhìn Thẩm Tích Kỳ đang chảy nước miếng.

Nên đi thì đi đi. “À, khụ, ta ... Bỏn tiểu thư tới thỉnh an Vương gia, người là nha hoàn ngăn cản ta làm chi?” Thẩm Tích Kỳ bị quấy rầy nên có chút tức giận. Nhìn thấy Đông Mạt lại càng tức giận không có chỗ trút.

“Tiểu thư vẫn là trở về đi, Vương gia cùng Vương phi không muốn người ngoài quấy rầy.” Thị vệ đứng bên cạnh thấy vị tiểu thư này hung dữ với đại nha

hoàn của Vương phi, liền không cho nàng ta sắc mặt tốt.

Nhìn đại đao sáng chói trước mặt, Thẩm Tích Kỳ hoảng sợ. Âm thầm cầu nguyện mà rời khỏi.

Chỉ là một cái liếc mắt, Thẩm Tích Kỳ cũng bị Mặc Thanh Dạ mê hoặc.

Thời tiết tháng tư, tuy gần tối nhưng vẫn có cảm giác mát mẻ.

Thẩm Tích Họa lấy áo choàng khoác cho Mặc Thanh Dạ, đỡ hắn vào phòng lớn.

“Bẩm Vương gia Vương phi. Thâm phủ sai người báo lại, Thâm lão gia cùng thâm phu nhân cùng các tiểu thư mời Vương gia Vương phi dùng bữa.” Mặc Thanh Dạ vừa vào phòng không lâu thì có người bẩm báo.

“Bảo họ ăn đi. Bốn vương cùng Vương phi ở Họa cư dùng bữa, không có chuyện gì đừng đến quấy rầy.” Mặc Thanh Dạ mệt mỏi phân phó. Thẩm Tích Họa thấy thế rút cho hắn chén nước.

“Vâng.”

Không có người quấy rầy, Mặc Thanh Dạ cùng Thẩm Tích Họa yên tĩnh ăn bữa tối.

Thẩm Tích Họa cùng Mặc Thanh Dạ dùng cháo, ăn mấy món điểm tâm, đều là Thẩm Tích Họa tự tay làm, đơn giản mà lại ấm áp, chỉ có thể giới hai người bọn họ.

Dùng xong bữa tối, nghỉ ngơi một lát, Mặc Thanh Dạ cảm thấy mệt mỏi, Thẩm Tích Họa đỡ hắn đến phòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ừm, nàng thật thơm.

Giống như đã từng gặp qua, căn phòng trông rất quen thuộc.

“Ta nghĩ, trong mộng ta đã từng tới phòng của nàng.” Mặc Thanh Dạ trêu đùa Thẩm Tích Họa.

“Làm sao có thể, phòng của thiếp chưa từng có nam tử nào tới, ngay cả phụ thân cũng không. Trong mộng cũng Cũng không có khả năng.” Đúng là thế mà, quả thật phòng của nàng chưa từng có nam nhân nào bước vào, trong mộng cũng không có.

Hình như là, Thẩm Tích Họa đột nhiên nhớ tới, lúc xuyên không đến đây không lâu, từng cứu một nam tử mặc đồ đen mang mặt nạ bị đao chém, chỉ tiếc lúc đó không tháo mặt nạ của hắn. Mà tên đó cũng không lễ phép, cứu hắn một mạng ngay cả câu cảm ơn cũng không nói một tiếng đã bỏ đi, cũng không để lại thứ gì đáng giá để báo đáp ân nhân cứu mạng là nàng.

Nhưng chuyện chỉ có nàng cùng Đông Mạt biết, không thể nào có người thứ ba biết, ngay cả phu quân vương gia cũng không được biết.

Chuyện quái quỷ này mà nói ra không biết có thể rước lấy họa sát thân hay không nữa. Đồ đen, mặt nạ, vết đao chém, lỡ như ân oán giang hồ hay tranh đấu hoàng thất thì phiền phức lớn, ở hiện đại nàng là người đứng đầu một bang, đạo lý này tất nhiên là biết được.

“Tích nhi của ta là hoa đào tiên tử hạ phàm” Mặc Thanh Dạ cười xấu xa nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Tích Họa.

“Thiếp cũng rất thích hoa đào, mộng một ngày có thể cùng người một nhà cùng nhau sống tại Đào Hoa Đảo. Nhưng thiếp không có vẻ đẹp thoát tục của hoa đào tiên tử đâu.” Thẩm Tích Họa đỏ mặt nói.

“Dung mạo của Tích nhi còn đẹp hơn hoa đào tiên tử, thanh lệ thoát tục. Nàng xem bài trí trong phòng này xem, vật dụng nào lại không mang theo hoa đào? Đầu giường còn treo túi hương hoa đào. Trên người nàng cũng tỏa ra mùi hoa đào, không phải hoa đào tiên tử thì là gì?” Mặc Thanh Dạ nói xong còn đem mũi đề sát vào cổ Thẩm Tích Họa ngửi ngửi.

“Ừm, thật thơm.”

Mặt Thẩm Tích Họa lại đỏ đến tận cổ.

“Dạ, chàng không đứng đắn.”

Thẩm Tích Họa quay đầu tránh né Mặc Thanh Dạ, không nghĩ đến lại càng làm lộ ra chiếc cổ trắng nõn, cho Mặc Thanh Dạ có cơ hội hôn một cái.

Thẩm Tích Họa bị Mặc Thanh Dạ hôn, cả người cứng lại, phản xạ có điều kiện tránh sang phía bên cạnh, nên không nhớ được nàng đang đỡ Mặc Thanh Dạ, khi nàng vừa gãy khỏi thì cả người Mặc Thanh Dạ cũng ngã về phía nàng, Thẩm Tích Họa lao đảo, ngã sấp về hướng giường ngủ.

Nếu té cách giường gần một chút, thì trực tiếp nằm sấp trên giường cũng không có chuyện gì, đằng này khoảng cách lại không gần không xa, Thẩm Tích Họa mà ngã xuống chỉ sợ sẽ phải đập đầu vào mép giường

Nói thì chậm nhưng chuyện xảy ra rất nhanh, Mặc Thanh Dạ vươn tay nắm cánh tay Thẩm Tích Họa kéo vào trong ngực, trọng tâm cơ thể hai người không ổn định, liền xoay một vòng, tay hấn thuận thế nắm thắt lưng Thẩm Tích Họa.

Mặc Thanh Dạ bị Thẩm Tích Họa đụng mạnh vào ngực, lùi về sau mấy bước đưa lưng về phía giường, vì tay Mặc Thanh Dạ đang ôm eo Thẩm Tích Họa, nên Thẩm Tích Họa liền nằm đè trên người Mặc Thanh Dạ.

“Ba”

Môi Thẩm Tích Họa nằm trên môi Mặc Thanh Dạ.

Bốn mắt nhìn nhau.

Mặt đỏ ửng.

Thình thịch Thình thịch

Tím đập.

Thẩm Tích Họa ngạc nhiên mở to mắt, hai tay đặt lên ngực Mặc Thanh Dạ thờ hồn hển, mặt đỏ lên.

Buồn bực.

Nhìn Mặc Thanh Dạ tái nhợt đang nằm dưới người nàng. Giống như đã hiểu rõ điều gì đó. Liền thân thiết nói:

“Dạ, chàng không sao chứ? Có làm chàng bị thương hay không? Sức lực của chàng ở đâu mà mạnh quá vậy?”

“Đồ ngốc, nàng tưởng ta là đậu hủ à? Sao ta có thể nhẵn tâm để nàng ngã sấp xuống đất được chứ.”

Thẩm Tích Họa lấy được đáp án vừa lòng, từ trên người Mặc Thanh Dạ đứng lên. Mặc Thanh Dạ không thuận theo, kéo Thẩm Tích Họa xoay người đè ở dưới thân.

Nhìn khuôn mặt tuần tú của Mặc Thanh Dạ, Thẩm Tích Họa nhắm hai mắt lại, trái tim như muốn nhảy lên cổ họng.

“Hầu ta đi ngủ.” Mặc Thanh Dạ hôn nhẹ lên mặt Thẩm Tích Họa, sau đó đứng dậy đỡ mép giường ngồi xuống, chậm rãi cởi áo khoác.

“Không được! Đây Đây” Thẩm Tích Họa khẩn trương không biết nên nói gì. Tuy biết bản thân đã gả cho Mặc Thanh Dạ làm An vương phi, hầu hạ Mặc Thanh Dạ đi ngủ là lẽ thường, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, đối với cô gái hai mươi một tuổi ở thế kỷ hai mươi một mà nói, thì cũng có sự xấu hổ, huống chi hiện tại nàng lại mang hình hài của thiếu nữ mười sáu.

Mặc dù ở triều đại này mười sáu tuổi xuất giá là chuyện thường, Tiều hoàng hậu cũng là mười lăm vào cung mười sáu tuổi đã sinh Mặc Thanh Dạ, nhưng đối với Thẩm Tích Họa mà nói, chuyện này rất mắc cỡ.

“Tích nhi, nàng sợ ta ăn nàng phải không? Nàng nhìn với bộ dạng này của ta thì có thể làm gì nàng?” Mặc Thanh Dạ vừa rồi lúc cứu Thẩm Tích Họa hình như dùng sức quá độ, nên lúc này giọng nói rất yếu ớt, lúc cởi áo cũng có chút khó khăn.

Thẩm Tích Họa thấy thế đứng dậy, vì Mặc Thanh Dạ cởi bỏ đai lưng, cởi áo khoác, vừa gỡ pháp quan vừa ngượng ngùng nói:

“Hi hi, người ta, người ta mắc cỡ”

Sau khi gỡ pháp quan của Mặc Thanh Dạ xuống, lại giúp hấn tháo giày, dịu hấn nằm xuống kéo chăn gấm đắp cho hấn, xong hết nàng mới ngồi trước gương đồng gỡ bụi tóc, tóc đen như mây rủ xuống ở sau đầu, chậm rãi cởi ra áo trong, chỉ còn bộ quần áo màu trắng bên trong. Mặc Thanh Dạ nhìn nàng đến thất thần.

“Dạ, sao thế? Lại nghĩ gì nữa à?” Thẩm Tích Họa đi về phía giường, không hiểu hỏi.

“À, không có gì, đừng để cảm lạnh, đi lên đắp chăn lại nào.” Vừa nói vừa vén chăn nhường chỗ cho Thẩm Tích Họa nằm xuống.

Giường của Thẩm Tích Họa ở Thẩm phủ tất nhiên không lớn như giường lớn có khắc hoa ở vương phủ.

Thẩm Tích Họa cũng rất tự nhiên trèo lên giường tiến vào ổ chăn, Mặc Thanh Dạ vươn cánh tay ý bảo nàng gối đầu trên cánh tay của hấn, Thẩm Tích Họa do dự một chút mới nằm lên khuỷu tay hấn, Mặc Thanh Dạ liền nghiêng người dùng đôi tay ôm trọn thân thể mảnh mai của Thẩm Tích Họa vào lòng.

“Ta mệt rồi, ngủ đi.” Mặc Thanh Dạ nhắm hai mắt lại, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo, giờ phút này hán không ngủ được. Hán không biết hán càng yêu thương Thẩm Tích Họa, thì bí mật của hán sẽ từng chút từng chút bại lộ ở trước mặt Thẩm Tích Họa, bao gồm vết đao trên người.

Thẩm Tích Họa mở to mắt tỉ mỉ nhìn ngắm nam nhân đang ôm nàng, đây là phu quân của nàng, phu quân thật sự của nàng. Việc gì đến sẽ đến. Không thể quay về, thì chỉ có thể đón nhận. Cũng may phu quân vương gia này chẳng những tuổi trẻ tuấn tú, đối với nàng cũng rất yêu thương.

Hai trái tim gần nhau như vậy, trong lòng đều có đối phương, trong lòng cả hai cũng rất rõ ràng, hiểu rõ bản thân muốn gì. Mặc Thanh Dạ nghĩ thế càng ôm chặt Thẩm Tích Họa. Thẩm Tích Họa lại càng dựa gần vào bả vai Mặc Thanh Dạ.

Trăng treo ngon liêu.

Thẩm Tích Kỳ ở Kỳ cư lần qua lộn lại không ngủ được, trong đầu tất cả đều là hình ảnh hip mật mỉm cười của Mặc Thanh Dạ.

Mà giờ phút này ở Thư cư Thẩm Tích Thư cũng lần qua lộn lại không ngủ được, trong đầu tất cả đều là gương mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn của Mặc Thanh Dạ.

Mặt khác Thẩm lão gia cùng đại phu nhân lại giống như bánh nướng áp chảo, một người cứ xoay người không yên một người thì cứ thờ dài.

Một bên ngày tốt cảnh đẹp, một bên đêm không thể ngủ.

Hôm sau

Tinh thần Thẩm Tích Họa cùng Mặc Thanh Dạ rất tốt, Mặc Thanh Dạ không muốn rời giường, nghỉ ngơi nhiều một chút là chuyện tốt, hôm nay còn phải ngồi xe ngựa về phủ, thấy rất phiền. Thẩm Tích Họa thì đã sớm trang điểm xong, muốn cùng Tiết Giai Lệ đi mua quần áo trang sức.

Tâm tình Tiết Giai Lệ rất tốt, nên cũng thức dậy từ sáng sớm. Rửa mặt chải đầu liền đến Họa cư cùng nữ nhi ăn điểm tâm. Lúc đang ăn thì quản gia Thẩm phủ bước vào.

“Ngũ phu nhân, đây là lão gia kêu nô tài đưa tới, nói là hôm nay để ngũ phu nhân cùng Vương phi đi mua trang sức.” Nói xong hai tay dâng lên một trăm lượng bạc.

“Cảm ơn lão gia, làm phiền quản gia.” Tiết Giai Lệ đứng dậy nhận bạc, tư thế hèn mọn, không có dáng vẻ của một phu nhân.

“Được rồi, đi xuống đi.” Thẩm Tích Họa bảo quản gia đi ra ngoài, nói với Tiết Giai Lệ:

“Nương, sau này nương là phu nhân, bọn họ là hạ nhân. Nương không cần khách sáo với bọn họ, vất vả cả đời nên hưởng phúc. Về sau ở Thẩm gia có người khi dễ nương, chỉ cần nói với con là được.” Nhìn Thẩm lão gia kêu quản gia đưa bạc tới Thẩm Tích Họa thấy rất vừa lòng. Mặc dù trong mắt Thẩm Tích Họa thì số tiền hơi nhỏ, nhưng ít nhất Thẩm lão gia cùng đại phu nhân cũng đã chịu bỏ tiền trên người nương của nàng.

“Ai, không có việc gì, Họa nhi có thể thường đến thăm nương, nương đã cảm thấy mỹ mãn. Cũng không mong cầu điều gì khác.” Tiết Giai Lệ cảm thấy xúc động, mười sáu năm, lúc bà muốn gặp nữ nhi đều phải lén lút, trước kia nữ nhi ở Thẩm phủ, tuy rằng là lén lút, còn có thể thấy mặt, nay nữ nhi gả đi vương phủ muốn lén lút nhìn cũng không thấy được.

“Nương cứ yên tâm, sau này nương cứ ở Họa cư, nhìn mọi thứ ở đây cứ như nhìn thấy nữ nhi, chuyện ở vương phủ sắp xếp đâu vào đấy nữ nhi sẽ bớt chút thời gian trở về thăm nương.” Thẩm Tích Họa an ủi nói.

Tiết Giai Lệ nghe thế mới nở nụ cười, tiếp tục cùng Thẩm Tích Họa ăn điểm tâm.

Quảng Nguyên cư.

“Cứ như vậy mất một trăm lượng.” Sáng sớm đại phu nhân dùng đôi mắt gấu mèo phàn nàn.

“Được rồi được rồi, ta nói hai trăm lượng, người lại ra lệnh một trăm lượng, đúng là đàn bà, Vương gia cùng Vương phi còn chưa đi đâu đấy.” Thẩm lão gia cũng mang mắt gấu mèo dạy dỗ đại phu nhân, kỳ thực lão cũng luyện tiết tiêu số bạc này ở trên người Tiết Giai Lệ. Nếu Thẩm lão gia thực sự chịu bỏ ra hai trăm lượng, đại phu nhân sao có thể ngăn cản được.

“Sáng sớm âm ỹ cái quái gì, cho thì cũng đã cho.” Thẩm Tích Thư bực mình nói, mang mắt gấu mèo quay đầu chê cười Thẩm Tích Kỳ: “Tối qua nhị tỷ ngủ không ngon giấc sao? Mắt thâm đen hết rồi.”

“Ta thấy muội muội cũng không hơn gì ta.” Đúng vậy, người một nhà đều là gấu trúc.

“Ăn cơm. Ăn cơm xong thì đi sửa soạn, không biết giống cái dạng gì nữa. Chúng ta còn phải đi tiễn Vương gia, bộ dạng thế này thì còn ra thể thống gì?” Thẩm lão gia rất là tức giận, con giận này là do mẹ con Thẩm Tích Họa làm hại một nhà của lão ai cũng không ngon giấc.

Thành Diên châu ngựa xe như nước.

Thẩm Tích Họa dẫn Tiết Giai Lệ đi khắp thành Diên châu diên cuồng mua sắm, giống như trước kia ở hiện đại nàng đã từng làm, Đồng Mạt cùng Xuân

Hương thì sắm vai nhân vật đại lực sĩ, bao lớn bao nhỏ gì cũng đều đưa cho hai nàng xử lý.

Đến khi Đông Mạt cùng Xuân Hương thật sự cảm không hết, phải bắt buộc gọi nhóm thị vệ đi theo, chuyển mọi thứ trong tay sang cho bọn họ.

“Đông Mạt tỷ tỷ, chúng tôi phải bảo vệ Vương phi, lỡ như có gì xảy ra với Vương phi thì chúng tôi phải làm sao?” Thị vệ không vui khi Đông Mạt cùng Xuân Hương cứ đưa đồ cho bọn họ cầm

“Bảo vệ Vương phi chính là muốn các người xách đồ cho Vương phi, chúng tôi cảm không hết, chẳng lẽ các người muốn Vương phi với phu nhân tự xách sao?” Đông Mạt cũng không vui. Đại nam nhân không phải là xách đồ nặng sao, còn sao trắng gì nữa.

“Nói thế cũng đúng.” Nhóm thị vệ gật gật đầu, ôm lấy bao lớn bao nhỏ đi theo phía sau.

“Họa nhi, cha con cho chúng ta bạc, sao con cứ mua cho nương không vậy. Đừng mua nữa, có mua nương cũng không dùng tới.” Tiết Giai Lệ đau lòng Thẩm Tích Họa vì bà mà tiêu tiền tốn bạc.

“Nương, vương phủ thiếu tiền sao? Nương muốn nghỉ cũng đừng nghỉ, hiện giờ nương cứ làm tốt vị trí phu nhân của nương là được, cứ việc hưởng thụ. Cha cho nương bạc nương cứ giữ lấy phòng thân.” Thẩm Tích Họa an ủi Tiết Giai Lệ. Nói cũng phải, vương phủ to như vậy, lại là nhi tử hoàng thượng hoàng hậu yêu thương nhất, có thể thiếu tiền tiêu sao?

Mua thứ gì đó cũng là tâm ý của Thẩm Tích Họa, lúc này mới đẹp đường hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ta nguyên rửa cái thứ nữ của thương gia kia chết không được tử tế.

Giờ phút này nha hoàn Vương phủ đang ở Họa cư thu thập đồ đạc.

Mặc Thanh Dạ đang nằm dưới tàng cây đào, thấy thích thú khi hưởng thụ cuộc sống mà Thẩm Tích Họa từng trải qua.

Hắn nói vài câu với thị vệ bên cạnh, tên đó nghe xong lập tức trở về vương phủ.

Giữa trưa.

Thẩm Tích Họa cùng Tiết Giai Lệ trở lại Thẩm phủ, phía sau là nhóm thị vệ cùng Đông Mạt, Xuân Hương trên hai tay bọn họ đều không có khoảng trống, đứng thờ hồn hên.

Tiết Giai Lệ thấy bọn nha hoàn đã thu thập xong hành trang, biết Thẩm Tích Họa sắp trở về vương phủ, liền nắm tay Thẩm Tích Họa không chịu buông. Thẩm Tích Họa cũng luyến tiếc người nương này, cha mẹ ruột của nàng không thể ở bên cạnh nàng, mà người nương này lại rất yêu thương nàng.

Thẩm Tích Họa làm sao có thể bỏ được, hiếu kính bà giống như cha mẹ ruột của nàng, không thể lại bỏ rơi bà như lúc trước, muốn hiếu kính với bà, như muốn bồi thường cho cha mẹ ruột ở hiện đại của nàng. Coi bà như ruột thịt mà đối đãi.

“Khụ khụ khụ, nhạc mẫu, An vương phủ cách Thẩm phủ cũng không quá xa, Tích nhi rảnh rồi sẽ đến vấn an nhạc mẫu.” Mặc Thanh Dạ nhìn hình ảnh thắm thiết của hai mẹ con, thoáng chốc nhớ tới mẫu hậu của mình.

“Đúng, đúng, đúng. Vương gia nói đúng, ta đúng là già rồi nên hồ đồ.” Tiết Giai Lệ lau nước mắt liên tục gật đầu.

Thẩm Tích Họa cũng nghẹn ngào theo.

Cửa lớn Thẩm phủ.

Xe ngựa Vương phủ đã đứng chờ bên ngoài, Thẩm Tích Họa đỡ Mặc Thanh Dạ đi ra cửa lớn Thẩm phủ. Đám người Thẩm lão gia cũng đã đứng chờ đưa tiễn. Trước khi Mặc Thanh Dạ đi, Thẩm lão gia cũng không quên việc buôn bán của lão, về mặt tươi cười nghênh đón Mặc Thanh Dạ.

“Vương gia, sau này việc buôn bán của Thẩm gia còn phải dựa vào Vương gia ở trước mặt hoàng thượng nói giúp. Tấm lòng nho nhỏ thể hiện sự thành kính, mong Vương gia Vương phi sớm sinh quý tử.” Thẩm lão gia mở ra cái hộp trên tay, bên trong là một pho tượng ngọc Quan Âm, là tổng tử Quan Âm*.

*Tượng tổng tử quan âm.

“Khụ khụ khụ, Thăm lão gia có tâm. Chuyện của người bổn vương sẽ để trong lòng.” Mặc Thanh Dạ ra ý bảo tùy tùng nhận lễ vật. Lời nói lạnh như băng, vẻ mặt lạnh lùng, mắt cũng không thèm nhìn Thăm lão gia một cái.

Chờ Mặc Thanh Dạ đi qua, Thăm lão gia liền dùng tay áo lau mồ hôi rỉ ra trên trán, lão chỉ sợ Vương gia không thu lễ vật, cũng sợ Vương gia không đồng ý chuyện buôn bán của lão, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Vương gia lão cũng không dám thờ mặt một cái.

Mặc Thanh Dạ cùng Thăm Tích Họa lên xe ngựa, trở về vương phủ.

Đám người Thăm lão gia nhìn theo xe ngựa cho đến khi khuất dạng mới xoay người hồi phủ, hạ nhân đang muốn đóng cửa thì gia đình vương phủ đưa lễ vật tới, lại đưa cho Tiết Giai Lệ. Đây là ý của Mặc Thanh Dạ, là muốn nói cho người Thăm phủ, đừng nên sốt ruột với Tiết Giai Lệ.

Vương phủ

Trường thọ viện

Trong sân trồng đủ loại đào.

Dưới tán đào là ghế nằm, trên mặt ghế thì được lót một lớp da chồn; Lại thêm bàn đu dây, trên mặt thì được quần đầy hoa tươi; và một bộ bàn bằng đá cẩm thạch, trên bàn bày đầy hoa quả điểm tâm.

Thăm Tích Họa vui vẻ vỗ tay, ôm cổ Mặc Thanh Dạ, ở trên mặt hân hân một cái: “Dạ, chàng đối với thiếp thật tốt, toàn bộ đều bài trí như ở Họa cư. Thiếp rất cảm động, sau này mỗi ngày thiếp sẽ cùng chàng phơi nắng dưới tán đào, làm điểm tâm cho chàng. Thiếp rất vui vẻ. Thật sự rất giống thể ngoại đảo nguyên.”

Mặc Thanh Dạ nhìn Thăm Tích Họa dưới ánh mặt trời chân bước xoay quanh đụng vào cái này chạm vào cái kia, giống như bị nhiễm sự vui vẻ từ nàng, không khỏi mở miệng cười, bất giác đưa tay vuốt ve nơi Thăm Tích Họa đã hôn hân, trong lòng như được ăn mật.

Tô quân gia đứng bên cạnh nhìn thấy biểu cảm trên mặt Mặc Thanh Dạ liền hiểu ý nở nụ cười, Vương phi đơn giản này lại không đơn giản. Đơn giản là vì không tranh đấu với nữ nhân khác, không có tâm kế, như ánh mặt trời. Không đơn giản là có thể làm cho Vương gia lạnh lùng lão hầu hạ hai mươi một năm cũng chưa từng thấy qua mở miệng cười được mấy lần, hơn nữa lại là nụ cười phát ra từ đáy lòng.

Thăm Tích Họa vui vẻ xong liền cười chạy trở về bên cạnh Mặc Thanh Dạ, đỡ hân nằm xuống ghế nằm, phân phó hạ nhân: “Đi mời sùren Vương phi đến đây, bổn vương phi có lễ vật muốn tặng cho sùren Vương phi, thuận tiện cho sùren Vương phi hưởng thụ thể ngoại đảo nguyên của ta.”

Mặc Thanh Dạ nhìn Thăm Tích Họa: “Tích nhi, đi nhìn thử phòng đi.”

Thăm Tích Họa mở to hai mắt nhìn: “Phòng làm sao?”

“Vương phi đi thì biết.” Tô quân gia cười nói với Thăm Tích Họa.

Thăm Tích Họa mang theo nghi hoặc bước vào phòng, bài trí trong phòng ngoại trừ có thêm một cái bàn trang điểm, ngoài ra vẫn không thay đổi gì, nhưng trong mùi thuốc đông y lại có mùi hoa đào, thì ra trong phòng có túi hương, vì thế nàng liền đi đến bàn trang điểm thì nhìn thấy hình vẽ điêu khắc trên mặt gương đồng cũng là hoa đào, trông rất sống động, cái tủ bên cạnh cũng làm từ gỗ đào mà hoa văn điêu khắc trên đó cũng là hoa đào.

Thăm Tích Họa cảm động vạn phần, Mặc Thanh Dạ vì nàng trồng rất nhiều hoa đào trong sân, còn đem phòng ốc thay đổi theo sở thích của nàng. Lúc này cùng Mặc Thanh Dạ ở chung một phòng, Thăm Tích Họa cũng không phản đối.

Thăm Tích Họa mang theo cái mũi hồng chạy ra khỏi phòng, thâm tình nhìn Mặc Thanh Dạ không nói lời nào. Một ánh mắt như có thiên ngôn vạn ngữ đã nói lên tất cả.

“Chuyển qua đi.” Mặc Thanh Dạ chỉ nhẹ nhàng nói ba chữ.

Thăm Tích Họa cũng không nói lời gì chỉ gật đầu. Ngồi bên cạnh hân.

Mà Tô quân gia đứng bên cạnh lại rất vui mừng, Vương gia có hậu rồi: “Nô tài lập tức đi thu thập cho Vương phi.”

“Làm phiền Tô quân gia.” Ánh mắt Thăm Tích Họa vẫn không rời khỏi Mặc Thanh Dạ, giống như muốn đem hình ảnh của hân khắc sâu vào đầu.

Mặc Thanh Dạ dùng đôi mắt thâm tình đáp lại Thăm Tích Họa.

“Vương gia cùng tỷ tỷ thật có nhã hứng.” Trương Như Di cùng nha hoàn Liên Nhi bước đến.

Liên Nhi là Thăm Tích Họa từ trong đám nha hoàn vương phủ ngàn chọn vạn tuyển mới tuyển được cho Trương Như Di. Nha hoàn Hoàn Nhi của nàng ấy sau ngày đó bị bán đi, Thăm Tích Họa trong vương phủ liền chọn trúng Liên Nhi.

Liên Nhi này cũng là nha hoàn có số khổ, từ nhỏ đã bị bán vào vương phủ, được một ma ma rửa chén trong phủ nuôi lớn, đi theo ma ma chịu khổ vất vả bị người khi dễ là điều khó tránh khỏi, nhưng như thế cũng không kiếm chuyện gây gổ, không tranh chấp với ai, chính điểm ấy mới là nguyên nhân Thăm Tích Họa chọn Liên Nhi.

“Muội muội, tỷ tỷ đặc biệt tặng cho muội vài món trang sức.” Thẩm Tích Họa cầm hộp trên bàn mở ra, bên trong là một đôi khuyên tai trân châu, sang trọng cao quý, đơn giản nhưng không tầm thường.

“Cám ơn tỷ tỷ.” Trương Như Di thật sự là tiếc chữ như vàng.

“Tỷ biết muội không thích trang sức tầm thường, nhưng đôi khuyên tai trân châu này lại rất hợp với khí chất thanh lịch của muội.”

Đồng Mạt mang đôi khuyên tai trân châu đưa đến trong tay Trương Như Di, Trương Như Di nhìn thấy có chút thích, hơi cong khóe miệng một chút. Thẩm Tích Họa thấy thế cũng rất vui vẻ, chứng minh mắt nhìn của nàng không tệ.

“Huyền cầm của muội đã đứt dây cho nên đã lâu muội không có đàn, ta biết muội là do tìm không được đàn tốt. Tỷ tỷ đã tìm đến nhạc công có tiếng ở thành Diên châu nhờ sự phụ mua đàn cho muội.” Thẩm Tích Họa mở ra cái hộp lớn trên bàn đưa cho Đồng Mạt.

Không chờ Đồng Mạt đưa qua, Trương Như Di đã đứng lên. Nàng ở vương phủ cũng không cùng ai tranh giành, luôn thờ ơ lạnh nhạt, duy chỉ đối với đàn là yêu thích không buông tay. Chỉ là không biết vì sao đàn của nàng lại đứt mất một dây, cho nên thật lâu chưa đàn lại.

Cầm đàn trong tay, trong mắt Trương Như Di tỏa ra ánh sáng vui sướng, ánh mắt cảm kích nhìn Thẩm Tích Họa, cảm kích không phải vì Thẩm Tích Họa đưa cho nàng bảo bối gì, mà là Thẩm Tích Họa nguyện ý giải nỗi ưu phiền của nàng, nguyện ý cùng nàng làm tỷ muội tri tâm.

“Liên Nhi, mang dụng cụ đánh đàn của ta lại đây, ta muốn khảm một bản cho Vương gia Vương phi thưởng thức.” Trương Như Di nguyện ý kết giao bằng hữu với Thẩm Tích Họa, tất nhiên nguyện ý đánh đàn cho nàng nghe.

Thẩm Tích Họa cũng là cao thủ đánh đàn, hội hoa đào ngày đó tại thành Diên châu dư âm một khúc thiên âm kéo dài ba ngày.

Thời gian không quá một chung trà, Trương Như Di đã chỉnh xong huyền cầm. Thẩm Tích Họa rất có hứng thú chờ mong cảm nghệ của Trương Như Di.

Đồng Mạt đứng bên cạnh cũng rất chờ mong, tuy nàng không hiểu âm luật, nhưng hội hoa đào ngày ấy, tiếng đàn của Thẩm Tích Họa lại gây kích động đáy lòng nàng, làm cho nàng cảm thấy vui vẻ thoải mái, so với cái tên Lâm Dật Nhượng nàng chỉ cảm thấy êm tai mà thôi.

Xuân Hương không có duyên nghe được tiếng đàn của Thẩm Tích Họa, nhưng nàng đã từng nghe qua Thẩm Tích Thư đánh đàn, tiếng đàn du dương nhẹ nhàng êm tai. Hiện tại Xuân Hương một lòng hướng về Thẩm Tích Họa, sợ ngày sau sống không thoải mái cho nên rất đang hoàng, thành thật bùng trà rót nước.

Liên Nhi thì làm tốt bốn phận nha hoàn giúp đỡ Trương Như Di đánh đàn.

Từ lúc Trương Như Di bước vào, Mặc Thanh Dạ liền không mở miệng nói chuyện chỉ nằm ở trên ghế nằm nhắm mắt, thầm nghĩ Trương Như Di này thường không thích giao tiếp, nay cũng nguyện ý Thẩm Tích Họa hiển nghệ, có thể thấy được Thẩm Tích Họa rất có sức thu hút lòng người.

Mặc Thanh Dạ lẳng lặng chờ đợi tiếng đàn của Trương Như Di, hẳn cũng muốn biết cảm nghệ của nàng ta có thể cùng Triệu Tiêu Tiêu ở hội hoa đào ngày đó so tài cao thấp hay không.

*Đây là thất huyền cầm. Do đàn có 7 dây nên gọi là thất nhé.

Hoa viên Vương phủ.

Vài thị thiếp đang tụ họp cùng nhau tức giận, giận dữ vì Thẩm Tích Họa chỉ đưa vài chiếc khăn tay tơ tằm liền đuổi các nàng rời đi, vậy mà chẳng những tặng Trương Như Di khuyên tai trân châu, còn cùng ả ta đánh đàn. Đánh đàn chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là có Mặc Thanh Dạ ở đó. Nghe nói trong Trường Thọ viện đã được thay đổi hoàn toàn mới, nhóm thị thiếp đã không có duyên nhìn thấy, lại càng không được thấy mặt Mặc Thanh Dạ.

“Ta nguyện rửa ả thứ nữ thương gia kia chết không được từ tế.” Lý Nguyên Dao oán hận nói.

“Dao tỷ tỷ đừng tức giận, miệng bọn hạ nhân cũng không kín lắm đâu.” Triệu Vũ Điệp vừa chế giễu vừa trêu ghẹo Lý Nguyên Dao.

“Thì sao? Ta nói thì sao? Ta chỉ đích danh ai sao? Các người còn không suy nghĩ giống ta à!” Lý Nguyên Dao cũng thầm lo sợ chẳng may lời nàng nói rơi vào tai Vương gia cùng Thẩm Tích Họa thì bản thân không có ngày lành, liền dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn lướt khắp một vòng xung quanh, vừa nhìn vừa nói:

“Người chết thì miệng mới kín.”

“Người sợ sao?” Từ Phong Vân khiêu khích hỏi.

“Lý Nguyên Dao ta phải sợ sao?” Lý Nguyên Dao ngẩng đầu nói hùng hồn, động viên sức lực cho bản thân.

Nha hoàn bên cạnh nàng ta thì lại sợ hãi run rẩy, lỡ như họa thật sự là từ miệng mà ra, bản thân cũng sẽ bị liên lụy, Diêm Thanh Lam còn bị Thẩm Tích Họa thu thập, huống chi là Lý Nguyên Dao.

“Tất cả giải tán đi.” Đồng Phán không muốn dây dưa với mấy người này, nhanh chóng dẫn theo nha hoàn trở về Phán cư.

Dây đàn cất lên khúc nhạc thần tiên.

Mọi vật yên tĩnh, thời gian lắng đọng.

Tiếng đàn Trương Như Di du dương, như rửa sạch tâm linh, tại thế gian đầy tranh đấu làm cho người ta có cảm giác an bình.

Chỉ có người không tranh với đời, mới có cảnh an bình như thế.

Mặc Thanh Dạ nhắm mắt lại lắng lắng nghe tiếng đàn của Trương Như Di, nhưng tâm lại không bình tĩnh được. Tiếng đàn như chạm vào linh hồn hần, trong lòng hần có rất nhiều mâu thuẫn, làm hần không yên tĩnh được. Tiếng đàn của Triệu Tiêu Tiêu lại làm hần cứ suy nghĩ mãi không ngừng.

Mặc Thanh Dạ liền đứng dậy, vội vã trở về phòng.

“Bồn vương mệt mỏi.” Mặc Thanh Dạ suy yếu nói.

“Ta điu chàng về phòng nghỉ ngơi. Muội muội chờ ta một lát.” Thẩm Tích Họa đỡ Mặc Thanh Dạ trở về phòng.

Thẩm Tích Họa vốn định muốn đàn một bản cho Mặc Thanh Dạ nghe, nhưng thấy hần mệt mỏi cũng đành từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Triệu Tiêu Tiêu, Thẩm Tích Họa

Liên nhi cùng Đông Mạt vẫn còn đắm chìm trong tiếng đàn của Trương Như Di, Xuân Hương thì đã dọn dẹp ghế nằm. Xem ra nàng ta vẫn chưa bị tiếng đàn của Trương Như Di tác động.

“Liên nhi.” Trương Như Di nâng tay một cách nhã nhặn.

Liên Nhi lấy lại tinh thần liền nhanh chóng ôm lấy huyền cầm về Nam uyển, Nam uyển cùng Bắc uyển là nơi ở của hai vị sủng phi Trương Như Di và Diêm Thanh Lam. Diêm Thanh Lam bị hưu nên Bắc uyển liền bỏ trống, chỉ có Nam uyển là Trương Như Di ở. Nam uyển vắng vẻ yên tĩnh, nên rất hợp ý Trương Như Di.

Trương Như Di lặng lẽ ở Trường thọ viện phẩm trà, chỉ trong chốc lát, Thẩm Tích Họa từ trong phòng bước ra.

“Từ tiếng đàn tỷ tỷ có thể biết được tâm ý của muội muội, không tranh với đời, nhưng trần thế hỗn loạn này có thể tránh khỏi được sao?” Thẩm Tích Họa cảm thấy nếu tiếng đàn của Trương Như Di có thể giống với cảnh sắc bày trí trong Trường thọ viện của Mặc Thanh Dạ sẽ rất tốt.

“Trần thế hỗn loạn không liên can tới ta.” Trương Như Di lắng lắng nhìn về phương xa.

“Không liên can tới ta. Muội muội có thể làm được điều mà người bình thường không thể làm được. Tỷ tỷ cũng muốn học tập muội muội, chỉ mong có thể nếm được cuộc sống trôi qua thanh thản như thần tiên.”

“Chỉ cần tỷ tỷ muốn, có gì không thể?” Trương Như Di biết Thẩm Tích Họa này khác biệt với nhóm nữ nhân kia, yên lặng quản lý nội vụ giúp phu quân đã biết đủ. Nhưng trên người nàng ta lại toát ra một sự cao quý, giống như là bẩm sinh mà có, tuy cao quý lại làm cho người ta cảm thấy có cảm giác thoát tục, khác biệt với chốn nhân gian đầy hỗn tạp.

Tiếp xúc với nàng ta Trương Như Di cảm thấy rất tự nhiên, thoải mái.

“Muội muội thấy vui, cứ thường đến Trường thọ viện, ngày khác tỷ tỷ sẽ đến chỗ muội cùng muội muội đánh đàn.” Thẩm Tích Họa cảm thấy nếu hợp tấu với Trương Như Di nhất định tuyệt vời.

“Như vậy rất tốt, hôm nay tỷ tỷ vừa về phủ, cũng đã mệt mỏi, muội muội không quấy rầy.”

Không đợi Thẩm Tích Họa đáp lời, Trương Như Di đứng dậy muốn đi.

“Cám ơn khuyên tai của tỷ tỷ, muội muội rất thích.” Trước khi đi, Trương Như Di không quên cảm tạ Thẩm Tích Họa, đôi khuyên tai rất hợp ý nàng.

“Muội muội khách sáo. Trên đường cẩn thận.”

Thẩm Tích Họa tiễn bước Trương Như Di, sau đó đi đến ghế nằm chợp mắt một chút. Hôm nay quả thật mệt mỏi.

Phán cư

Một đôi uyên ương số khổ ôm nhau khóc.

“Chỉ tại Đồng Phán mệnh khổ, không thể cùng Đức Hiền ca ca bên nhau.” Đồng Phán khóc sụt sùi.

“Phán nhi muội muội, không bằng cùng ta bỏ trốn. Muội bị ép làm thị thiếp cho tên ma ốm Vương gia, hắn cũng chưa từng gặp muội, chắc sẽ không để ý muội đi hay ở.” Nam tử mặc đồ đen nhìn người trong lòng khóc sụt sùi mà thương tiếc nói.

“Điều này sao có thể? Nếu muội mất tích vương phủ nhất định sẽ điều tra, đến lúc đó tra được cái gì sẽ liên lụy đến ca của muội.”

Lúc đầu Đồng Phán là muội muội của phó tướng Đồng Ngao dưới trướng của đại tướng quân Bành Dũng đang trấn thủ biên cương giữa Thiên Mạc quốc và Bắc quốc. Từ nhỏ nàng ta đã lớn lên ở quan ngoại, lớn lên xinh đẹp. Hoàng hậu biết được nên có ý muốn ban cho An vương gia Mặc Thanh Dạ làm thị thiếp, đúng lúc Bành Dũng chết trận, vì thế hoàng hậu cùng hoàng thượng ban bạc cho Đồng Ngao lên làm đại tướng quân, sau đó ban chỉ Đồng Phán vào hoàng cung ban cho Mặc Thanh Dạ.

Đồng Ngao chịu ơn hoàng ân, không thể không nhịn đau đem muội yêu đuổi vào cung.

Mà Lăng Đức Hiền là sư đệ của Đồng Ngao, cùng Đồng Phán là thanh mai trúc mã. Hai người tình đầu ý hợp, bị đạo thánh chỉ chia cắt.

“Phán nhi, tìm cơ hội muội ra phủ du ngoạn, ngã xuống vách núi, đã thế cũng sẽ không có ai tìm thấy, do chết không toàn thây. Ta sẽ ở vách đá tiếp ứng cho muội.” Lăng Đức Hiền sớm đã mưu kế xong.

“Được, chỉ cần không liên lụy ca ca, Phán nhi nghe theo. Huynh đi nhanh đi, vương phủ nhiều người nhiều ánh mắt.” Đồng Phán lau nước mắt nơi khóe mắt, thúc giục Lăng Đức Hiền rời đi.

“Ta đi rồi, Phán nhi chú ý thân thể, thời gian cụ thể ta sẽ thông báo cho muội. Mấy ngày nay muội nên tìm cơ ra ngoài du ngoạn để chuẩn bị.” Lăng Đức Hiền nói xong thâm tình nhìn thoáng qua Đồng Phán, yên lặng rời đi.

Hoa viên, một bóng đen bay qua.

Trương Như Di cảm thấy kỳ lạ liền đuổi theo.

Thấy một nam tử mặc đồ đen che mặt từ hướng Tây uyển bay ra.

Tây uyển là lãnh cung vương phủ, là nơi hoang tàn vắng vẻ.

Nam tử thấy có người truy đuổi, liền tăng nhanh cước bộ.

Trương Như Di nhún người nhảy lên, bắt được bả vai nam tử.

Hắn ta xoay người như cá chép, tránh được Trương Như Di.

Liên nhi thấy thế hô to: “Người đầu mau tới! Người đầu mau tới! Có thích khách!”

Tên hắc y sợ dây dưa với Trương Như Di thì khi thị vệ tới hắn thoát thân không được, vì thế dùng sức tung chưởng đánh về phía đối thủ, trong nháy mắt Trương Như Di bị đánh bay, cùng lúc đó từ cô tay áo nàng bay ra mấy phi tiêu, đâm thẳng vào ngực tên hắc y.

Trương Như Di bị trúng chưởng hôn mê bất tỉnh, tên hắc y bị trúng tiêu ngã xuống đất.

Nam uyển

Trương Như Di tỉnh lại cũng là lúc nửa đêm.

Thẩm Tích Họa đưa tới một chén cháo, dứt Trương Như Di.

“Muội muội tỉnh là tốt rồi, lang trung nói muội muội không sao, không bị ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng. Tỉnh dưỡng mấy ngày sẽ khỏe.”

Trương Như Di vẫn không nói chuyện, Liên nhi nâng Trương Như Di dậy tựa vào đầu giường, Thẩm Tích Họa dứt từng muỗng cháo cho nàng. Giờ phút này trong lòng Trương Như Di rất ấm áp.

Nếu Trương Như Di có chết ở vương phủ cũng sẽ không có người nào quan tâm, chẳng qua Trương thái hậu mà biết sẽ thương tâm mà thôi. Mà giờ phút này Thẩm Tích Họa lại quan tâm nàng như thế, vẫn ngồi chờ cho đến khi nàng tỉnh lại.

“Muội muội nghỉ ngơi cho tốt, tỷ tỷ đi về. Ngày mai sẽ tra hỏi tên hắc y kia.” Thẩm Tích Họa nói xong liền rời đi.

“Tên hắc y có lai lịch thế nào?” Trương Như Di giống như đang hỏi Liên nhi, lại làm như đang tự nói một mình, về mặt lạnh lùng làm cho người đối diện cảm thấy sợ hãi.

“Bẩm sùng Vương phi, tên hắc y là từ Phán cư đi ra. Vương phi cho người đi Phán cư tra hỏi thì thấy Đồng Phán đang khóc thút thút thu dọn đồ đạc. Cho nên có thể đoán ra tên kia với Đồng Phán có liên quan. Vương phi đã ra lệnh trước khi việc này được điều tra rõ không cho nhiều lời. Vương phi cũng không có người dám nhắc tới việc này.” Liên nhi nói hết chuyện xảy ra lúc chiều với Trương Như Di.

“À.” Trương Như Di lên tiếng.

“Đúng rồi, nghe nói tên đó bị nhốt vào đại lao vương phủ còn được rất nhiều thị vệ trông giữ. Đồng Phán cũng bị nhốt ở Phán cư.” Liên nhi lại bổ sung thêm.

“Đi xuống đi.” Trương Như Di tính toán nghỉ ngơi một lát.

Liên nhi thu thập bát đĩa ra khỏi phòng.

Trương Như Di nằm trên giường cũng không ngủ. Bí mật của nàng đã bị lộ. Do nàng hôn mê từ buổi chiều đến giờ mới tỉnh lại, hơn nữa trong lòng có rất nhiều suy nghĩ, Trương Như Di cũng không muốn nghỉ ngơi, nàng là người tập võ nên cũng không yếu ớt đến như vậy.

Đồng Phán này, không thường lui tới kết giao với người trong phủ, luôn có dáng vẻ âu sầu khổ não, lúc ngồi chung với đám thị thiếp cũng không thường góp vui. Nguyên lai là có chuyện như vậy. Ca ca Đồng Phán cũng là người hữu dụng, hiện nay nàng ta ở vương phủ xảy ra chuyện mờ ám như vậy, đã làm hỏng thanh danh gia đình, cũng hủy đi danh tiết của nàng ta.

Trương Như Di lo lắng Thẩm Tích Họa không xử lý tốt chuyện này sẽ làm cho Đồng Ngao tức giận. Nếu thế thì không phải chuyện tốt. Đối với Thiên Mặc quốc mà nói thì không tốt, đối với hoàng thất mà nói thì mất thể diện. Mà đối với Vương gia mà nói Trương Như Di không dám suy nghĩ, nhắm hai mắt lại.

Chính đường Vương phủ.

“Đồng Phán là thị thiếp hoàng hậu ban cho Vương gia, ca ca Đồng Ngao là đại tướng quân trấn thủ biên cương, việc này Vương phi người xem xử lý như thế nào?” Tô quân gia đứng giữa chính đường hỏi ý kiến Thẩm Tích Họa.

Thẩm Tích Họa thích thú nhìn chằm chằm chén trà trong tay, nâng tay uống một ngụm nước trà. Từ từ buông chén lười nhác tựa lưng vào ghế dựa.

“Lặng lẽ tìm một bà tử nghiệm thân cho nàng ta.” Thẩm Tích Họa nhắm mắt lại. Để Tô quân gia đi làm chuyện này, bản thân nhắm mắt chờ kết quả.

“Chuyện này” Tô quân gia không hiểu ý Thẩm Tích Họa là gì.

Thẩm Tích Họa mở to mắt đứng lên nhìn Tô quân gia, ánh mắt nhìn thẳng vào lão, nhìn đến trong lòng Tô quân gia hồi hộp mới thu lại ánh mắt, xoay người nhìn tượng ngọc Quan Âm bên cạnh. Đó là quả Thẩm lão gia đưa.

“Tô quân gia hồ đồ, ai cũng đều biết mấy nữ nhân trong vương phủ chưa từng được Vương gia lâm hạnh. Nếu Đồng Phán làm Vương gia mất mặt, việc này liền đơn giản, nàng ta làm ra chuyện khiến hoàng thất xấu hổ nếu xử lý nàng tên Đồng Ngao cũng sẽ không làm khó dễ. Nếu Đồng Phán chưa làm hoàng thất xấu hổ, mà mối quan hệ lại mờ ám, nên xử trí như thế nào bốn vương phi còn phải cùng Vương gia thương lượng.”

Thẩm Tích Họa giải thích xong Tô quân gia lập tức bùng tỉnh.

“Nô tài hồ đồ, nô tài đi ngay làm, Vương phi yên tâm, việc này không có người thứ tư biết.” Tô quân gia rời khỏi chính đường, trong đáy lòng bội phục Thẩm Tích Họa.

Thẩm Tích Họa lại lười nhác tựa vào ghế, gọi Đông Mạt.

“Mạt mạt, chuẩn bị một chén trà định tâm cho Di sùng phi, nói cho nàng ấy biết, ngày mai ta sẽ đến thăm.” Thẩm Tích Họa khẳng định giờ phút này Trương Như Di vẫn không ngủ được, vừa biết võ công, lại không tranh với đời, nhất định nàng có chuyện xưa.

Đông Mạt lập tức đi chuẩn bị trà cho Trương Như Di, như Thẩm Tích Họa nói, Trương Như Di vẫn không chợp mắt.

Không lâu sau, Tô quân gia đã trở lại.

“Khởi bẩm Vương phi, Đồng Phán vẫn là tấm thân xử nữ.” Tô quân gia thật cẩn thận để ngựa tai vách mạch rừng, lặng lẽ ở bên tai Thẩm Tích Họa nói.

“Làm âm ỉ một buổi tối, Tô quân gia nên sớm đi nghỉ tạm. Bốn vương phi còn phải đi hầu hạ Vương gia.” Thẩm Tích Họa cũng không nói gì thêm, mọi người đều hiểu rõ, không cần phải nhắc lại chuyện này.

“Vâng, nô tài tiễn Vương phi.”

Tô quân gia tiễn Thẩm Tích Họa cùng Xuân Hương trở lại Trường thọ viện, trên đường cũng không ai nói gì, trong lòng Xuân Hương rất nghi ngờ, rất tò mò.

Trở lại phòng Mặc Thanh Dạ, Thẩm Tích Họa bảo Xuân Hương đi múc nước, Thẩm Tích Họa đã mệt mỏi một ngày, nên chuẩn bị tắm rửa đi ngủ.

Mặc Thanh Dạ đã ngủ say.

Thẩm Tích Họa tấm xong cũng không còn ngại ngùng, rất tự nhiên leo lên giường.

Thẩm Tích Họa nhẹ tay nhẹ chân sợ đánh thức Mặc Thanh Dạ, yên lặng tiến vào ổ chăn, vừa nằm xuống cánh tay Mặc Thanh Dạ đã bay qua.

Thẩm Tích Họa kinh sợ, nhìn hắn đang nhắm mắt ngủ, cho rằng bản thân đánh thức hắn. Ai ngờ đó chỉ là hành động theo bản năng vuron tay ôm nàng vào lòng mà thôi.

Thẩm Tích Họa chỉ phải thuận thế tiến vào lòng Mặc Thanh Dạ, sợ đánh thức hắn.

“Choa”

Mặc Thanh Dạ ở trên trán Thẩm Tích Họa hôn một cái. Sau đó lại nhắm mắt như cũ.

Thẩm Tích Họa mở to mắt nhìn hắn.

“Ngủ đi.” Mặc Thanh Dạ nhẹ nhàng quan tâm nói hai chữ, hắn biết hôm nay nàng đã mệt muốn chết rồi, hắn cũng biết hôm nay xảy ra chuyện gì, Thanh Phong đã sớm nói với hắn.

Thẩm Tích Họa yên tĩnh nhắm hai mắt lại.

Tiếng đàn du dương từ Nam uyển phát ra.

Không phải Trương Như Di đang khảy đàn, mà là Thẩm Tích Họa đang đánh đàn trong phòng.

“Vương gia, Vương phi có thể là Triệu Tiêu Tiêu ở hội hoa đào ngày ấy.” Thanh Phong đứng ở bên giường Mặc Thanh Dạ.

“Vương phi xử lý xong chuyện Đồng Phán liền đi tìm Di sườn phi, hiện tại đang ở Nam uyển đánh đàn, ty chúc nghe ra tiếng đàn kia, chắc là Triệu Tiêu Tiêu che mặt ngày đó.”

“Người đã bị nhốt?” Mặc Thanh Dạ xoay người nhanh chóng ngồi ở bên giường, ánh mắt sắc bén, hoàn toàn không có dáng vẻ bệnh hoạn.

“Vâng, đã nhốt vào đại lao vương phủ, nha hoàn bên cạnh Đồng Phán bị xử tử. Vương phi hạ lệnh người biết việc này chỉ có nha hoàn bên cạnh còn những người còn lại thì cứ giữ lại.” Thanh Phong không dám nhìn thẳng vào mặt Mặc Thanh Dạ.

“Đi xuống đi.” Mặc Thanh Dạ lại một bộ dáng bệnh hoạn nằm xuống, khoe miệng cong lên một chút tươi cười.

“Triệu Tiêu Tiêu, Thẩm Tích Họa.” Mặc Thanh Dạ lẳng lặng thì thầm.

Người mang mặt nạ hội hoa đào ngày đó chính là Vương gia cùng Thanh Phong, mà nam tử mang mặt nạ bị thương vào phòng Thẩm Tích Họa cũng chính là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Vết thương đó, giống như đã từng gặp qua

Thời điểm Mặc Thanh Dạ bị thương được Thẩm Tích Họa cứu đã hôn mê, nên vẫn không thể thấy rõ dáng vẻ của nàng, lúc tỉnh lại cũng chỉ thấy được bóng của nàng đang tắm sau tấm bình phong. Còn trong hội hoa đào thì lúc ấy nàng lại mang mạng che mặt, hắn có cảm giác như từng quen biết với nàng, đáng tiếc không có duyên nhìn thấy, Thanh Phong tìm hiểu về Triệu phủ thành đông cũng không có tin tức.

Cùng may Thẩm phủ tráo phượng, cho Thẩm Tích Họa có cơ hội gián tiếp đi tới bên cạnh hắn. Hắn cũng từng có suy nghĩ hai nữ tử kia cùng Vương phi Thẩm Tích Họa của hắn là cùng một người. Cho nên hắn cảm thấy may mắn khi ông trời đã mang nàng đến bên cạnh hắn.

Nam uyển

Một khúc tấu xong, ngón tay ngọc của Thẩm Tích Họa đè lên dây đàn, không hề cảm huyền phát ra tiếng.

“Muội muội đã đỡ chút nào chưa?” Thẩm Tích Họa tiến đến bên giường Trương Như Di, ngồi ở mép giường cười hỏi.

“Tỷ tỷ lo lắng. Tiếng đàn tỷ tỷ du dương êm ái, làm cho người nghe như lạc vào tiên cảnh chốn nhân gian, rất dễ chịu. So với cảm nghệ của muội muội, tỷ

tỷ thật sự cao hơn rất nhiều.” Trương Như Di phá lệ khen Thẩm Tích Họa, cũng phá lệ một lần đã nói nhiều lời như vậy.

“Ha ha. Tiên cảnh nhân gian. Nếu ai cũng có thể sống trong cảnh thế ngoại đào nguyên, ai có tình thành thân thuộc thì đó chính là tiên cảnh chốn nhân gian.” Thẩm Tích Họa nói lời có thâm ý.

Trương Như Di cũng nghe nói hôm nay Thẩm Tích Họa sẽ xử trí Lăng Đức Hiên với Đồng Phán.

“Có phải có tình sẽ thành thân thuộc hay không còn phụ thuộc vào cách nhìn của tỷ tỷ.” Trương Như Di cũng nói lời thâm ý, kỳ thực là nàng muốn Thẩm Tích Họa có thể thả Lăng Đức Hiên cùng Đồng Phán, ban ơn cho Đồng Ngao đối với Vương gia là điều tốt.

“Chuyện này đụng đến vương pháp, làm hoàng thất xấu hổ, ta có ý, nhưng hoàng hậu cùng người trong thiên hạ cũng sẽ không đồng ý.” Thẩm Tích Họa nở nụ cười, Trương Như Di có cùng ý nghĩ với nàng.

Trương Như Di im lặng, về mặt đêm chiều nhìn màn trường.

Thẩm Tích Họa đứng dậy nói: “Tỷ tỷ nên trở về nhìn Vương gia.”

“Gần đây thời tiết hanh khô, không biết đại lao có dễ bị cháy hay không nữa.” Trước khi rời đi Thẩm Tích Họa lặng lẽ nói bên tai Trương Như Di câu ấy.

“Tỷ tỷ đi thông thả, ngày khác muối muối đến Trường thọ viện cùng tỷ tỷ hợp tấu một khúc.” Trương Như Di khom người coi như hành lễ, về mặt hài lòng mỉm cười. Xem ra Thẩm Tích Họa này có thể làm cho Vương gia yên tâm.

Trường thọ viện

Thẩm Tích Họa ngồi ở bên giường.

“Dạ, có muốn đi ra ngoài ngồi hay không?” Thẩm Tích Họa nắm tay Mặc Thanh Dạ nói.

“Tích nhi có chuyện muốn nói với ta có phải không?” Đôi mắt sâu thẳm của Mặc Thanh Dạ nhìn vào Thẩm Tích Họa.

“Dạ, sao chàng thông minh quá vậy? Chuyện gì cũng đều không thể gạt được chàng.” Thẩm Tích Họa vói tay lấy chân đắp cho hắn.

“Dù Đồng Phán cùng Lăng Đức Hiên vẫn chưa làm ra chuyện mất mặt hoàng thất, nhưng lại làm chuyện mờ ám. Ta nghĩ là hoàng hậu cùng người trong thiên hạ nhất định sẽ không bỏ qua. Ta lại lo lắng Đồng Ngao Ài, thời tiết đang hanh khô, chàng nói xem lỡ như đại lao xảy ra hỏa hoạn thì phải làm bây sao?” Thẩm Tích Họa có thâm ý nói.

“Mọi chuyện giao cho nàng xử lý. Diu ta đi ra ngoài phơi nắng nhé?” Mặc Thanh Dạ nở nụ cười, tâm tình vô cùng tốt, Thẩm Tích Họa rất biết chuyện, xử lý việc này rất tốt. Hắn cũng muốn mượn sức Đồng Ngao, chỉ dựa vào việc Đồng Phán vào vương phủ làm thị thiếp đã làm Đồng Ngao bất mãn, càng đừng nghĩ đến việc mượn sức.

Chính vì thế mà Thẩm Tích Họa thật không ngờ đến chuyện nàng chỉ muốn làm một việc thiện đã giúp cho Mặc Thanh Dạ sự giúp sức rất lớn, đương nhiên đây là việc nói sau.

Thẩm Tích Họa đỡ Mặc Thanh Dạ đi ra ngoài sân.

“Đồng Mạt, đi gọi Tô quản gia tới đây.” Thẩm Tích Họa phân phó.

Chỉ chốc lát sau Tô quản gia đến.

“Vương phi có gì phân phó?” Tô quản gia sau khi bái kiến Vương gia Vương phi liền hỏi Thẩm Tích Họa, đợi Thẩm Tích Họa ra chỉ thị.

“Phân phó xuống dưới, Đồng Phán cùng Lăng Đức Hiên làm trái luân thường, giam giữ vào đại lao, ngày khác xử trảm. Cho người đi bẩm báo mẫu hậu, thần tức tuyệt không để chuyện như thế xảy ra lần nữa.”

Thẩm Tích Họa nhận lấy hết trách nhiệm vào người. Nhưng hoàng hậu cũng hiểu rõ, không có Dạ nhi gợi ý nàng sẽ không dám làm vậy. Thẩm Tích Họa làm như vậy chẳng khác nào đó là ý của Dạ nhi, tuy bên Đồng Ngao khó nói, nhưng chuyện này cũng do Đồng Phán gieo gió gặt bão. So với Đồng Ngao, hoàng hậu lại càng không muốn làm khổ Mặc Thanh Dạ.

Tối nay không trăng, lại có gió.

“Thanh Phong bái kiến Vương gia Vương phi.”

Nội đường Trường thọ viện, Thanh Phong mặc trang phục màu đen hành lễ với Mặc Thanh Dạ và Thẩm Tích Họa.

“Tối nay gió lớn, đề phòng đại lao xảy ra hỏa hoạn.” Mặc Thanh Dạ nói với Thanh Phong.

“Thanh Phong hiểu rõ. Thanh Phong sẽ đi tuần tra ngay.” Thanh Phong đứng dậy đi ra ngoài.

Thẩm Tích Họa thấy tên Thanh Phong này rất quen, không nhớ đã từng gặp ở đâu, có thể chưa từng thấy mặt, nhưng giọng nói và dáng người khẳng định đã từng thấy qua.

Ngoài cửa

Thanh Phong vừa mới bước ra cửa, liền đụng vào một người, người đó ngã về phía sau, hấn nhanh tay kéo lại, là Đông Mạt. Trên tay Đông Mạt là điểm tâm chuẩn bị cho Vương gia Vương phi.

“Người không sao chứ?” Thanh Phong rất lo lắng, thân thiết hỏi.

“Người nói đi? Người vội đi đâu? Chẳng may làm đổ hết điểm tâm của Vương gia Vương phi thì làm sao hả?” Đông Mạt rất căm tức.

“Ta còn có việc, ngày khác sẽ đền tội với Đông Mạt.” Thanh Phong thấy Đông Mạt không sao, liền vội vã rời đi.

“Thật là, vội vàng đi đâu thai hay sao!” Đông Mạt nói thảm, bụng điểm tâm đi vào.

Mặc Thanh Dạ cùng Thẩm Tích Họa đối diện nhìn nhau cười, trong lòng biết rõ kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Sáng sớm nay Thẩm Tích Họa an bày trong đại lao chỉ giam giữ Lăng Đức Hiền cùng Đồng Phán, mà Mặc Thanh Dạ cũng điều đi nhóm thị vệ tuần tra ban đêm ở đại lao, nói là muốn tăng mạnh phòng thủ trong phủ.

Không lâu sau, Đông Mạt vội vàng báo lại: “Không tốt không tốt, Vương phi, bên đại lao xảy ra hỏa hoạn!”

“Hừ, một đám ăn hại, bốn vương phi đã sớm nói, thời tiết hanh khô, cẩn thận hỏa hoạn. Đi, Đông Mạt, đỡ bốn vương phi đi xem.”

Thẩm Tích Họa cùng Đông Mạt thông thả đi tới đại lao.

Ngon lửa đã bị dập tắt, bọn thị vệ từ bên trong khiêng ra hai thi thể bị thiêu rụi.

“Bầm báo Vương phi, bởi vì ngọn lửa quá lớn, trọng phạm Lăng Đức Hiền cùng Đồng Phán đã bị thiêu chết.” Tên cai ngục vừa lau mồ hôi vừa run rẩy bầm báo.

“Một đám ăn hại, bốn vương phi đã nói phải chú ý phòng bị, thời tiết hanh khô! Còn ai bị thương vong nữa không?” Thẩm Tích Họa tức giận, một đám người sợ tới mức khúm núm.

“Bầm Bầm báo Vương phi, có hai thị vệ lúc cứu người bị lửa cháy Bồng, tiếc là vẫn không cứu được.” Cai ngục đổ mồ hôi như mưa mùa hạ.

“Hazzz, cũng được rồi, hai người đó vốn là người sắp chết, lão thiên gia đã an bày cho bọn họ rồi đi, cũng đỡ phải bị dụng hình đau khổ. Đông Mạt, chúng ta trở về đi.” Thẩm Tích Họa lắc đầu thở dài, gọi Đông Mạt đỡ nàng trở về Trường thọ viện.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Vương phi này tuy có thủ đoạn, nhưng vẫn là rất hiền lành, rõ lý lẽ.

Rừng cây ngoài thành Diên châu.

Một nam tử mặc đồ đen mang theo hai nam nữ mặc áo tù nhân, hấn ta đúng là Thanh Phong, nam nữ mặc trang phục tù nhân lại là Đồng Phán và Lăng Đức Hiền.

“Đây là một ít lộ phí cùng quần áo. Đây là ý của Vương gia cùng Vương phi. Hiện nay tốt nhất là hai vị nên tìm nơi nương tựa nơi lệnh huynh Đồng đại tướng quân Đồng Ngạo, không nên xuất đầu lộ diện. Như vậy sẽ làm cho Vương gia cùng Vương phi khó xử.” Thanh Phong nói với hai người đối diện.

“Làm phiên đại hiệp chuyển lời nói tạ ơn của chúng tôi đến Vương gia Vương phi, ơn tha mạng, Lăng Đức Hiền suốt đời khó quên.” Lăng Đức Hiền ôm quyền thi lễ với Thanh Phong.

Đồng Phán tiếp nhận gói đồ.

“Nhị vị đi đường bình an, ta phải trở về phục mệnh.” Thanh Phong nói lời từ biệt.

Đồng Phán cùng Lăng Đức Hiền nhanh chóng thay quần áo mà Thẩm Tích Họa đã chuẩn bị sau đó hướng quan ngoại mà đi.

Hoàng cung

“Aizzz, đại lao vương phủ bị cháy đúng là ngoài ý muốn, chẳng trách được ai. Đồng Phán cùng Lăng Đức Hiền đúng là tự đền tội.” Hoàng hậu bùi ngùi nói.

Hoàng hậu cầm lấy bút viết một phong thư cho Đồng Ngạo đang trấn thủ ở quan ngoại.

“Phóng ngựa tám trăm dặm, đưa đến quan ngoại cho Đồng tướng quân.” Hoàng hậu đưa phong thư đã dán kín cho thái giám bên cạnh.

Mấy ngày sau.

Đồng Ngao nhận được thư hoàng hậu gọi, trong thư nói là, vương phủ bắt được Lăng Đức Hiền và Đồng Phán qua lại, làm cho hoàng thất xấu hổ, Vương phi liền giam giữ hai người vào đại lao, không nghĩ tới thời tiết hanh khô đại lao xảy ra hỏa hoạn, thị vệ cứu người cũng bị bỏng nặng, đáng tiếc lại không thể cứu được hai người đó.

Đồng Ngao chỉ có duy nhất một muội muội là Đồng Phán, cha mẹ chết sớm, lúc hần tòng quân cũng mang muội muội theo. Hiện nay muội muội gặp chuyện không may, làm hần thương tâm muốn chết. Hần hung hăng nắm thư trong tay, hai hàng nước mắt ướt đầm.

Đồng Ngao cảm thấy con cháu này rất kỳ lạ, nhất định là người của vương phủ gây nên, hần thề cùng An vương phủ không đội trời chung. Nhất định phải báo thù cho muội muội cùng sư đệ.

Mà giờ phút này, Lăng Đức Hiền cùng Đồng Phán đang trên đường đến biên quan tìm Đồng Ngao.

An vương phủ.

Thanh Dạ cùng Tích Họa trong Trường thọ viện.

Mặc Thanh Dạ đang nằm trên ghế nằm dưới tán cây đào, lúc này trên cây đào đã treo đầy những quả đào nhỏ. Mùi thơm trái chín thoang thoảng bay trong gió.

Đồng Mạt thì đang cùng Xuân Hương tiếp Thẩm Tích Họa cùng Trương Như Di chuyển mấy bàn án để huyền cầm.

Bàn làm từ gỗ đào, ghế cũng làm từ gỗ đào.

Trương Như Di cất tiếng đàn, tiếng đàn như vọng lại từ nơi xa xăm, không tầm thường không cao ngạo, như theo qui luật của trời đất, không tranh với trần thế, làm cho lòng người yên tĩnh.

Thẩm Tích Họa cất tiếng đàn, phối với tiếng đàn của Trương Như Di như âm thanh của tự nhiên, hai loại tiếng đàn xen lẫn vào nhau, lại không hỗn loạn, tựa như chỉ có tiếng đàn của một người.

Tiếng đàn Thẩm Tích Họa phối với tiếng đàn Trương Như Di, như hoa đào tiên tử trên cõi tiên, đứng trên đám mây, nhẹ nhàng nhảy múa, thật sự rất tuyệt vời.

Hai người chơi đùa một khúc nhạc, tất cả mọi người có mặt đều đắm chìm vào tiếng đàn của bọn họ.

Mặc Thanh Dạ cũng cảm thấy được sự vui vẻ thoải mái, thật giống như thấy được Thẩm Tích Họa đang ở trên đám mây nhảy múa, thướt tha nhiều vẻ.

“Tiếng đàn muội muội rất trầm bổng.” Thẩm Tích Họa khen.

“Tiếng đàn tỷ tỷ mới tuyệt vời, có thể làm cho người ta chìm đắm. Tỷ nhìn Vương gia kia. Hi hi.” Trương Như Di che miệng cười.

Thẩm Tích Họa ngược mắt nhìn Mặc Thanh Dạ, thấy hần đang nhìn nàng đến xuất thần, Thẩm Tích Họa thấy vậy liền vẫy tay với hần, hần vẫy mà không có phản ứng.

“Hi hi, ta thấy hần đang ngẩn người rồi.” Thẩm Tích Họa cảm thấy vui sướng hài lòng.

“Muội muội đi trước. Ngày khác lại đến cùng tỷ tỷ đánh đàn.” Trương Như Di thấy tình cảnh như vậy mà không đi sẽ cản trở hai người tình tứ.

Sau chuyện của Đồng Phán, trong lòng Trương Như Di rất bội phục Thẩm Tích Họa, cũng bắt đầu tin nhiệm nàng. Cảm thấy Thẩm Tích Họa là người có thể tin cậy, cũng là người có khả năng giúp nàng. Vì thế liền cùng Thẩm Tích Họa gần gũi.

“Đi đi. Rảnh rồi thì đến đây ngồi, ba người chúng ta cùng nhau vui vẻ.”

Thẩm Tích Họa tiễn Trương Như Di, sau đó đứng dậy cầm một miếng trái cây đút cho Mặc Thanh Dạ.

“Hà Ha ha tiếng đàn Tích nhi thật sự tuyệt vời. Làm cho lòng ta cảm thấy nhẹ nhàng.” Mặc Thanh Dạ mới lấy lại tinh thần nói.

Tiếng đàn Thẩm Tích Họa không phải lần đầu tiên Mặc Thanh Dạ nghe, lần trước ở hội hoa đào đã nghe qua, quanh quẩn bên tai ba ngày vẫn không dứt. Nhưng hôm nay phối cùng với tiếng đàn của Trương Như Di, thật sự có thể làm cho người ta say mê.

“Chỉ cần chàng thích, mỗi ngày ta đều đánh đàn cho chàng nghe.” Thẩm Tích Họa tiếp tục đút trái cây cho hần.

“Được, đỡ ta về phòng đi.” Mặc Thanh Dạ yếu ớt nói, âm thanh nhẹ nhàng phun ra vài chữ, nhìn qua thật sự rất suy yếu.

Thẩm Tích Họa chậm rãi đỡ Mặc Thanh Dạ trở về phòng, giúp hần cởi áo khoác đặt ở một bên, sau đó đỡ hần nằm lên giường.

Mặc Thanh Dạ lên giường liền xoay người, trong nháy mắt Thẩm Tích Họa thấy được vật áo trước ngực mở ra, phía trong có một vết sẹo

Vết thương đó, hình như đã gặp qua

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiên Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cho Thẩm gia một con đường sống.

Thẩm Tích Họa ngồi một mình ở bàn đu dây dưới tán đào. Nghĩ đến vết thương trên người Mặc Thanh Dạ, hẳn là Vương gia cao quý, luôn mang bệnh trong người nên lúc nào cũng ru rú trong nhà, sao có thể bị thương, vết thương kia rõ ràng là do dao gây ra, đúng là vết đao!

Vết đao! Vị trí kia! Họa cư!

“Khởi bẩm Vương phi, có đại phu nhân Thẩm phủ cùng ngũ tiểu thư Thẩm Tích Họa viếng thăm.” Hạ nhân chạy vào Trường thọ viện, cất ngang suy nghĩ của Thẩm Tích Họa.

“Thẩm Tích Họa?” Thẩm Tích Họa nhất thời không nhớ đến.

“Đã biết, đi xuống tiếp đón. Đông Mat, cùng bốn vương phi thay đổi xiêm y, bốn vương phi phải đi gặp nương cùng Ngũ muội.” Thẩm Tích Họa đột nhiên nhớ tới, nàng ở vương phủ vẫn là thân phận tam nữ nhi Thẩm gia Thẩm Tích Thư, không phải Thẩm Tích Họa.

Vốn Thẩm Tích Họa không muốn gặp họ, nhưng ngại cho lễ thường, đại phu nhân trên danh nghĩa là mẹ ruột của nàng, lý nào lại không gặp.

Phòng khách Vương phủ.

“Oa, nương, An vương phủ này khí thế quá nha, phòng khách thôi mà đã nguy nga lộng lẫy như thế, vương phủ sợ là so với hoàng cung còn đẹp hơn.” Thẩm Tích Thư ở trong phòng đi tới đi lui nhìn ngắm, một chút cũng không có dáng vẻ đích nữ Thẩm phủ.

Nhóm tỷ nữ nhìn ngũ tiểu thư Thẩm gia, thấy nàng xinh đẹp như thiên tiên, một thân quý khí, một chút cũng không giống bộ dáng thứ nữ. Điều âm thầm suy nghĩ, Thẩm gia thật sự sinh ra toàn là mỹ nữ, Vương phi đã là mỹ nhân hiếm có, ngũ tiểu thư này cũng rất xinh đẹp.

Đại phu nhân nhìn ngắm mà cũng muốn lú lười, Thẩm phủ của bà cũng đã là thủ phủ nhất nhì ở thành Diễn châu, đồ vật trang hoàng trong phủ đã dùng loại tốt nhất, nay vào vương phủ mới phát hiện phủ của bà còn kém xa. Nếu Thư nhi của bà có thể đi vào vương phủ đoạt được sủng ái của Vương gia, sau này không phải bà sẽ có cơ hội đến đây ở sao.

Nghĩ tới đó bà liền nở nụ cười. Cười rất hèn hạ. Bà mãi mơ tưởng trong đầu nên không nghe thấy nữ nhi nói cái gì.

“Vương phi đến.”

Tiếng thái giám truyền đến, làm cho Thẩm Tích Thư cùng đại phu nhân đang chìm đắm trong ảo tưởng phải tỉnh lại.

“Dân phụ khấu kiến Vương phi.”

“Dân nữ khấu kiến Vương phi.”

Đây là vương phủ, lễ nghi tất nhiên là không thể không có.

Thẩm Tích Họa tươi cười vui vẻ, đưa tay nâng đại phu nhân cùng Thẩm Tích Thư dậy.

“Nương cùng Tích Họa muội muội tới rồi. Mau ngồi. Người đầu, đi pha một bình trà ngon, chuẩn bị một vài món điểm tâm ngon miệng mang lên.”

Thẩm Tích Họa an bày hạ nhân, vui vẻ như nhà mẹ đẻ của nàng tới thăm, nắm tay nương cùng muội muội ngồi vào ghế.

Thẩm Tích Họa không đợi đại phu nhân cùng Thẩm Tích Thư ngồi xuống ghế thì đã đi đến ghế chủ nhà mà ngồi xuống, tỏa ra vô cùng uy nghiêm. Đại phu nhân cùng Thẩm Tích Thư cảm giác có một luồng sức ép chiếu thẳng vào hai người. Tất nhiên Thẩm Tích Họa biết rõ hai mẹ con này tới chơi nhất định không phải chuyện tốt đẹp gì.

Đây là Thẩm Tích Họa trước kia bị người trong phủ ức hiếp hay sao? Đây là Thẩm Tích Họa thiếu chút nữa bị Thẩm Tích Kỳ hại chết đó sao?

Họ chỉ thấy Thẩm Tích Họa trước mắt này phát ra sự cao quý như từ trong xương tủy mà ra.

Đại phu nhân cùng Thẩm Tích Thư không biết nên mở miệng với Thẩm Tích Họa như thế nào.

Thẩm Tích Họa đánh vỡ sự im lặng.

“Nương cùng ngũ muội khó được đến một lần, bốn vương phi cùng hai người đi dạo hoa viên trong vương phủ.” Thẩm Tích Họa đứng dậy liền đi ra ngoài cửa.

Thẩm Tích Họa không phải muốn dẫn hai người họ ngắm cảnh. Nàng biết rõ hai người này đến đây nhất định không có chuyện tốt lành gì, ở phòng khách nhiều người nhiều miệng, nói lộ ra cái gì cũng không tốt lắm. Vì thế dẫn họ đi hoa viên để tiện nói chuyện.

Đại phu nhân mỉm cười đứng dậy đi theo Thẩm Tích Họa, có một chút không vui khi phải bỏ điểm tâm trong miệng xuống, điểm tâm ấy bà chưa bao giờ được ăn qua, nhà dân chúng tâm thường, hay người giàu có, sao có cơ hội được vào vương phủ thưởng thức điểm tâm do ngự trù làm.

Thẩm Tích Thư cũng tao nhã đứng dậy, thành thật theo đuôi.

“Nương, đây là hoa viên vương phủ, bên trong có nhiều loại hoa cỏ quý báu, có hoa huệ hoa lan là cống phẩm do hoàng thượng ngự ban. Tiếc lúc này không phải thời kỳ nở hoa.” Trước mặt hạ nhân Thẩm Tích Họa làm trò dẫn hai người đi dạo khắp vương phủ.

“Tích Họa muội muội, muội xem, những con cá chép xinh đẹp này rất nghịch ngợm. Đây là hồ nước trong vương phủ, trong hồ có nuôi cá chép trân châu, loài cá này rất hiếm gặp, trong vương phủ cũng chỉ có mấy cặp, nơi khác cũng rất khó được thấy.”

Đại phu nhân cùng Thẩm Tích Thư đi theo sự dẫn dắt của Thẩm Tích Họa mà nhìn ngắm chung quanh, lại một lần nữa vì sự xa hoa của vương phủ mà chần động.

Trong hoa viên có cái đình, có vài thị thiếp đang ở nơi đó ăn điểm tâm ngắm hoa.

Thấy Vương phi mang theo người nhà đi đến, bọn họ tuy không thích nhưng cũng cố gắng nịnh bợ.

“Muội muội thỉnh an Vương phi.”

“Muội muội thỉnh an Vương phi.”

“Muội muội thỉnh an Vương phi.”

“... ..”

“Đứng lên cả đi. Các muội cứ tiếp tục, bốn vương phi mang theo nương cùng ngũ muội đi hoa viên nhìn ngắm một chút, các người hãy ở chỗ này hầu hạ mấy vị phu nhân.” Thẩm Tích Họa phân phó tùy tùng đi theo ở lại đình hầu hạ mấy vị thị thiếp, còn nàng thì mang theo Xuân Hương, Đông Mạt cùng hai người đại phu nhân Thẩm Tích Thư vừa nói vừa cười đi trên con đường mòn tiếp tục đi sâu về phía bên trong.

Nhóm thị thiếp có ý định muốn nịnh bợ vị Vương phi này một chút, vì ai cũng biết vị Vương phi này thủ đoạn lợi hại, ngay cả Diêm Thanh Lam cũng bị đuổi ra khỏi vương phủ, Đồng Phán cũng bị lừa thiêu chết, ai cũng sợ hãi bản thân ngày nào đó cũng gặp bất trắc. Đáng tiếc Vương phi đã dẫn theo người nhà đi xa, căn bản không để ý tới các nàng.

Có điều là Thẩm Tích Họa không thấy Trương Như Di ở trong nhóm thị thiếp. Mà Trương Như Di vốn cũng không thích qua lại với các nàng ta. Đường nhiên bọn họ cũng lại càng không vui vẻ gì với Trương Như Di, Trương Như Di này hiện tại rất thân với Vương phi, hưởng hòe chuyện của Đồng Phán cũng do nàng ta tiết lộ. Trong nhóm thị thiếp ai nấy ít nhiều cũng có chút bí mật, sợ ngày nào đó bị Trương Như Di phát hiện.

“Ngũ muội của Vương phi rất lạnh lợi nha.”

“Thẩm gia thật đúng là sinh toàn mỹ nữ.”

Nhóm thị thiếp miệng mồm liền thoáng trò chuyện. Mấy người này cả ngày không có việc gì làm nên rất thích tám chuyện lý lẽ.

Thẩm Tích Họa tách khỏi nhóm thị thiếp và hạ nhân, mang theo đại phu nhân cùng Thẩm Tích Thư đi đến một hoa viên khác. Nơi này cũng có một cái đình nhỏ.

Ba người ngồi xuống.

“Xuân Hương, đi chuẩn bị cho phu nhân cùng tiểu thư chút hoa quả điểm tâm, lại đi lấy áo choàng cho bốn vương phi, bên ngoài nổi gió có chút lạnh.” Thẩm Tích Họa chỉ muốn Xuân Hương lánh mặt, nên sai bảo nàng ta đi làm việc, không muốn nàng ta nghe được cái gì.

Đại phu nhân cùng Thẩm Tích Thư cũng chỉ lo khen ngợi vương phủ xinh đẹp cỡ nào chứ không nói gì thêm.

Thẩm Tích Họa thấy thế liền hiểu rõ.

“Đông Mạt, muội cũng đi xuống đi, đi chuẩn bị chút nguyên liệu nấu ăn, lát nữa bốn vương phi muốn nấu vài món cho Vương gia.”

Thẩm Tích Họa cũng cho Đông Mạt rời khỏi.

Đại phu nhân thấy Thảm Tích Họa hiểu rõ như thế, cũng liền đi thẳng vào vấn đề.

“Họa nhi à, con thấy đó ngày thành thân vốn nên là Thư nhi tỷ tỷ của con gả đến vương phủ. Chỉ tiếc tỷ tỷ con bệnh nặng trong người, mới ủy khuất con gả thay, tránh làm lỡ ngày lành xung hỉ cho Vương gia. Hiện nay con làm Vương phi cao quý, còn tỷ tỷ con lại phải dùng thân phận của con mỗi khi ra ngoài, cả thành Diên châu này đều đã biết mặt tỷ tỷ con, sau này sợ xuất môn ra ngoài bị người bắt gặp thì không tốt, đối với con cùng Vương gia cũng bị ảnh hưởng, xấu hơn nữa là còn có thể khiến cho Thảm gia bị họa diệt môn.”

Lời đại phu nhân nói cũng đều là lời nói thật.

“Con xem, hay là con khuyên Vương gia, bảo ngài tiếp nhận tỷ tỷ con đến vương phủ làm phi?”

Đại phu nhân liền lộ ra bộ mặt thật của bà.

“Đừng đó muội muội, muội xem sau này tỷ tỷ phải ra ngoài thế nào đây, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ cùng tài nữ ở thành Diên châu này đều ở trên người tỷ tỷ, hội hoa đào mỗi năm tỷ tỷ đều tham gia, cho nên mỗi người ở thành Diên châu đều biết tỷ, hiện nay tỷ cũng không dám đi ra ngoài, nếu muốn đi cũng phải đeo mạng che mặt, sống như vậy tỷ làm sao chịu nổi, tỷ tỷ sắp phát điên rồi.”

Thảm Tích Thư ngồi bên cạnh cũng than thở khóc lóc.

Thảm Tích Họa cũng hiểu rõ những lời họ nói cũng không sai. Chuyện này cũng không trách được ai. Có trách cũng chỉ trách do Thảm Tích Thư lúc trước không đồng ý gả cho tên ma ốm Vương gia, nàng ta sợ phải thủ tiết, mới muốn Thảm Tích Họa làm thế thân, đẩy quả đắng này cho Thảm Tích Họa.

Hiện nay thấy Mặc Thanh Dạ tuấn mỹ như thế, vương phủ lại nguy nga lộng lẫy, liền nảy sinh ý muốn đổi trở về. Nghĩ vào vương phủ để được hưởng phúc. Có khả năng này sao? Đừng nói Mặc Thanh Dạ không đồng ý, bản thân nàng cũng không muốn. Huống hồ Mặc Thanh Dạ vốn cũng không để Thảm Tích Thư vào mắt.

“Chuyện này, ta cũng không làm chủ được, phải xem ý tứ của Vương gia. Lúc trước do bản thân tỷ không muốn gả cho Vương gia. Thân thể tỷ tỷ thế nào Họa nhi còn không biết rõ sao, nếu bệnh quán thân sao tỷ còn đi tham gia hội hoa đào? Chỉ tiếc, năm nay tỷ tỷ bị một Triệu Tiêu Tiêu đánh bại. Nhưng cũng không sao, trên đời không có người tên gọi Triệu Tiêu Tiêu chỉ có Thảm Tích Họa mà thôi.”

Thảm Tích Họa tức giận nên cũng không muốn dễ dàng buông tha.

Sắc mặt đại phu nhân cùng Thảm Tích Thư liền tái mét, hiểu rõ Triệu Tiêu Tiêu ngày đó là Thảm Tích Họa trà trộn vào, Xuân Hương đáng chết. Chỉ tiếc hiện nay Xuân Hương là đại nha hoàn của Vương phi, địa vị còn cao hơn đại phu nhân Thảm gia, bọn họ không cùng một cấp bậc. Cho nên đại phu nhân muốn trừng phạt Xuân Hương cũng không có cách nào.

“Ta nhớ ngày đó Vương gia từ Thảm phủ trở về cũng không đề cập đến tỷ tỷ, Vương gia sợ là đã quên tỷ tỷ là người có dáng vẻ ra sao nữa đó.”

Thảm Tích Họa nhìn hai mẹ con bị nàng chọc giận mặt tái mét thì trong lòng liền vui vẻ.

“Ngươi! Ngươi! Ngươi!” Thảm Tích Thư tức đến nói không ra lời. Đứng lên chỉ vào mũi Thảm Tích Họa hồi lâu mà không thốt ra được lời nào.

“Thư nhi ngồi xuống, đừng tức giận hại sức khỏe. Nơi này là vương phủ.” Đại phu nhân tuy cũng rất tức giận, nhưng cũng hiểu rõ nơi này là vương phủ.

“Họa nhi, tốt xấu gì chúng ta cũng là người một nhà. Cho tỷ tỷ con một con đường sống. Cũng cho Thảm gia một con đường sống, lỡ như việc này bại lộ, không hay ho là toàn bộ Thảm gia, con cũng là người Thảm gia, nương con cũng còn đang ở Thảm gia.”

Lời của đại phu nhân làm Thảm Tích Họa suy tư.

Đúng, nếu việc này bại lộ, không hay ho nhất định là Thảm gia. Chẳng những sẽ liên lụy nương của nàng, bản thân nàng cũng sẽ không tốt hơn, bởi vì bản thân nàng chính là gả thay.

Trong chuyện này nếu Vương gia khỏi bệnh, thì cho dù Thảm Tích Họa nàng không phải Thảm gia thứ nữ, mà chỉ là nha hoàn hay hạ nhân cũng không sao. Bởi vì mục đích Thảm Tích Họa gả qua chính là xung hỉ cho Vương gia. Nhưng chẳng may nếu ông chồng Vương gia này xảy ra cái gì không hay, hoàng thượng hoàng hậu nhất định không bỏ qua cho cái đầu của nàng.

Thảm Tích Họa không muốn vừa đến nơi này không lâu mà phải bị chém đầu.

“Chỉ cần các người không nói không có người biết, về phần tỷ tỷ, ta sẽ tìm cho tỷ tỷ người trong sạch. Ta sẽ nói với Vương gia, để ý nhà trọng thần nào có công tử xuất sắc.”

Thảm Tích Họa biết rõ, Thảm gia chỉ hi vọng dựa vào nữ nhi để nịnh bợ quan to quyền quý.

“Hừ, muội muội nói đơn giản quá. Hiện nay ngươi sống thoải mái, tỷ tỷ ta phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng. Công tử nhà trọng thần có thể được hoàng thượng hoàng hậu coi trọng sao? Cuối cùng còn không phải kết cục như nhau.” Thảm Tích Thư nói lời từ chối thẳng thừng, chỉ có gả cho Vương gia Thảm gia mới có thể được giúp đỡ, Thảm Tích Họa mới được bảo toàn.

Chương 65: Hạ độc

Thật ra ý của Thẩm Tích Thư chính là không phải Vương gia thì không gả, từ một khắc nhìn thấy Vương gia, nàng đã bị Vương gia mê hoặc, thể kiếp này nhất định phải tìm nam tử giống như Vương gia, nhưng thể gian này chỉ có một Mặc Thanh Dạ, cho nên nàng nhất định phải gả cho Vương gia.

Thẩm Tích Họa hiểu ý Thẩm Tích Thư, ngày đó ở Thẩm phủ, ánh mắt Thẩm Tích Thư nhìn Vương gia, chỉ còn thiếu điều chảy nước miếng, thân phận đích nữ Thẩm gia cao quý còn là đệ nhất mỹ nữ cùng tài nữ thành Diên châu từ lúc nhìn thấy Mặc Thanh Dạ liền sụp đổ chẳng còn gì.

“Được rồi, việc này ta sẽ cân nhắc.” Thẩm Tích Họa thấy Xuân Hương từ xa đi tới, liền cho đại phu nhân cùng Thẩm Tích Thư một cái ánh mắt.

Hai người lập tức hiểu rõ, thu hồi sắc mặt.

“Họa nhi à, nương cũng không ở lại nữa, tỷ tỷ con cũng nên trở về luyện đàn.” Đại phu nhân đứng dậy cáo từ.

Xuân Hương cùng Đông Mạt đều biết thân phận của Thẩm Tích Họa và Thẩm Tích Thư. Cho nên ở trước mặt các nàng đại phu nhân không cần giấu diếm.

“Vay tạm biệt, có rảnh lại đến vương phủ chơi với con.” Thẩm Tích Họa còn ước gì hai người họ rồi đi nhanh một chút.

Trường thọ viện

Thẩm Tích Họa im lặng ngồi trên bàn đu dây ngăn người, nàng không biết nên đối phó với đôi mẹ con này thế nào nữa.

Biên quan

Quân doanh

Đồng Ngạo nhìn hai người Đồng Phán cùng Lăng Đức Hiên mang dáng vẻ phong trần mệt mỏi trước mắt hần, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

“Muội muội, đây là có chuyện gì?”

Đồng Ngạo cho tất cả thị vệ lui xuống, dù sao trên dưới cả nước đều biết chuyện hai người gian dữu bị bại lộ đã bị chết cháy trong đại lao của An vương phủ.

Nhưng hiện giờ hai người đáng ra đã chết lại có mặt ở nơi này, sợ lại không tốt, sợ khó tránh khỏi tai mắt của triều đình trong quân doanh, Đồng Ngạo là đại tướng quân tay cầm binh quyền, triều đình vì sự an toàn mà cài tai mắt bên cạnh hần cũng là chuyện bình thường.

“Ca ca, đây đều là ý của An vương gia cùng An vương phi.” Đồng Phán bung trà trên bàn lên uống một ngụm.

“Sư huynh, An vương gia cùng An vương phi an bày cho đại lao vương phủ bị cháy, sau đó tìm hai thi thể từ từ thể thân cho chúng đệ bị thiêu chết. An vương gia cho ám vệ Thanh Phong cứu chúng đệ ra, còn chuẩn bị cho chúng đệ quần áo cùng lộ phí, nói cho chúng đệ biết nên đi tìm sư huynh.” Lăng Đức Hiên nói ra ngọn nguồn.

“An vương gia cùng An vương phi thật sự là suy nghĩ chu đáo. Hai người các người nên thay tên đổi họ rồi đi theo ta.” Đồng Ngạo lập tức an bày.

“Ca ca, ca viết một phong thư cho An vương gia đi, An vương gia hàng năm đau ốm, vẫn chưa gặp qua muội, An vương phi ở vương phủ làm chủ, đối đãi cũng không tệ. Hiện nay là An vương gia cùng An vương phi có tâm thành toàn muội cùng Đức Hiên ca ca.” Đồng Phán nhẹ nhàng nói, hi vọng Đồng Ngạo có thể viết thư nói lời cảm tạ, thuận tiện báo cho Thẩm Tích Họa cùng Mặc Thanh Dạ biết bọn họ đã an toàn tới quan ngoại.

“Được, ta lập tức đi viết, đại ân đại đức của Vương gia cùng Vương phi Đồng Ngạo ta kiếp này không quên. Hai người các người cũng mệt mỏi, đi rửa mặt nghỉ ngơi, buổi tối ta sẽ thiết yến chúc mừng muội muội cùng sư đệ trùng sinh. Sau này Phán nhi gọi là Đồng Cảnh, là đường muội của Đồng gia chúng ta. Đức Hiên gọi là Thừa Đức, nhận được ân đức Vương gia. Các người đã trầm cay ngàn đắng mới đi được tới hôm nay, ca ca làm chủ cho các người được bái đường thành thân.”

Đồng Ngạo rất vui mừng khi muội muội cùng sư đệ rốt cục đã có thể mộng đẹp thành đôi.

“Cám ơn ca ca.” Đồng Phán thẹn thùng cúi đầu.

“Đa tạ sư huynh.” Lăng Đức Hiên hạnh phúc ôm quyền cảm tạ Đồng Ngạo thành toàn.

Thay tên đổi họ thành Đồng Cảnh cùng Thừa Đức xong hai người liền ra khỏi quân trướng.

Đồng Ngao mỉm cười nhìn theo bóng lưng hai người, cầm bút viết thư cho Mặc Thanh Dạ.

Hoa viên Vương phủ.

Mấy thị thiếp lại tụ tập cùng nhau ngồi tán gẫu cho hết thời gian.

“Ài, chúng tỷ muội, các muội còn nhớ rõ Hoàn nhi không? Chính là nha hoàn bị Thảm Tích Họa bán đi đó, là nha hoàn trước kia của Trương Như Di.”
Lí Nguyên Dao không biết ăn trúng cái gì, đột nhiên nhớ tới chuyện này.

“Không biết.” Tiền Hiệu Phù miễn cưỡng ngẩng đầu đáp lời.

“Lần trước mọi người nói muốn cứu Hoàn nhi về để đối phó với Thảm Tích Họa, mà hạ nhân ta phái đi thanh lâu trở về nói là ả ta đã được chuộc thân, là ai làm?” Dịch tuyết dùng đôi mắt sáng rõ nhìn chằm chằm mọi người.

“Không phải ta.” Từ Phong Vân vội vàng lên tiếng, vẻ mặt buồn cười đối lập với lối trang điểm già dặn trên khuôn mặt nàng.

“Các ngươi nhìn ta làm gì? Đương nhiên không phải ta.” Triệu Vũ Diệp nóng nảy.

“Tuyệt đối không phải Trương Như Di. Chẳng lẽ là?” Dịch Tuyết lão luyện phân tích, cố ý không nói ra là ai, nhìn chằm chằm mọi người.

“Thanh công chúa.....”

“Thanh công chúa.....”

“Thanh công chúa.....”

“... ..”

Mọi người trầm miệng một lời.

Đúng thật là Thanh công chúa, chính là Diêm Thanh Lam ái nữ bị hưu của Diêm thừa tướng đương triều. Hoàng hậu vì trấn an thừa tướng nên phong cho Diêm Thanh Lam là Thanh công chúa.

“Hừ, sắp có trò hay để xem rồi.” Lí Nguyên Dao lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Trường thọ viện.

Mặc Thanh Dạ xem thư Đồng Ngao gửi tới, một chút ý cười không dễ phát hiện chợt lóe qua.

“Khụ khụ khụ, Tích nhi, nàng xem, Đồng Ngao gửi thư đến.” Mặc Thanh Dạ vẫn mang vẻ mặt có bệnh như trước, đưa thư trên tay cho Thảm Tích Họa.

Thảm Tích Họa xem thư thấy trong thư cũng không có nhắc tới Đồng Phán nửa chữ, nhưng đại ý là nói nguyện vì vương phủ cống hiến sức lực đáp tạ đại ân.

“Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ. Đây là chúng ta làm việc thiện tích đức, mong cho chàng sớm khỏi bệnh.” Thảm Tích Họa nói xong hai tay tạo thành chữ thập, niệm thầm a di đà Phật.

“Tích nhi khi nào thì bắt đầu tin Phật vậy Ha ha..... Khụ khụ khụ.....” Mặc Thanh Dạ nhìn dáng vẻ của Thảm Tích Họa mà thấy buồn cười.

Nhưng trong lòng lại rất cảm kích.

“Chỉ cần chàng có thể khỏe lên, tin Phật có là gì? Bảo ta giảm thọ ta cũng nguyện ý.” Lời Thảm Tích Họa nói là lời nói thật, nàng đã yêu thương Mặc Thanh Dạ, bị hấn hấp dẫn quá sâu, đã đắm chìm vào sự quan tâm của hắn không thể tự kiềm chế.

“Tích nhi tốt của ta”

Nhìn Thảm Tích Họa đang nhắm mắt cầu Phật, tay Mặc Thanh Dạ mở vạt áo, nhìn vào vết sẹo đỏ ửng trên ngực, liền lập tức khép lại vạt áo bỏ tay xuống. Thảm Tích Họa vẫn còn đang nhắm mắt, nên không thấy được việc làm này của hắn.

“Ừm, ta đi làm điểm tâm ngon cho chàng, hôm nay sắc mặt của chàng hình như đã tốt hơn rất nhiều. Phải ngoan ngoãn nghe lời nha, bằng không ta không làm cho chàng ăn nữa đâu.” Thảm Tích Họa cũng không quên cong ngón trở gõ trên mũi hấn một cái.

Mặc Thanh Dạ nhìn dáng vẻ đáng yêu của Thảm Tích Họa mà chỉ muốn nấn bóp nàng một phen.

Thảm Tích Họa thấy Mặc Thanh Dạ mỉm cười gật đầu, liền vui vẻ đi ra ngoài.

Một bóng đen tiến vào.

“Vương gia, vừa rồi thiếu chút nữa ngài đã” Về mặt Thanh Phong kinh sợ.

“Bốn vương tự có chừng mực, Tích nhi sớm hay muộn cũng sẽ biết.” Mặc Thanh Dạ đắm chiều như có điều suy nghĩ.

“Xem ra Vương gia thật để ý Vương phi.” Thanh Phong dừng về mặt không biểu cảm nói.

“Nếu không có Tích nhi, bốn vương muốn giang sơn thì có ích gì?” Mặc Thanh Dạ kích động nói ra lời nói trong lòng.

“Từ nhỏ Thanh Phong đã là tùy tùng của Vương gia, thề bảo hộ Vương gia là tâm nguyện cả đời của Thanh Phong. Thanh Phong nguyện ý nghe theo sự an bày của Vương gia.” Thanh Phong quý gối ở trước mặt Mặc Thanh Dạ.

Trong lòng Thanh Phong cũng rất vui mừng, đối với những việc Thẩm Tích Họa làm mấy ngày qua, Thanh Phong đánh giá rất cao, Thẩm Tích Họa chẳng những một lòng hướng về Vương gia, còn có thể giúp Vương gia, hơn nữa còn không làm mất danh về mẫu nghi thiên hạ, quan trọng nhất là Vương gia yêu Thẩm Tích Họa, Vương gia có hậu là điều tốt nhất.

“Được rồi, Thanh Phong, cảm tình của hai người chúng ta không phải cảm tình chủ tớ, so với tình nghĩa huynh đệ thì càng sâu hơn, bốn vương có thiên hạ, thì vinh hoa sẽ không thiếu cho Thanh Phong người.” Mặc Thanh Dạ nâng Thanh Phong dậy, vỗ vỗ bả vai hắn, về mặt rất kiên định nói với hắn.

“Bốn vương sẽ tìm thời gian thích hợp nói cho Tích nhi những việc này. Nàng nên biết mọi chuyện.” Mặc Thanh Dạ lại lâm vào trầm tư. Hắn nghĩ nên nói thế nào với Thẩm Tích Họa.

Thẩm phủ.

Thư cư.

“Ai nha, nương, nương nói xem Thẩm Tích Họa sẽ giúp chúng ta sao?” Thẩm Tích Thư ở trong phòng đi qua đi lại, cảm giác bất an.

“Từ bên đó về đã lâu như vậy mà cũng không có một chút tin tức”

“Được rồi, Thư nhi, sao lại không có kiên nhẫn thế con. Nương có biện pháp làm cho Thẩm Tích Họa không thể không theo. Nam nhân với nương, xem nó lựa chọn thế nào.” Đại phu nhân lộ ra vẻ mặt âm hiểm, đáng vẻ ung dung làm cho người ta chán ghét.

“Nương, ý của nương là?” Thẩm Tích Thư kinh hãi, sợ nương của nàng làm ra chuyện gì không thể cứu vãn.

“Yên tâm đi Thư nhi, chúng ta chỉ cần cho Tiết Giai Lệ uống cừu mệnh đoạt hồn tán, không sợ Thẩm Tích Họa không nghe theo.” Đại phu nhân lấy ra một bình thuốc nhỏ.

“Nương, Tiết Giai Lệ uống thuốc này không phải sẽ chết sao? Sao có thể giúp gì cho việc con gả cho Vương gia?” Thẩm Tích Thư nhanh tay đoạt đi lọ thuốc.

Đại phu nhân thu tay, Thẩm Tích Thư liền chụp hụt.

“Đưa ngọc, cừu mệnh đoạt hồn tán này là độc dược lợi hại nhất, ai uống phải cũng đều không thể cứu sống, nhưng nếu không có thuốc giải tổ truyền của chúng ta thì dù cho đại la thần tiên cũng không cứu nổi. Nhưng con không biết, thuốc này chỉ cần trộn vào phấn hoa liền biến thành độc dược mạn tính, sau 2-3 tháng độc tính sẽ từ từ phát tán, sau đó cứ bảy ngày toàn thân sẽ bị đau đớn tra tấn một lần. Đứng bảy bảy bốn mươi chín ngày cơ thể sẽ bị thối rữa mà chết.”

Đại phu nhân đắc ý nhìn lọ thuốc trong tay. Nhà mẹ đẻ của bà vốn là y dược thế gia ở quan ngoại, cừu mệnh đoạt hồn tán này cũng là độc môn bí truyền do lão thái gia truyền lại, là độc dược trí mạng xưng bá thiên hạ, đáng tiếc bà là nữ nhi, nên không có ý muốn kiếm lời từ nó.

Năm đó thời điểm Thẩm lão gia còn trẻ đi buôn bán ở quan ngoại, chẳng may gặp nạn sắp mất mạng. Cũng may được đại phu nhân cứu chữa, hai người kết duyên, bà đi theo Thẩm lão gia trở về thành Diên châu làm đại thiếu nữ nãi.

“Cừu mệnh đoạt hồn tán này nếu cho vào rượu liền trở nên vô sắc vô vị, uống vào sẽ thủng ruột làm đau đớn khó nhịn, sau đó nó thấm vào mạch máu, làm vỡ mạch máu, lập tức bị nát mạng. Cho nên nhất định phải trộn vào phấn hoa cho Tiết Giai Lệ dùng. Phấn này là phấn của loại hoa nở vào tháng sáu, một năm chỉ có thời gian này là mới thu phấn. Cho nên con phải nhẫn nại trong tháng này, vì đây là lúc hái phấn hoa, chính là ngày thành công của chúng ta.”

Đại phu nhân rất hưng ác.

Ngoài cửa.

Thẩm Tích Kỳ vốn muốn tìm Thẩm Tích Thư về điều, đang muốn đẩy cửa, không khéo nghe thấy được đại phu nhân cùng Thẩm Tích Thư đang đối thoại, nàng liền lặng lẽ trở về Kỳ cư.

Thẩm Tích Kỳ trầm nghĩ, hai mẹ con này cũng quá độc ác, về sau vẫn nên cách xa một chút. Nàng cũng không còn tâm trí chơi đùa, nên đem con điều đã làm xong nhưng chưa về hình của nàng đi đốt.

Mặc Thanh Dạ này có sức quyến rũ rất lớn, có thể làm cho nữ tử gặp qua hấn đều lâm vào điên cuồng. Ngay cả đệ nhất mỹ nữ cùng tài nữ thành Diên châu này cũng ngày đêm tưởng nhớ hấn bất chấp mọi thứ, nên Thẩm Tích Kỳ tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Mẹ con Thẩm Tích Thư đã lặng yên đi qua vương phủ, Thẩm Tích Kỳ tất nhiên cũng không cam tâm chậm hơn người ta nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Thứ Nữ Hiện Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.